

LÆRESETNINGER FRA KIRKENS PRESIDENTER

DAVID O. MCKAY

LÆRESETNINGER FRA KIRKENS PRESIDENTER
DAVID O. MCKAY

Utgitt av Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige

Vi vil sette pris på å få kommentarer og forslag til denne boken. Vennligst send dem til Curriculum Planning, 50 East North Temple Street, Room 2420, Salt Lake City, UT 84150-3220 USA.

E-post: cur-development@ldschurch.org

Vennligst oppgi navn, adresse, menighet og stav. Pass på å oppgi bokens tittel. Gi så dine kommentarer og forslag angående bokens sterke sider og om mulige forbedringer.

© 2003 Intellectual Reserve, Inc.

Ettertrykk forbudt

Printed in the United States of America

Engelsk original godkjent: 8/00

Godkjent for oversettelse: 8/00

Oversettelse av *Læresetninger fra Kirkens presidenter* – *David O. McKay*
Norwegian

Innhold

Tittel	Side
Innledning	V
Historisk sammendrag	X
David O. McKays liv og virke	XIII
1 Jesus Kristus: «Jeg er veien og sannheten og livet»	1
2 Menneskets dobbeltnatur	11
3 Kirkens formål.	21
4 Elementer i tilbedelse	29
5 Enhetens velsignelser	39
6 «Hvert medlem en misjonær»	49
7 Oppstandelsens betydning	61
8 Bønnens kraft	71
9 Hvordan overvinne fristelse.	81
10 Profeten Joseph Smiths guddommelige kall.	91
11 Etterlev Visdomsordet	103
12 Prestedømmet – ansvar for å representere Gud.	113
13 Tempplers hellige betydning	125
14 Hvordan forberede seg til evig ekteskap og familie	135
15 Lykke i ekteskapet	145
16 Foreldres edle kall.	153
17 Et vitnesbyrd om sannheten	163
18 Mot til å leve rettferdig	171
19 Tjeneste er guddommelig	181
20 Undervisning – en edel gjerning	189
21 Evangeliets første prinsipper og ordinanser.	197
22 Handlefrihet og ansvar	207
23 Utvikle en Kristus-lignende karakter	217
24 «La deres lys skinne»	227
Liste over malerier.	235
Emneregister.	236

David O. McKay

*David O. McKay ble ordinert til apostel i 1906 og oppholdt
som Kirkens president i 1951.*

Innledning

Det første presidentskap og De tolv apostlers quorum har innført serien *Læresetninger fra Kirkens presidenter* for å hjelpe Kirkens medlemmer å få en dypere forståelse av doktriner i evangeliet og holde seg nærmere Jesus Kristus ved hjelp av læresetningene fra profetene i denne evangelieutdelingen. Denne boken inneholder president David O. McKays læresetninger. Han var Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Helliges president fra april 1951 til januar 1970.

Hvordan bruke boken

Hvert kapittel i denne boken består av fire deler: (1) et sitat i begynnelsen som kort introduserer det kapitlet omhandler, (2) "Innledning", som belyser kapitlets budskap med en historie eller med veiledning fra president McKay, (3) "David O. McKays læresetninger", som inneholder doktriner fra hans mange budskap og taler, og (4) "Forslag til studium og drøftelse", som gjennom spørsmål oppmuntrer til personlig overveielse og studium, anvendelse av prinsipper i evangeliet og drøftelse hjemme og i kirken. En gjennomgang av spørsmålene før president McKays ord studeres kan gi ytterligere innsikt i hans læresetninger. Som en del av kildehenvisningene til ytterligere studium og drøftelse inneholder hvert kapittel dessuten en kort liste over aktuelle skriftsteder.

Boken skal brukes som følger:

Til personlig studium eller familiestudium. Ved å lese og studere ydmykt og ettertenksomt kan den enkelte motta et personlig vitnesbyrd om sannhetene president McKay forkynte. Boken vil være en tilvekst til medlemmenes bibliotek for Kirkens litteratur og en viktig kilde til undervisning i familien og studium i hjemmet.

For drøfting på søndags-møter. Denne boken er teksten som skal benyttes på møtene for høyprestenes grupper, eldstenes quorumer og Hjelpeforeningen, vanligvis den andre og tredje søndagen hver måned. Drøftingen på disse søndagsmøtene skulle dreie seg om læresetninger og prinsipper i evangeliet. Lærere skal fokusere på tekstens innhold og aktuelle skriftsteder og anvende disse læresetningene på situasjoner som klassens medlemmer er fortrolige med. De kan benytte spørsmålene i slutten av hvert kapittel for å oppmuntre til drøfting i klassen. Når det passer, skulle medlemmer bære vitnesbyrd og fortelle om personlige eksempler knyttet til leksjonene. Når lærere ydmykt søker Ånden mens de forbereder seg og leder leksjonene, vil alle som deltar, bli styrket i sin kunnskap om sannheten.

Ledere og lærere skulle oppfordre medlemmene til å lese kapitlene som forberedelse til søndagens møter og til å ta med seg boken til kirken. De skulle vise at de setter pris på en slik forberedelse ved å undervise fra president McKays ord. Når medlemmene har lest kapitlet på forhånd, vil de være rede til å undervise og oppbygge hverandre.

Det er ikke nødvendig og anbefales ikke at medlemmer kjøper tilleggskommentarer eller oppslagsbøker som supplement til boken. Til ytterligere studium av doktrinen oppfordres medlemmene til å benytte de aktuelle skriftstedene som er oppgitt til slutt under «Forslag til studium og drøftelse».

Fordi boken er beregnet til personlig studium og som oppslagsbok, inneholder mange kapitler mer stoff enn det som kan behandles fullstendig på søndagens møter. Derfor er det helt nødvendig å studere hjemme for å få best mulig utbytte av president McKays læresetninger.

Hvordan undervise fra kapitlene i boken

Kapitlene i boken inneholder mer informasjon enn de fleste lærere vil være i stand til å dekke i en klasseperiode. Lærerne skulle be om hjelp, søke Den hellige ånds veiledning og arbeide flittig når det gjelder å velge sitater, skriftstedhenvisninger og spørsmål som best vil dekke klassemedlemmenes behov.

Forberedelse av en leksjon

Følgende forslag belyser en mulig fremgangsmåte for lærere når det gjelder forberedelser til å presentere leksjoner fra boken (disse retningslinjene kan også foreldre bruke når de forbereder leksjoner til familiens hjemmeaften):

1. Studer ydmykt kapitlet. Overvei å merke tekst som er spesielt inspirerende for deg.
2. Finn ut hva læresetningene i kapitlet bør føre til for dem du underviser. Søk Den hellige ånds veiledning mens du overveier klassemedlemmenes behov.
3. Avgjør hva du vil undervise om. Les kapitlet igjen, velg de avsnittene som vil være nyttigst for dem du underviser.
4. Avgjør hvordan du vil undervise. Planlegg måter å undervise på i de avsnittene du har valgt. Her følger noen forslag.
 - Led drøftelser basert på spørsmålene i «Forslag til studium og drøftelse» i slutten av hvert kapittel.
 - Drøft skriftsteder du har valgt fra de aktuelle skriftstedene som er oppført i slutten av hvert kapittel.
 - Planlegg hvordan du vil få medlemmenes oppmerksomhet i begynnelsen av leksjonen. Du kan for eksempel fortelle en historie fra innledningen til kapitlet, skrive et tankevekkende spørsmål på tavlen eller bruke en konkretisering.
 - Bruk salmer og Primær-sanger for å hjelpe medlemmene å føle Ånden.
 - Bær vitnesbyrd når Ånden tilskynder deg til det, ikke bare i slutten av leksjonen.
 - Be ett eller to medlemmer komme til klassen forberedt på å bære et kort vitnesbyrd om prinsippene i kapitlet.
 - Når det passer, kan du fortelle om erfaringer knyttet til prinsippene i kapitlet. Innby andre til å gjøre det samme.

Forslag til hvordan du kan bruke disse og andre undervisningsmetoder, finner du i *Undervisning, intet større kall* (36123 170), *Veiledning i undervisningen* (34595 170) og «Undervisning og lederskap i evangeliet», del 16 i *Kirkens*

instruksjonsbåndbok, bok 2 – Ledere i prestedømmet og hjelpeorganisasjonene (35903 170). For å hjelpe deg å lykkes i ditt kall oppfordres du også til å delta i det 12 uker lange kurset «Undervisning i evangeliet» i din menighet eller gren, så vel som de kvartalsvise lærerutviklingsmøtene.

5. Organiser dine ideer. Du kan gjerne skrive noen punkter du kan støtte deg til når du presenterer leksjonen.

Hvordan lede meningsfylte diskusjoner

Enten det er i familien eller i et klasserom, gir kapitlene i denne boken fine anledninger til å styrke hverandre ved å delta i samtaler om evangeliet. Følgende retningslinjer kan hjelpe deg å lede meningsfylte drøftelser:

- Still spørsmål som krever at man tenker og drøfter, fremfor spørsmål som kan besvares med *ja* eller *nei*. Spørsmål som begynner med *hva*, *hvorfor*, *hvem* eller *hvor*, er vanligvis mest effektive for å oppmuntre til drøftelse.
- Oppfordre andre til å fortelle om noe de har opplevd som viser hvordan prinsipper i evangeliet kan anvendes i hverdagen. Oppmuntre dem også til å fortelle hva de føler for det de lærer. Lytt oppriktig og vis at du setter pris på deres bidrag.
- Vær mottakelig for Den hellige ånds innflytelse. Han vil hjelpe deg å vite hva du skal spørre om, hvem du skal kalle på, eller hvordan du kan inkludere andre i diskusjonen. Hvis du føler at kommentarene fjerner seg fra emnet, leder du samtalen høflig tilbake.
- Vær forsiktig så du ikke avslutter en god diskusjon for raskt for å kunne dekke alt det du har forberedt. Det som er viktigst, er at deltagerne føler Ånden, får større forståelse av evangeliet, anvender evangeliets prinsipper i livet og går mer inn for å etterleve evangeliet.

Informasjon om kildene som siteres i boken

President McKays læresetninger i denne boken er hentet fra en mengde kilder. Tegnsetning, rettskrivning og bruk av store bokstaver i originalkildene er beholdt i sitatene med mindre det

har vært nødvendig å foreta redaksjonelle eller typografiske endringer for å gjøre stoffet lettere å lese. Derfor kan leserne merke mindre uoverensstemmelser i teksten.

President McKay brukte ofte ord som *mennesker*, *mann* eller *menneskeheten* når han henviste til alle mennesker, både menn og kvinner. Han brukte også vanligvis pronomenet *han* om begge kjønn. Dette var vanlig i språket på hans tid. Tross forskjellene mellom disse språktradisjonene og vår språkbruk i dag vil leserne oppdage at president McKays læresetninger er like anvendelige og verdifulle for både kvinner og menn.

President McKay var dessuten svært belest, og han siterte ofte andre forfattere når han underviste. I de fleste originalkildene viser anførselstegn når president McKay siterer en annen, men forfatternavnet er sjelden oppgitt. I stedet for å forstyrre kapitlene i denne boken med tallrike tilfeller av «[forfatter ukjent]» er de opprinnelige anførselstegnene ganske enkelt beholdt for å indikere når president McKay benytter seg av en annens ord.

Historisk sammendrag

Denne boken er ingen historiebok, men snarere en samling av prinsipper i evangeliet slik president David O. McKay underviste om dem. Men for å sette læresetningene i en historisk ramme er følgende kronologi tatt med. Dette sammendraget utelater en del viktige begivenheter i hans personlig liv, som for eksempel fødselsdato for barn og barnebarn.

- 1873, 8. september: Født i Huntsville, Utah, sønn av David McKay og Jennette Evans McKay.
- 1881: David McKay reiser på misjon til Storbritannia. David O. og hans mor påtar seg ansvaret for gården og familien (7, tall i parentes viser David O. McKays alder).
- 1887: Mottar sin patriarkalske velsignelse fra John Smith (13).
- 1889: Oppholdt som sekretær i Søndagsskolen i Huntsville menighet (15).
- 1893-94: Virker som lærer og rektor ved Huntsville barneskole. Oppholdt som Søndagsskolelærer i Huntsville menighet (19-20).
- 1894-97: Studerer ved University of Utah og holder avskjedstalen ved avslutningshøytideligheten (20-23).
- 1897-99: Fullfører en toårig misjon i Storbritannia. I tillegg til proselytterende virksomhet er han leder for alle misjonærene i Skottland (23-25).

- 1899-1900: Underviser ved Weber Stake Academy i Ogden, Utah (25-26).
- 1900: Utnevnt til Weber stavs Søndagsskoleutvalg (27)
- 1901, 2. januar: Gifter seg med Emma Ray Riggs i Salt Lake tempel (27).
- 1902: Utnevnt til rektor ved Weber Stake Academy (28).
- 1906: Ordinert til apostel av president Joseph F. Smith (32).
- 1914-18: 1. verdenskrig (40-44).
- 1918: Utnevnt til bestyrer på generalplan for Deseret Søndagsskole-union. Utgir *Ancient Apostles* (Apostler i oldtiden) (45)
- 1919-21: Er Kirkens skolesjef (45-47).
- 1920, desember: Reiser etter oppdrag fra Det første presidentskap på en ettårig rundtur sammen med eldste Hugh J. Cannon for å besøke Kirkens misjoner i hele verden (47).
- 1922-24: Er president for Den europeiske misjon (49-51).
- 1934: Oppholdt og beskikket som annenrådgiver for president Heber J. Grant (61).
- 1939-45: 2. verdenskrig (65-71).
- 1945: Oppholdt og beskikket som annenrådgiver for president George Albert Smith (71).
- 1950: Oppholdt og beskikket som president for De tolv apostlers quorum (77).

- 1951, 9. april: Oppholdt og beskikket som Kirkens niende president, med Stephen L Richards som første rådgiver og J. Reuben Clark jr. som annen rådgiver. På denne tiden hadde Kirken ca. 1 million medlemmer (77).
- 1952, juni: Drar på en ni-ukers rundreise i Europa og besøker Kirkens medlemmer i ni land (78).
- 1953: Mottar guttespeidernes høyeste pris, sølvbøffelen (79).
- 1954: Legger ut på en 5 100 mil lang misjonsreise, er den første av Kirkens presidenter som besøker misjoner i Mellom-Amerika og Syd-Amerika og den første generalautoritet som besøker Den sydafrikanske misjon (80).
- 1955, august: Besøker Europa sammen med Tabernakelkoret (81).
- 1955, september: Innvier Bern Sveits tempel (82).
- 1956, mars: Innvier Los Angeles California tempel (82).
- 1956, oktober: Innvier Hjelpeforenings-bygningen (83).
- 1958, april : Innvier Hamilton New Zealand tempel (84).
- 1958, september: Innvier London England tempel (85).
- 1964, november: Innvier Oakland California tempel (91).
- 1970, 18. januar: 96 år gammel dør han i Salt Lake City, Utah. Ved avslutningen av hans administrasjon hadde Kirkens medlemstall nådd ca. 3 millioner.

David O. McKays liv og virke

I april 1951 ble David Oman McKay i en alder av 77 år Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Helliges niende president. I de nesten 20 årene han var president, ble han av Kirkens medlemmer og mange andre over hele verden aktet som en Guds profet. Han oppfordret sterkt Kirkens medlemmer til å utvikle en Kristus-lignende karakter og forkynne evangeliet både ved undervisning og eksempel, og Kirken opplevde en rask vekst over hele verden. I tillegg til hans læresetninger gjorde hans utseende et mektig inntrykk. Når de møtte ham, var det mange som bemerket at han ikke bare talte og handlet som en profet, men at han så ut som en. Selv i sine senere år var han høy og imponerende med tykt, bølget hvitt hår. Hans ansikt utstrålte det rettskafne liv han levde.

En arv og barndom med høye idealer

I sine læresetninger som generalautoritet omtalte David O. McKay ofte takknemlig den arv og det eksempel hans foreldre ga ham. Farens, David McKays, familie hadde sluttet seg til Kirken i Thurso i Skottland i 1850. I 1856 reiste familien til Amerika, og etter at de hadde arbeidet og spart penger i tre år, krysset de slettene til Utah og kom til Salt Lake City i august 1859.¹

Samme året som familien McKay sluttet seg til Kirken i Skottland (1850), aksepterte familien til David O. McKays mor, Jennette Evans, det gjengitte evangelium i nærheten av Merthyr Tydfil i Syd-Wales. I likhet med familien McKay reiste familien Evans til Amerika i 1856 og kom til Utah i 1859. Begge familiene slo seg snart ned i Ogden i Utah, hvor David McKay og Jennette Evans traff hverandre og ble forelsket. De ble viet 9. april 1867 i Endowment House av eldste Wilford Woodruff.²

Den 8. september 1873 ble David O. McKay født i den lille byen Huntsville i Utah – det tredje barnet og den første sønnen til David og Jennette Evans McKay. Han hadde en lykkelig barndom,

men den var ikke uten prøvelser. I 1880 satte en rekke hendelser familiens tro på prøve og gjorde at den unge David O. McKay ble tidlig voksen. Hans to eldre søstre, Margaret og Ellena, døde med få dagers mellomrom, den ene av giktfeber og den andre av lungebetennelse. Ca. et år senere ble hans far kalt på misjon til Skottland. David McKay var noe bekymret for å akseptere kallet, for det ville bety at han måtte forlate sin hustru (som ventet barn) alene med ansvaret for familien og gården. Men da Jennette hørte om kallet, var hun bestemt: «Selvfølgelig må du si ja. Du trenger ikke å bekymre deg for meg. David O. og jeg greier dette fint!»³ Med denne oppmuntringen og løfte om hjelp fra naboer og slektninger aksepterte David McKay kallet. Hans avskjedsord til syv år gamle David O. var: «Pass på mamma.»⁴

Takket være Jennette McKays kloke ledelse, hardt arbeid av mange og Herrens velsignelser gikk det fremover med McKays gård til tross for at David McKay var borte i to år. I denne tiden – og i sannhet gjennom hele sitt liv – var Jennette McKay like påpasselig med hensyn til barnas åndelige velferd: «Familiebønn var en fast prosedyre i McKays hjem, og da Jennette ble værende alene med sin lille familie syntes den å være en stadig viktigere del av dagens gjøremål. David [O.] fikk lære å ta sin tur ved morgen- og aftenbønnen, og han lærte hvor viktig det er med himmelens velsignelser i hjemmet.»⁵

President McKay omtalte ofte sin mor som et forbilde til etterfølgelse. Ved en anledning sa han: «Jeg kan ikke komme på en kvinnelig dyd som min mor ikke var i besittelse av... For sine barn og alle andre som kjente henne godt, var hun vakker og edel. Selv om hun var ivrig, var hun avbalansert og behersket. Hennes mørk brune øyne uttrykte straks eventuelle følelser som ble vekket, men som hun alltid hadde under full kontroll... Med sin ømhet, årvåkne omsorg, kjærlige tålmodighet, lojalitet overfor hjem og det som var rett, syntes jeg i guttedagene at hun var helt uforlignelig, og slik er det fremdeles etter alle disse årene.»⁶

Når David O. McKay ble bedt om å nevne den største mannen han hadde møtt, svarte han uten å nøle: «Min far.»⁷ Da faren kom hjem fra sin misjon, virket han som biskop i Eden og Huntsville menigheter fra 1883 til 1905.⁸ David McKay sen. delte mange

opplevelser og sitt vitnesbyrd med sin unge sønn. President McKay mintes: «Som gutt satt jeg og hørte dette vitnesbyrdet fra en som jeg verdsatte og respekterte, som dere skal vite, mer enn noen annen mann i verden, og denne sikkerheten festet seg i min unge sjel.»⁹ Styrken i farens eksempel og vitnesbyrd var en støtte for ham mens han vokste i kunnskap om sannheten.

I hverdagslivet ga president McKays far ham lærdom som styrket ham og ble en del av hans læresetninger som apostel. Han fortalte om en gang da han kjørte inn høy sammen med sine brødre. Det tiende lasset skulle gis som tiende til Kirken. David O. McKays far ba guttene hente det tiende lasset fra et bedre sted enn der de hadde arbeidet. Faren sa: «Det er det *tiende* lasset, og bare beste er godt nok for Gud.» Mange år senere sa David O. McKay at dette var den «mest effektive tale om tiende jeg har hørt i hele mitt liv».¹⁰ Hans far lærte ham også å respektere kvinner. President McKay sa til de unge: «Jeg mintes min fars formaning da jeg i tenårene begynte å gå ut med en ung pike: “David, du må behandle denne unge damen slik du vil at en ung gutt skal behandle din søster.”»¹¹

Da han senere i livet var Kirkens president, hyllet han sine foreldre på følgende måte: «Jeg er takknemlig for mine edle foreldres kloke og omsorgsfulle beskyttelse og undervisning, ... en beskyttelse som hindret meg i å slå inn på veier som ville ha ført til et helt annet slags liv! For hvert år styrkes min takknemlighet og kjærlighet til en alltid påpasselig, elsket mor og en edel far.»¹²

Ungdom

Som ung gutt ble David O. McKay kalt til presidentskapet for diakonenes quorum. På den tiden hadde diakonene ansvar for å holde kirkebygningen ren, hugge ved til ovnene og se til at enkene i menigheten alltid hadde brensel.¹³ Han fortalte quorumsmedlemmene at han «følte seg utilstrekkelig til å fylle denne stillingen når han kunne se andre som var bedre i stand til det enn han var, ... [men at] han skulle stå på med Herrens hjelp».¹⁴ Denne holdningen var typisk for den ydmykhet han aksepterte kall med gjennom hele livet.

Som biskopens sønn fikk han anledning til å møte ledere i Kirken som besøkte familien. Ved en anledning, i juli 1887, kom patriark John Smith på besøk og ga ham hans patriarkalske velsignelse (David O. var 13 år da). Etter velsignelsen la patriark Smith hendene på den unge guttens skuldre og sa: «Du har noe mer å utrette enn bare å spille klinkekuler, gutten min.» Siden gikk David ut på kjøkkenet og sa til sin mor: «Hvis han tror jeg vil slutte å spille klinkekuler, tar han feil.» Moren la fra seg arbeidet og prøvde å forklare hva bror Smith hadde ment. Selv om hverken David O. McKay eller hans mor visste nøyaktig hva fremtiden ville bringe, viste denne episoden at Herren hadde større oppgaver i vente for den unge gutten.¹⁵

Gjennom tenårene tok han aktivt del i Kirken og fortsatte å høste kunnskap og erfaring. I 1889, da han var 15, ble han kalt til sekretær i Søndagsskolen i Huntsville menighet, en stilling han hadde til 1893, da han ble kalt til Søndagsskole-lærer.¹⁶ Hans store kjærlighet til Søndagsskolen og til undervisning kom til å vedvare gjennom hele hans liv.

Utdannelse, misjonærtjeneste og ekteskap

David O. McKay skrev en gang: «Det er tre store epoker i et menneskes liv på jorden, og dets lykke her og i evigheten kan avhenge av disse, [nemlig] fødsel, ekteskap og valg av yrke.»¹⁷ Han var allerede velsignet ved fødselen og ved å vokse opp i en rettferdig familie, og fortsatte å nyte godt av kloke avgjørelser i forbindelse med utdanning, yrke og til slutt ekteskap.

Etter at han hadde avsluttet åttende klasse i Huntsville, gikk han på Weber Stake Academy i Ogden i to år. I skoleåret 1893-94, da han var 20 år, vendte han så tilbake til Huntsville og arbeidet som lærer ved skolens barneskole. Omtrent på denne tiden forærte hans bestemor Evans 2500 dollar til hvert av sine levende barn. Penger var mangelvare for familien McKay, og naboer foreslo at David O. McKays mor, Jennette, skulle plassere pengene i aksjer. Men hun sa bestemt: «Hver cent av dette skal gå til våre barns utdanning.»¹⁸ Høsten 1894 reiste derfor han og tre av hans søsken (Thomas E., Jeanette og Annie) med vogn til Salt Lake City

for å studere ved University of Utah. Vognen var full av mel og krukker med frukt, og en melkeku var bundet til den.¹⁹

David O. McKays sønn Llewelyn skrev om farens tid ved universitetet: «Skolen var viktig. Kjærligheten til lærdom vokste med kjempeskritt, sterke vennskapsbånd ble knyttet, og hans fine sans for verdier ble styrket. Han ble klassepresident og ble valgt til å holde avskjedstalen under avslutningshøytideligheten... Han deltok i idrett med stor begeistring og ble «right guard» på universitetets første fotballag. Det største som hendte i denne tiden, var at han ble kjent med Emma Ray Riggs.»²⁰

Det andre året av universitetsutdannelsen leide McKay-studentene et hus av Emma Robbins Riggs, Emma Ray Riggs mor. En dag sto mor og datter ved vinduet og så David O. og Thomas E. McKay komme sammen med sin mor. Emma Rays mor bemerket: «Det er to unge menn som vil bli gode menn for noen heldige piker. Se hvor omtensksomme de er overfor sin mor.» Emma Ray sa så: «Jeg liker den mørke,» som var David O. McKay. Selv om han og Emma Ray Riggs traff på hverandre av og til, innledet de ikke noe alvorlig forhold før noen år senere.²¹

Da David O. McKay var ferdig med universitetsstudiene våren 1897, ble han tilbudt en stilling som lærer i Salt Lake County. Han var glad for stillingen og ønsket å begynne å tjene penger for å hjelpe resten av familien. Men omtrent på samme tid mottok og aksepterte han et misjonskall til Storbritannia.

Den 1. august 1897 ble han beskikket av president Seymour B. Young som misjonær i Storbritannia. Den første tiden av misjonen tilbragte han i Stirling i Skottland, hvor arbeidet gikk tregt og det var vanskelig. Han utførte sitt arbeid flittig, og 9. juni 1898 ble han kalt til å presidere over misjonærene i Skottland. Da han mottok kallet, vendte han seg til Herren for hjelp. Hans ansvar i dette kallet ga ham modenhet og erfaring utover det hans år skulle tilsi, og forberedte ham til fremtidig tjeneste.

En annen betydningsfull hendelse fant sted bare tre måneder før han skulle reise hjem. Som ung hadde han ofte bedt om åndelig bekreftelse på sitt vitnesbyrd. Den 29. mai 1899 var han tilstede på et minneverdig misjonærmøte. Han fortalte: «Jeg husker som om det var i går den sterke inspirasjonen som følte. Alle

følte Herrens ånd i stor grad. Alle som var tilstede, var i sannhet av ett hjerte og ett sinn. Jeg hadde aldri tidligere følt noe slikt. Det var en tilkjennegivelse som jeg som en tvilende ungdom i hemmelighet og i all oppriktighet hadde bedt om oppe i en ås og ute på en eng. Det var en forsikring til meg om at oppriktig bønn blir besvart “en gang, et sted”. Møtet skred frem, og en eldste reiste seg på eget initiativ og sa: “Brødre, det er engler i dette rommet.” Hvor underlig det enn kan høres, kom ikke denne kunngjøringen overraskende. Den virket faktisk helt på sin plass, selv om jeg ikke hadde kommet på at det var guddommelige personer tilstede. Jeg visste bare at jeg var fylt av takknemlighet for Den hellige ånds tilstedeværelse.»²² Eldste McKay fullførte sin misjon med heder og ble avløst i august 1899.

Under misjonen hadde han korrespondert med Emma Ray Riggs, eller «Ray», som han kjærlig kalte henne (foreldrene hennes hadde kalt henne opp etter en solstråle). Deres forhold begynte å blomstre via brevene mellom Skottland og Salt Lake City. Han fant i henne en person som var jevnbyrdig med ham på alle måter, innbefattet intelligens, sosial omgjengelighet og åndelige egenskaper.

Hun hadde fortsatt sin utdanning mens David O. McKay var på misjon, og etter å ha tatt en lavere universitetsgrad i pedagogikk begynte hun å arbeide ved Madison School i Ogden i Utah.²³ På samme tid, høsten 1899, ble han lærer ved Weber Stake Academy. I løpet av det skoleåret møttes de to ofte i en park som lå mellom skolene. Det var der han i desember 1900 spurte om hun ville gifte seg med ham. Hun spurte: «Er du sikker på at jeg er den rette?» Han sa at han var sikker.²⁴ Den 2. januar 1901 ble Emma Ray Riggs og David O. McKay det første paret i det 20. århundre som ble viet i Salt Lake tempel.

En legendarisk pedagog

I 1902, da han var 28, ble han rektor ved Weber Stake Academy. Til tross for mange administrative oppgaver fortsatte han å ta aktivt del i undervisningen. Han hadde stor forkjærlighet for utdanning hele sitt liv og mente at «sann utdanning søker å gjøre menn og kvinner ikke bare til gode matematikere, dyktige lingvister,

Forholdet mellom president McKay og hans bustru, Emma Ray Riggs McKay (ovenfor) var et eksempel til etterfølgelse for Kirkens medlemmer.

grundige vitenskapsmenn eller briljante litterære lys, men også til hederlige mennesker med dyd, måtehold og broderlig kjærlighet. Den søker å skape menn og kvinner som verdsetter sannhet, rettferdighet, visdom, velgjørenhet og selvbeherskelse som det beste man kan erverve seg i et vellykket liv». ²⁵

Han mente at utdannelse var viktig for alle. Han var rektor i en tid da svært få kvinner fikk høyere utdannelse. I en drøftelse av kvinners viktige rolle skrev han følgende: «Det har ikke vært lagt mye vekt på den rolle kvinnene spilte i bosettingen av den

vestlige delen av USA. I dette følger vi menneskenes generelle praksis gjennom tidene. Kvinner bærer byrdene av husholdningen, har det meste av ansvaret for å oppdra barn og inspirere sine menn og sønner til å gjøre det godt. Og mens de sistnevnte høster offentlig bifall, forblir hustruene og mødrene som virkelig fortjener anerkjennelse og ros, smilende tilfredse med sine oppnåelser som det ikke gjøres noe nummer av.»²⁶ Mens han arbeidet ved Weber Stake Academy, vektla han betydningen av utdanning for begge kjønn, og det var stor økning av kvinnelige studenter i hans tid ved skolen.

I de årene han arbeidet som lærer og administrator ved Weber Stake Academy, var han også med i Søndagsskole-presidentskapet for Weber stav, hvor han utviklet nye programmer. På den tiden han ble kalt til Søndagsskolens presidentskap, mottok organisasjonen liten formell rettleiding fra Kirkens ledere på generalplan. Som annenassistent – med ansvar for klassearbeid – begynte David O. McKay straks å arbeide for å forbedre klasseundervisningen og læringen ved å bruke metodene han hadde lært som pedagog. En Søndagsskole-leder beskrev hans arbeid som følger:

«Først innførte han ukentlige møter for stavsutvalgets medlemmer. Han trente medlemmene i å utarbeide leksjoner og velge en målsetning (nå kalt formål) for hver leksjon. Han trente dem i å organisere og illustrere målsetningen. Han la vekt på presentasjonen av leksjonene og anvendelse av målsetningen i hvert barns liv. Dette ble etterfulgt av et månedlig ... møte som alle Søndagsskolens lærere og funksjonærer i menighetene ble bedt om å komme til, etter at de på forhånd hadde lest leksjonene som skulle gjennomgås... Som følge av disse ... møtene dro lærerne hjem med en samling notater for hver av de fire leksjonene for kommende måned... [Disse] møtene ble svært populære med 90 til 100 prosents tilstedeværelse på hvert.»²⁷

Nyheten om den store suksess som Søndagsskolen i Weber stav hadde, spredte seg raskt. President Joseph F. Smith, som også var Søndagsskolens bestyrer på generalplan, ble imponert over David O. McKays kreative ideer om undervisning og ba ham skrive en artikkel for *Juvenile Instructor*, et Søndagsskole-tidsskrift.²⁸

Herrens apostel

Vekt på undervisning og læring

Etter at han hadde virket i seks år i Søndagsskolen i Weber stav, ble han 9. april 1906 ordinert til apostel i en alder av 32 år. Kort tid etterpå ble han også oppholdt som annenassistent i Søndagsskolens bestyrelse på generalplan. Deretter ble han førsteassistent i 1909 og bestyrer på generalplan fra 1918 til 1934. De samme fornyende ideene han brukte i Søndagsskolen i Weber stav, ble raskt tatt i bruk av hele Kirken. Han så behovet for ensartede leksjoner og skrev boken *Ancient Apostles* (Oldtidens apostler), som ble utarbeidet som en av de første leksjonsbøker for Søndagsskolen.

Eldste McKays navn ble synonymt med Søndagsskolen i de årene han var medlem av De tolv's quorum, og han skrev fremdeles leksjoner for Søndagsskolen da han ble Kirkens president. I sitt arbeid med å forbedre undervisningen i evangeliet fokuserte han ofte på barn. Sagt med hans ord, kommer barn «fra Faderen rene og uplettet, uten medfødte defekter eller svakheter... Deres sjeler er så plettfriske som hvitt papir, hvor det skal skrives et helt livs håp eller oppnåelser».²⁹ Han mente at Søndagsskolen kunne spille en hovedrolle i undervisning og karakterbygging hos barn og unge.

Verdenstur og misjonspresident i Europa

Andre erfaringer forberedte David O. McKay til å lede en verdensomspennende kirke til slutt. I desember 1920 ble han og eldste Hugh J. Cannon, redaktør av *Improvement Era*, beskikket av president Heber J. Grant og hans førsterådgiver, president Anthon H. Lund, til å reise til alle Kirkens misjoner og skoler over hele verden. I løpet av turen, som varte et år, reiste de ca. 100 000 kilometer (over det dobbelte av jordens omkrets) og underviste og velsignet Kirkens medlemmer over hele verden. Til tross for vanskeligheter som sjøsyke, hjemlengsel og andre utfordringer knyttet til reise, hadde de en vellykket misjon og kom hjem julaften 1921. I dagene etter hjemkomsten avla de en fullstendig rapport for president Grant og ble avløst med

heder.³⁰ Under den første generalkonferansen etter deres hjemkomst erklærte president Grant:

«Jeg gleder meg over det faktum at bror McKay er sammen med oss i dag. Bror McKay har reist rundt jorden siden han sist var på en konferanse – har besøkt våre misjoner i nesten alle deler av verden og har kommet tilbake, slik enhver misjonær som drar ut for å forkynne dette evangelium og kommer i kontakt med verdens mennesker og med alle de forskjellige trosretninger i verden, kommer tilbake med større lys, kunnskap og vitnesbyrd om guddommeligheten av det verk vi er engasjert i.»³¹

Da det ble eldste McKays tur til å tale på konferansen, oppsummerte han sine reiser med et sterkt vitnesbyrd: «Da vi reiste hjemmefra, ... hadde vi store bekymringer og stor engstelse for reisen som lå foran oss... Den sterke bevisstheten om vårt ansvar, å skulle oppfylle i tilstrekkelig grad president Grants og hans rådgiveres og De tolv's ønsker – de som hadde æret oss med dette kallet – fikk oss til å søke Herren som jeg aldri før hadde søkt ham. Og jeg vil si her i ettermiddag at det løfte Moses ga Israels barn like før de krysset Jordan inn til Det lovede land, har blitt oppfylt med våre opplevelser. Når vi søkte Herren av hele vår sjel, ga han oss veiledning og hjelp.»³²

Kort tid etter at han kom tilbake fra verdensturen, ble han kalt til president for Den europeiske misjon. Han reiste til Liverpool i november 1922. Det var i dette kallet han begynte å undervise om begrepet «ethvert medlem en misjonær», noe han senere fortsatte med som Kirkens president. Som misjonspresident reorganiserte han misjonærer i grupper, med noen misjonærer som omreisende eldster som skulle hjelpe til med å lære de andre misjonærene bedre undervisningsmetoder. En av hans største utfordringer var å ta til motmæle mot negativ presseomtale. Hans metode gikk ut på å ta personlig kontakt med utgiverne, snakke med dem og be om anledning til å presentere sannheten om Kirken. Noen utgivere avslo hans anmodninger, men mange var svært imøtekomende.³³ Hans dyktighet når det gjaldt samfunnskontakt, viste seg å være en stor velsignelse for Kirken mens han var misjonspresident og i hele hans tjenestetid.

Oppholdt til Det første presidentskap

Høsten 1934 ble han oppholdt som annenrådgiver for president Heber J. Grant. President J. Reuben Clark jr., som hadde vært president Grants annenrådgiver, ble førsterådgiver. Selv om president McKay hadde en solid bakgrunn i Kirken da han ble medlem av Det første presidentskap, følte han stor ydmykhet overfor kallet den dagen han ble oppholdt. Han sa: «Det er unødvendig å si at jeg er overveldet. De siste dagene har jeg hatt vanskelig for å ha kontroll på mine tanker og følelser. Den glede, den gode følelse som skulle ledsage den høye utnevnelse som har blitt meg til del, har blitt noe oppveiet av en byrde som skyldes at jeg innser hvilket stort ansvar det er å bli kalt til Det første presidentskap.»³⁴ Selv etter å ha vært generalautoritet i mange år innrømmet han at det «alltid var mer eller mindre en ildprøve for meg å stå foran en forsamling» og vite hvor stort hans ansvar var.³⁵

I president McKays første år i Det første presidentskap opplevde Kirkens medlemmer den store depresjonen. I 1936 kunngjorde det første presidentskap offentlig Kirkens sikkerhetsprogram, som senere ble Kirkens velferdsprogram. President McKay var en sterk tilhenger av velferd og la vekt på at åndelighet og velferd var synonyme begreper: «Det er viktig å skaffe klær til dem som er dårlig kledd, å sørge for nok mat til dem som har for lite, å finne sysselsetting til dem som kjemper fortvilet på grunn av påtvunget lediggang, men når alt kommer til alt, er de største velsignelser ved Kirkens sikkerhetsplan åndelige. Mer åndelighet kommer til uttrykk ved å gi enn ved å motta. Den største åndelige velsignelse kommer ved å hjelpe en annen.»³⁶

Etter president Grants død i 1945 ble George Albert Smith Kirkens president, og han kalte president McKay som sin annenrådgiver. Hans plikter var omtrent som før, med nye anledninger og utfordringer som stadig meldte seg. Ett av de mest krevende prosjekter han påtok seg, var utnevnelsen til formann for Utahs 100-årsjubileum, noe som innebar mange måneders planlegging i tillegg til hans allerede tunge arbeidsbyrde. Markeringen i hele

delstaten, som ble avsluttet i juli 1947, ble lovprist som en stor suksess. En lokal avis hadde følgende omtale:

«Rodney C. Richardson, koordinator for Californias 100-årsmarkering, kom til Salt Lake City for å studere Utahs 100-årsjubileum. Han sa at dette ble ansett som “det best planlagte i nasjonen. Fravær av det kommersielle er ett av de iøynefallende trekk ved Utahs markering. Det har vært en ekte historisk markering”.» I tillegg til rosen fra California kom det flere forespørsler fra andre delstater om planer og annen litteratur i forbindelse med markeringen.³⁷

Da president George Albert Smiths helse begynte å skranke, fikk hans to rådgivere mer ansvar. Våren 1951 bestemte president McKay og hans hustru, Emma Ray, seg for å kjøre fra Salt Lake City til California på en sårt tiltrengt ferie. De stoppet i St. George i Utah den første kvelden. President McKay våknet om natten med en sterk følelse av at han skulle kjøre tilbake til Salt Lake City. Noen dager senere ble president George Albert Smith rammet av slag og døde 4. april 1951.

Profet for en verdensomspennende kirke

Misjonærarbeid og Kirkens vekst

Etter å ha vært apostel i 45 år ble David O. McKay Kirkens niende president 9. april 1951, med Stephen L Richards og J. Reuben Clark jr. som rådgivere. I 1952 innførte Det første presidentskap den første offisielle proselytteringsplan for heltidsmisjonærer. Programmet skulle gjøre heltidsmisjonærene mer effektive ved å gi dem en fast undervisningsplan som skulle brukes når de underviste undersøkere. Denne inneholdt fem diskusjoner med titlene «Mormons bok», «Historisk grunnlag for gjenopprettelsen», «Karakteristiske læresetninger i Kirken», «Ansvar forbundet med medlemskap i Kirken» og «Hvordan bli medlem av Kirken».³⁸

Ni år senere, i 1961, sammenkalte han til det første seminar for alle misjonspresidenter, som ble bedt om å oppmuntre familier til å drive fellesskapsfremmende arbeid med sine venner og naboer, og så la misjonærer undervise disse personene i deres

hjem.³⁹ Han la vekt på begrepet «hvert medlem en misjonær» og oppfordret sterkt ethvert medlem til å forplikte seg til å bringe minst ett nytt medlem inn i Kirken hvert år. Et språkopplæringsinstitutt for nykalte misjonærer ble også opprettet samme år. Med disse nye tiltakene økte Kirkens medlemsantall og antall heltidsmisjonærer raskt. Under hans ledelse ble antall staver mer enn fordoblet (til omkring 500) idet nye staver ble dannet rundt omkring i verden i land som Argentina, Australia, Brasil, England, Tyskland, Guatemala, Mexico, Nederland, Samoa, Skottland, Sveits, Tonga og Uruguay. For å tilpasse seg den veldige veksten ble dessuten medlemmer av De syttis første quorum i 1961 ordinert til høyprester, slik at de kunne presidere ved stavskonferanser, og den nye stillingen som regionalrepresentanter for De tolv ble opprettet i 1967.

Reiser som president

President McKay reiste flere mil enn alle sine forgjengere til sammen. I 1952 tok han fatt på den første av flere viktige turer – en ni ukers tur til Europa, hvor han besøkte ni land og flere misjoner. På det første stedet han besøkte i Skottland, innviet han landets første kirkebygning, som lå i Glasgow. I løpet av resten av turen holdt han ca. 50 møter med Kirkens medlemmer, ga tallrike intervjuer og besøkte rangspersoner fra mange land.⁴⁰ I 1954 reiste han til den isolerte misjonen i Syd-Afrika og var der ved den første generalautoritet som besøkte det området. Under andre del av reisen besøkte han Kirkens medlemmer i Syd-Amerika. I 1955 besøkte han de sydlige Stillehavsøyene, og senere på sommeren samme år reiste han tilbake til Europa sammen med Tabernakelkoret.

Han følte at hans reiser ga «Kirkens medlemmer en klarere forståelse av at de ikke er separate enheter, men virkelig en del av Kirken som helhet».⁴¹ For første gang var Kirken virkelig i ferd med å bli global. President McKay uttalte: «Gud velsigne Kirken. Den er verdensomspennende. Alle nasjoner skulle merke dens innflytelse. Måtte hans ånd påvirke mennesker overalt og få deres hjerter til å føle godvilje og fred.»⁴²

Flere templer

Mens han var i Europa i 1952, inngikk han avtaler om å oppføre nye templer, de første som ville bli bygget utenfor USA og Canada. Bern Sveits tempel ble innviet i 1955 og London England tempel i 1958. Los Angeles California tempel (1956), Hamilton New Zealand tempel (1958) og Oakland California tempel (1964) ble også innviet mens han var president. Under hans ledelse ble filmer brukt til tempelbegavelsen, noe som gjorde at ordinansen kunne mottas på forskjellige språk.

Koordinasjon og konsolidering

I 1960 ga Det første presidentskap eldste Harold B. Lee i oppdrag å etablere Kirkens korrelasjon, i den hensikt å koordinere og konsolidere Kirkens programmer, redusere overlapping og øke effektiviteten. Eldste Lee sa i en generalkonferansetale hvor dette tiltaket ble kunngjort: «Dette er et tiltak som ... har ligget president McKay sterkt på sinnet, og nå som Kirkens president instruerer han oss og ber oss gå fremover og samle oss om å gjøre prestedømmets, hjelpeorganisasjonenes og de øvrige enheters arbeid mer effektivt, slik at vi kan spare tid, krefter og anstrengelse til den primære hensikt som Kirken ble organisert for.»⁴³

Ambassadør for Kirken

Blant personer av annen tro ble president McKay betraktet som en viktig åndelig leder. Han var regelmessig sammen med verdensledere og lokale myndighetsrepresentanter. Han fikk også besøk av presidenter i USA, bl.a. Harry S Truman, John F. Kennedy og Dwight D. Eisenhower. USAs president Lyndon B. Johnson ringte ofte til president McKay, og ved en anledning inviterte han ham til Washington, D.C. for å drøfte med ham personlig noen saker som foruroliget ham. Under besøket sa president McKay til ham: «La din samvittighet veilede deg. La folket vite at du er oppriktig, og de vil følge deg.»⁴⁴

En elsket taler og leder

Helt fra ungdommen av og gjennom hele livet studerte president McKay store forfatters ord, og han underviste ofte ved

hjelp av tekster han hadde lært utenat. Han fortalte for eksempel Kirkens medlemmer: «Wordsworths hjerte hoppet av glede når han så en regnbue på himmelen. Burns' hjerte gråt når hans plogskjær kjørte over en prestekrave. Tennyson kunne plukke en blomst fra en sprekke i en mur for å se om han kunne lese mysteriet, "alt som Gud og mennesket er", i den. Alle disse og andre store menn har vist oss Guds håndverk i naturen.»⁴⁵

Kirkens medlemmer elsket å høre president McKay tale. Hans taler inneholdt ofte inspirerende historier fra hans mange opplevelser, og han verdsatte alltid god humor. Han likte å fortelle historien om et avisbud som håndhilste på ham før han gikk inn i en heis. Deretter løp gutten opp trappen for å hilse på den aldrende profeten idet han kom ut i etasjen over. Gutten sa: «Jeg hadde bare lyst til å håndhilse på deg en gang til før du dør.»⁴⁶

Hans generalkonferansetaler understreket betydningen av hjemmet og familien som kilden til lykke og den sikreste beskyttelse mot prøvelser og fristelser. Han gjentok ofte utsagnet «ingen annen suksess kan oppveie at man svikter i hjemmet» når han oppfordret foreldre til å tilbringe mer tid sammen med sine barn og undervise dem om karakter og integritet. Han forkynte: «Rene hjerter i et rent hjem er alltid i hviskeavstand fra himmelen.»⁴⁷ Han kalte hjemmet «samfunnets celleenhet» og erklærte at «foreldrerollen er nest etter Guds rolle»⁴⁸.

Han talte om ekteskapets hellighet og omtalte ofte den kjærlighet han hadde til sin familie og sin hustru, Emma Ray. Deres mer enn 60 år lange ekteskap ble et eksempel for fremtidige generasjoner av siste-dagers-hellige. Han ga følgende formaning: «La oss lære våre unge at ekteskapet er en av de helligste forpliktelser mennesker kjenner til eller som mennesker kan påta seg.»⁴⁹

Da hans helse begynte å skranke midt på 1960-tallet, tilbragte han snart mye av sin tid i en rullestol, og han kalte flere rådgivere til Det første presidentskap. Til tross for sin stadig svakere helse fortsatte han å lede Kirkens saker og å undervise, lede og inspirere. Ikke lenge før sin død talte han på et møte i Salt Lake tempel for Kirkens generalautoriteter. Eldste Boyd K. Packer, som var tilstede på møtet, mintes opplevelsen slik:

«[President McKay] talte om tempelordinansene og siterte utførlig fra seremoniene. Han forklarte dem for oss. (Det var ikke upassende siden vi var i templet.) Da han hadde talt en stund, tidde han en stund og stirret svært tankefullt opp i taket.

Jeg husker at han holdt sine store hender foldet foran seg. Han sto og stirret slik mennesker stundom gjør når de overveier et dypt spørsmål. Så talte han: “Brødre, jeg tror at jeg endelig begynner å forstå.”

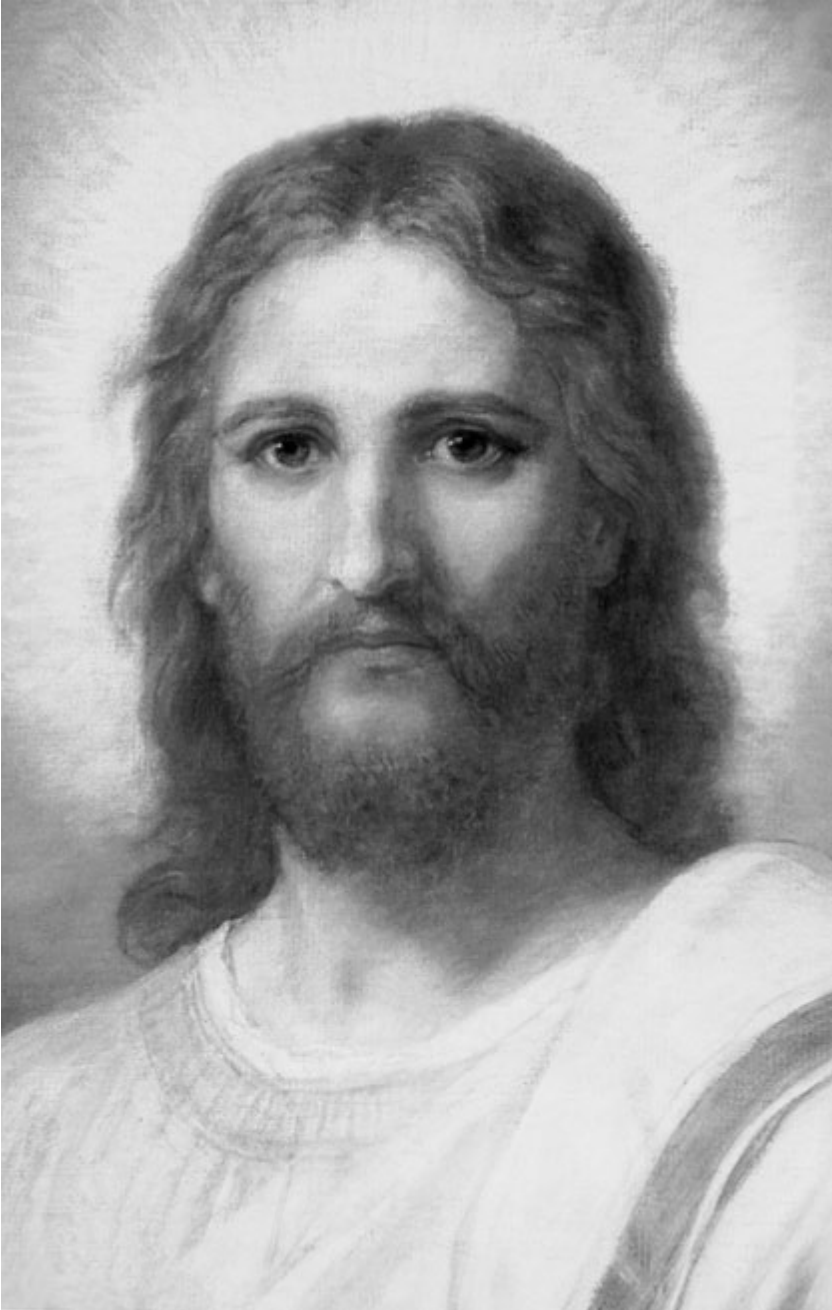
Her sto han, profeten, som hadde vært apostel i mer enn et halvt århundre, og fremdeles lærte han, fremdeles vokste han. Hans utsagn “Jeg tror at jeg endelig begynner å forstå” var en stor trøst for meg.»⁵⁰ Selv med sin inngående forståelse av evangeliet og sin erfaring i Kirken var president McKay ydmyk nok til å innse at han fremdeles kunne lære og oppdage dypere betydninger.

Etter at president David O. McKay hadde vært Herrens profet i nesten 20 år, gikk han bort 18. januar 1970 i Salt Lake City mens hans hustru, Emma Ray, og fem av hans barn satt ved hans dødsleie. I en hyllest til ham sa president Harold B. Lee at han hadde «gjort verden rikere og himmelen herligere ved de rike skatter han har bragt hver av dem».⁵¹ Hans etterfølger, president Joseph Fielding Smith, sa om David O. McKays arv: «Han var en mann med stor åndelig styrke, en naturlig leder for mennesker og en mann som var elsket av sitt folk og respektert av verden. I all fremtid vil mennesker stå opp og prise hans navn.»⁵²

Noter

1. Se Jeanette McKay Morrell, *Highlights in the Life of President David O. McKay* (1966), s. 6-8.
2. Se *Highlights in the Life of President David O. McKay*, s. 8-10.
3. Llewelyn R. McKay, *Home Memories of President David O. McKay* (1956), s. 6; sitert i *Vår arv*, s. 114.
4. Se *Highlights in the Life of President David O. McKay*, s. 22-23.
5. Se *Highlights in the Life of President David O. McKay*, s. 24-25.
6. Bryant S. Hinckley, «Greatness in Men: David O. McKay», *Improvement Era*, mai 1932, s. 391; avsnittinnledning endret.
7. Jay M. Todd og Albert L. Zobell jr., «David O. McKay, 1873-1970», *Improvement Era*, febr. 1970, s. 12.
8. Se Francis M. Gibbons, *David O. McKay: Apostle to the World, Prophet of God* (1986), s. 12-13.
9. «Peace through the Gospel of Christ», *Improvement Era*, mars 1921, s. 405-406.
10. Se *Cherished Experiences from the Writings of President David O. McKay*, red. Clare Middlemiss, rev. utg. (1976), s. 8-9.
11. *Gospel Ideals* (1953), s. 459.

12. «Expressions of Gratitude and the Importance and Necessity for the Conservation and Training of Youth», *The Instructor*, nov. 1966, s. 413.
13. Se *Highlights in the Life of President David O. McKay*, s. 28.
14. Leland H. Monson, «David O. McKay Was a Deacon, Too», *Instructor*, sept. 1962, s. 299.
15. Se *Highlights in the Life of President David O. McKay*, s. 26.
16. Se *Highlights in the Life of President David O. McKay*, s. 28.
17. David Lawrence McKay, *My Father, David O. McKay* (1989), s. 120.
18. Se *Highlights in the Life of President David O. McKay*, s. 31.
19. Se *Home Memories of President David O. McKay*, s. 8-9.
20. *Home Memories of President David O. McKay*, s. 9.
21. Se *My Father, David O. McKay*, s. 1-2.
22. Se *Cherished Experiences from the Writings of President David O. McKay*, s. 4-5; avsnittinndeling endret.
23. Se *Home Memories of President David O. McKay*, s. 171.
24. Se *My Father, David O. McKay*, s. 4-6.
25. *Treasures of Life*, red. Clare Middlemiss (1962), s. 472.
26. «Pioneer Women, Heroines of the World», *Instructor*; juli 1961, s. 217.
27. George R. Hill, «President David O. McKay ... Father of the Modern Sunday School», *Instructor*; sept. 1960, s. 314; avsnittinndeling endret.
28. Se *Instructor*; sept. 1960, s. 314; se også «The Lesson Aim: How to Select It; How to Develop It; How to Apply It», *Juvenile Instructor*; apr. 1905, s. 242-245.
29. «The Sunday School Looks Forward», *Improvement Era*, des. 1949, s. 804.
30. Se *Highlights in the Life of President David O. McKay*, s. 66-72.
31. I *Conference Report*, apr. 1922, s. 16.
32. I *Conference Report*, apr. 1922, s. 63.
33. Se Keith Terry, *David O. McKay: Prophet of Love* (1980), s. 89-93.
34. I *Conference Report*, okt. 1934, s. 89-90.
35. I *Conference Report*, okt. 1949, s. 116.
36. *Pathways to Happiness*, red. Llewelyn R. McKay (1957), s. 377; avsnittinndeling endret.
37. Se *Highlights in the Life of President David O. McKay*, s. 95-96.
38. Se *Deseret News*, Church section, 9. apr. 1952, s. 9.
39. Se «Every Member a Missionary», *Improvement Era*, okt. 1961, s. 709-711, 730-731.
40. Se *My Father, David O. McKay*, s. 217-237.
41. *Gospel Ideals* (1953), s. 579.
42. I *Conference Report*, okt. 1952, s. 12.
43. I *Conference Report*, okt. 1961, s. 81.
44. Se *Highlights in the Life of President David O. McKay*, s. 262-266.
45. I *Conference Report*, okt. 1908, s. 108.
46. Se *David O. McKay: Apostle to the World, Prophet of God*, 232-233.
47. I *Conference Report*, apr. 1964, s. 5.
48. *Pathways to Happiness*, s. 117.
49. *Pathways to Happiness*, s. 113.
50. *The Holy Temple* (1980), s. 263.
51. *Stand Ye in Holy Places: Selected Sermons and Writings of President Harold B. Lee* (1975), s. 178.
52. I *Conference Report*, apr. 1970, s. 4.

«La menn og kvinner overalt feste sine øyne på ham som for alltid skinner som et lys for hele verden – for Kristus er veien, sannbeten og livet.»

Jesus Kristus: «Jeg er veien og sannheten og livet»

Hvis vi vil søke livets egentlige hensikt, må vi leve for noe som er høyere enn oss selv. Vi hører Frelserens røst si: «Jeg er veien og sannheten og livet...» (Johannes 14:6).¹

Innledning

Den 4. desember 1920 tok eldste David O. McKay og hans reiseledsager, Hugh J. Cannon, som var stavspreident og redaktør for Kirkens tidsskrift *Improvement Era*, fatt på et oppdrag fra Det første presidentskap som gikk ut på at de skulle besøke og styrke Kirkens medlemmer rundt omkring i verden. Reisen varte ett år, og de tilbakela ca. 100 000 kilometer, hvorav mer enn halvparten over hav. Om kvelden 10. mai 1921, da de seilte mot det som nå er Vest-Samoa, hadde eldste McKay følgende opplevelse:

«Henimot kvelden var gjenskinnet av en vakker solnedgang helt enestående! ... Mens jeg fremdeles tenkte på dette vakre synet, lå jeg i køyen min klokken ti om aftenen... Så sovnet jeg og så i et syn noe uendelig storslått. I det fjerne så jeg en vakker, hvit by. Selv om den var langt borte, syntes jeg å oppfatte at det var en overflod av trær med søte frukter, busker med strålende, fargesprakende bladverk og blomster i fullkommen blomsterprakt overalt. Den klare himmelen syntes å reflektere disse vakre fargenyansene. Så så jeg en stor forsamling av mennesker som nærmet seg byen. Alle hadde på seg en hvit, løstsittende kappe og hvitt hodeplagg. Øyeblikkelig syntes min oppmerksomhet å rette seg mot deres leder, og selv om jeg bare kunne se konturene av hans trekk og legeme, gjenkjente jeg ham straks som min Frelser. Gløden og utstrålingen fra hans ansiktsuttrykk var praktfull. Det var en fred over ham som virket opphøyet – den var guddommelig!

Jeg forsto at byen var hans. Det var Den evige stad, og menneskene som fulgte ham, skulle bo der i fred og evig lykke.

Men hvem var de?

Som om Frelseren leste mine tanker, svarte han ved å peke på en halvsirkel som kom til syne over dem, og der sto følgende ord skrevet i gull:

Dette er de som har overvunnet verden – som i sannhet er blitt født på ny!»²

I sin første generalkonferansetale som Kirkens president bekreftet president McKay sitt vitnesbyrd om Frelseren og velvælsene som blir dem til del som følger ham:

«Ingen kan presidere over denne kirken uten at han først er i harmoni med Kirkens leder, vår Herre og Frelser, Jesus Kristus. Han er vårt overhode. Dette er hans kirke. Uten hans guddommelige veiledning og stadige inspirasjon kan vi ikke lykkes. Med hans veiledning, med hans inspirasjon, kan vi ikke mislykkes...

... Jeg vet at han virkelig er til og at han er villig til å veilede og rettlede alle som tjener ham.»³

David O. McKays læresetninger

Kristus er menneskenes lys

Kristus er menneskenes lys. I dette lys ser menneskene klart sin vei. Når det forkastes, snubler menneskesjelen rundt i mørke. Ingen person, ingen gruppe, ingen nasjon kan oppnå sann suksess uten å følge ham som sa:

«Jeg er verdens lys! Den som følger meg, skal ikke vandre i mørket, men ha livets lys» (Johannes 8:12).

Det er bedrøvelig når enkeltpersoner og nasjoner utsletter dette lyset – når Kristus og hans evangelium blir erstattet med jungelens lov og sverdets styrke. Den største tragedie i verden i vår tid er dens manglende tro på Guds godhet og på evangeliets læresetninger og doktriner.⁴

Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige tror at Jesus Kristus med sitt liv og sine læresetninger åpenbarer en norm for vårt personlige liv og vår sosiale omgang som, hvis den fullt ut ble realisert i den enkeltes liv og i menneskenes institusjoner, ikke bare ville redusere samfunnets nåværende onder, men også bringe menneskeheten lykke og fred.

Hvis det skulle bli sagt at ... de såkalte kristne nasjoner ikke har lykkes med å nå et slikt mål, svarer vi at dette ene og alene skyldes det faktum at de ikke har anvendt prinsippene og læresetningene i sann kristendom...

... Den menneskelige familie har lidd under tøylesløse uttrykk for og tilkjennegivelser av selviskhet, hat, misunnelse, grådighet – dyriske lidenskaper som har ført til krig, ødeleggelser, pest og død. Hvis endog bare de enkleste prinsipper i Frelserens læresetninger hadde blitt overholdt, ville historien vært annerledes.⁵

Når kristne over hele verden får en slik tro [på Kristus] i sitt hjerte, når de føler en indre lojalitet overfor den oppstandne Kristus og de tilhørende prinsipper, vil menneskeheten ha tatt det første skritt mot den uopphørlige fred som vi daglig ber om. Forkast ham, og verden vil bli fylt av hat og gjennomtrukket av blod på grunn av stadige kriger.⁶

Jesu Kristi evangelium er smeltedigelen hvor hat, misunnelse og grådighet blir fortært, og velvilje, vennlighet og kjærlighet blir igjen som en indre higen som menneskene i sannhet lever og oppbygges ved.

La menn og kvinner overalt feste sine øyne på ham som for alltid skinner som et lys for hele verden – for Kristus er veien, sannheten og livet, den eneste trygge veileder til den fredens havn som folk over hele den vide verden inderlig ber om.⁷

Kristus underviste om og var et eksempel på veien til det ideelle liv blant våre medmennesker

«Hvordan kan vi da vite veien?» spurte Thomas da han satt sammen med sine medapostler og Herren ved bordet etter måltidet denne minneverdige kvelden da Kristus ble forrådt. Og Kristi guddommelige svar lød: «Jeg er veien og sannheten og livet...»

(Johannes 14:5-6). Og det er han! Han er vår kilde til trøst, vår inspirasjon i livet, vår frelses opphav. Hvis vi ønsker å forstå vårt forhold til Gud, går vi til Jesus Kristus. Hvis vi vil vite sannheten om sjelens udødelighet, ser vi et eksempel på dette i Frelserens oppstandelse.

Hvis vi ønsker å vite hvordan vi kan ha et ideelt liv blant våre medmennesker, kan vi finne et fullkomment eksempel i Jesu liv. Hva enn våre edle ønsker, våre største forhåpninger, våre idealer i noen fase av livet er, så kan vi se hen til Kristus og finne fullkommenhet. Når vi derfor søker en norm for et moralsk liv, trenger vi bare å se hen til mannen fra Nasaret og i ham finne alle dyder som utgjør et fullkomment menneske.

De dyder som samlet former denne fullkomne karakter, er sannhet, rettferdighet, visdom, velvilje og selvbeherskelse. Alle hans tanker, ord og gjerninger var i harmoni med guddommelig lov og derfor sanne. Kommunikasjonskanalen mellom ham og Faderen var alltid åpen, slik at sannheten, som hviler på åpenbaring, alltid var kjent for ham.⁸

Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige godtar Jesu ord som en bokstavelig sannhet: «Jeg er kommet for at de skal ha liv og ha overflod» (Johannes 10:10). Men vi tror at denne overfloden ikke bare oppnås ved åndelig opphøyelse, men også ved at prinsippene som Jesus forkynte, anvendes i det daglige liv.

Disse prinsippene er få og enkle, og kan om det ønskes, anvendes av enhver normal person. Det første av disse og fundamentet som et sant kristent samfunn bygger på, er: «Og du skal elske Herren din Gud av hele ditt hjerte og av hele din sjel og av all din fornuft og av all din makt...» (Markus 12:30). En tro på en himmelsk person som lever og elsker sine barn – en tro som gir kraft og styrke til sjelen. En forsikring om at vi kan vende oss til ham for å få rettledning, og at han vil tilkjennegi seg til dem som søker ham.

Et annet prinsipp er å godta den sannhet at livet er en gave fra Gud og derfor guddommelig. Riktig bruk av denne gave driver mennesket til å bli naturens herre, ikke dens slave. Menneskenes lyster skal kontrolleres og brukes til beste for deres helse og til

forlengelse av livet. Lidenskapene skal beherskes og kontrolleres for andres lykke og velsignelse og rasens fortsettelse.

Et tredje prinsipp er personlig integritet. Ved dette mener jeg enkel, daglig ærlighet, rettskaffenhet og respekt for andres rettigheter, noe som vil vinne våre medmenneskers tillit. Denne erkjennelse gjelder nasjoner så vel som enkeltpersoner. Det er like galt av en nasjon å stjele fra en annen og undertrykke den, fordi den er mektig, som det er for en enkeltperson å rane og drepe sin nabo.

Et fjerde viktig prinsipp er sosial bevissthet som får den enkelte til å innse at det er hans plikt å gjøre verden bedre fordi han har vært der.⁹

Frelserens liv ble først og fremst styrt av ... *personlig renhet og tjeneste*. Han holdt seg fullstendig uplettet av verdens synder og viet sitt liv til omtanke for andre, til menneskehetens frelse. Han tok seg alltid av undertrykte, trøstet syke, helbredet lemlestedede og uføre, og han ga sitt liv for verden.¹⁰

Det er tvingende behov for en drastisk endring i menneskenes oppførsel overfor hverandre. Det har aldri vært en tid i verdens historie da en forandring til det bedre har vært mer nødvendig. Og siden vraking av Kristi læresetninger har ført til gjentatte katastrofer, bare med midlertidige perioder med fred og ro og fremgang, hvorfor i all verden skulle ikke folk være villige til å erstatte sin selvforherligelse med Kristi prinsipp – broderlig omtanke, rettskaffenhet, menneskelivets verdi og hellighet, tilgivelsens dyd, fordømmelse av hykleri og begjær, og kjærlighetens frelsende kraft.¹¹

Medlemmer av Kristi kirke er forpliktet til å gjøre den syndfrie Menneskesønnen til sitt ideal. Han er den eneste fullkomne person som noensinne har vandret på jorden, det mest opphøyede eksempel på edelhet, Gud-lignende i natur, fullkommen i sin kjærlighet, vår Forløser, vår Frelser, den ulastelige Sønn av vår evige Fader, lyset, livet, veien.¹²

Jeg aksepterer Jesus Kristus som personifiseringen av menneskelig fullkommenhet.¹³

Kristi læresetninger kan anvendes i hverdagen

Jeg tror på hvert ord som Jesus uttalte, og jeg mener at læren kan anvendes i mitt og ditt liv. La oss huske det faktum at vi er barn av vår Fader i himmelen, og når vi først søker Guds rike, retter vi vår oppmerksomhet mot et nytt mål i livet... Det er kun ved en fullstendig overgivelse av vårt indre liv at vi kan heve oss over naturens egoistiske, skitne draging...

I nesten to tusen år har mennesker betraktet [Kristi læresetninger] som upraktiske – for idealistiske, sier de, men vi tror oppriktig på Kristi guddommelighet, at han er «veien og sannheten og livet» (se Johannes 14:6), og følgelig kan vi ikke tvile på at hans læresetninger kan anvendes i dagliglivet.

Riktignok er det store problemer å løse – slummens onder, de stadig tilbakevendende konflikter mellom arbeid og kapital, drukkenskap, prostitusjon, internasjonalt hat og hundrevis av andre aktuelle saker. Men hvis menneskene gir akt på Kristi appell om personlig integritet, ære, rettferdig behandling og kjærlighet, er denne grunnlaget for riktig løsning av alle disse sosiale og økonomiske vanskeligheter.

Det som er helt sikkert, er at før verden endog kan nærme seg disse idealer, må menneskenes hjerter forandres. Kristus kom til verden nettopp i denne hensikt. Hovedhensikten med å forkynde evangeliet er å forandre menneskers hjerter og liv... De som har blitt omvendt, ... kan vitne om hvordan omvendelsen har forandret deres liv... Ved en slik omvendelse bringer de fred og velvilje til verden istedenfor strid [og] lidelse.¹⁴

Som et første skritt ... må man virkelig anvende det enkle påbudet om å sette seg selv i et annet menneskes sted, det sikreste av alle midler til å eliminere den bitterhet som kjennetegner misforståelser.

Ingen tenkende person kan sannferdig si at anvendelse og praktisering av denne enkle handling blant enkeltpersoner og nasjoner ikke ville resultere i en bedre verden!

Like effektive og anvendelige er hans læresetninger om menneskelivets verdi og hellighet, tilgivelsens dyd, nødvendigheten

av rettferdig behandling, hans fordømmelse av den synd hyklari er, og misunnelse, hans læresetninger om kjærlighetens frelsende kraft og om sjelens udødelighet.¹⁵

Etterlevelse av Kristi læresetninger fører til sann storhet og lykke

Intet menneske kan oppriktig bestemme seg for å anvende de læresetninger Jesus fra Nasaret fremsatte, i sitt daglige liv uten å merke en forandring i sin egen natur. Uttrykket “født på ny” har en dypere mening enn mange mennesker forbinder med det. Denne forandring kan kanskje ikke beskrives, men den er reell.

Lykkelig er den som virkelig har kjent den oppløftende, forvandlende kraft som kommer fra denne nærhet til Frelseren, dette slektskap med den levende Kristus. Jeg er takknemlig for å vite at Kristus er min Forløser.¹⁶

De høyeste av alle idealer er Jesus fra Nasarets læresetninger og spesielt hans liv, og det menneske er i sannhet stort som er mest Kristus-lik.

Det du i ditt hjerte oppriktig mener om Kristus, vil være bestemmende for hva du er og vil i stor grad bestemme hvordan dine handlinger vil være. Ingen kan studere denne guddommelige personlighet og akseptere hans læresetninger uten å bli bevisst en oppløftende og lutrende innflytelse i seg selv.¹⁷

Ved å velge ham som vårt ideal skaper vi i oss selv et ønske om å bli ham lik, å ha fellesskap med ham. Vi oppfatter livet som det skulle være og som det kan være.¹⁸

Han lovet ingen materielle belønninger, men han lovet at vi kunne bli fullkomne og guddommelige... «Vær da fullkomne, likesom deres himmelske Far er fullkommen.» [Se Matteus 5:48.] Og med dette guddommelige liv følger lykke, sann lykke.¹⁹

Evangeliet, det store og gledelige budskap, er menneskenes sanne veileder. Og den mann eller kvinne er lykkeligst og mest tilfreds som best etterlever dets læresetninger, som er det motsatte av hat, forfølgelse, tyranni, herredømme, urettferdighet – noe som fremmer uro, ødeleggelse og død utover verden. Det solen på den blå himmelen er for jorden som kjemper for å befri

seg fra vinterens grep, det er Jesu Kristi evangelium for de sørgende sjeler som higer etter noe høyere og bedre enn menneskeheten ennå har funnet på jorden.

Hvilken herlig tilstand det vil være i denne gamle verden når det sannferdig kan sies til Kristus, menneskehetens Forløser: «Alle leter etter deg!» (Markus 1:37). Da vil det ikke lenger finnes selviskhet, misunnelse, hat, løgn, tyveri, bedrageri, ulydighet, krangel og slåssing blant nasjonene!²⁰

Vi feirer Jesu fødsel, i hans misjon på jorden (1) blir Gud herliggjort, (2) jorden lovet fred, (3) alle mennesker [blir] forsikret om Guds velbehag!

Hvis hvert menneske som blir født inn i verden, ville ha disse tre store idealene som sitt livs ledestjerne, hvor mye bedre og lykkeligere ville da ikke livet være! Med et slikt mål ville enhver søke alt som er rent, rettferdig, hederlig, dydig og sant – alt som fører til fullkommenhet... Vi ville sky det som er urent, uhederlig eller skammelig. Hvis ethvert menneske *ønsket* å vise godvilje mot sine medmennesker og strebet etter å gi uttrykk for dette ønsket i tusenvis av vennlige ord og små gjerninger som ville gjenspeile uselviskhet og selvpoppofrelse, hvilket stort bidrag enhver da ville yte mot universell fred på jorden og menneskehetens lykke!²¹

Hvor mye herligere denne verden ville være hvis menneskene for eksempel i oppriktighet strebet etter å anvende Kristi veiledning: «Hvis du har noe imot en bror, gå først bort og forlik deg med ham.» [Se Matteus 5:23-24.] Eller hans formaning: «Søk da først Guds rike og hans rettferdighet» [se Matteus 6:33], som ganske enkelt betyr at vi ikke skal være så opptatt av det verdslige at vi verdsetter det høyere enn åndelig oppnåelse.²²

Jeg mener og vet at gjennom ham, og kun gjennom ham, og ved lydighet mot Jesu Kristi evangelium kan vi finne lykke og frelse i denne verden og evig liv i den kommende verden.²³

Forslag til studium og drøftelse

- Hvilke store problemer står menneskene overfor i dag? Hvilke spesielle prinsipper forkynte Jesus Kristus som kunne bidra til å løse disse problemene? Hvordan kunne de bidra til å løse dem?

- Hvorfor er tro på Jesus Kristus nødvendig for å forbedre forholdene i verden i dag? Hva betyr det for deg at Jesus Kristus er «veien og sannheten og livet»?
- Hva hindrer folk i dag i å anvende Frelserens læresetninger på seg selv? Hvordan kan vi som kirke og som enkeltpersoner fremme hans normer i verden?
- Jesus Kristus sa at han kom til verden for at vi «skal ha liv og ha overflod» (Johannes 10:10, se s. 4). På hvilke måter har Frelseren hjulpet deg å ha et rikere liv?
- President McKay vitnet om Jesus Kristus som «personifiseringen av menneskelig fullkommenhet» (side 5). Hva er noen av Jesu Kristi karakteregenskaper som gjør ham til et eksempel på fullkommenhet? (Se side 4-5.) I hvilken grad er det realistisk for oss å oppnå disse egenskapene? Hva kan vi gjøre for at vårt personlige liv skal bli mer Kristus-lignende?
- President McKay forkynte at de som anvender Frelserens læresetninger, vil merke en forandring i seg selv (se side 7). Hvordan har du sett dette hos deg selv eller hos andre? Hva betyr ordene «født på ny» slik president McKay bruker dem? (Se side 7-8.)

Aktuelle skriftsteder: Matteus 11:28-30, Johannes 13:15-17, 3. Nephi 27:21-22, 27, L&p 84:49-54

Noter

1. I *Conference Report*, okt. 1969, s. 8.
2. *Cherished Experiences from the Writings of President David O. McKay*, red. Clare Middlemiss, rev. utg. (1976), s. 59-60, avsnittinndeling endret.
3. I *Conference Report*, apr. 1951, s. 157, 159.
4. *Treasures of Life*, red. Clare Middlemiss (1962), s. 203-204.
5. «What Doth It Profit?» *Improvement Era*, jan. 1970, s. 2.
6. I *Conference Report*, apr. 1944, s. 124-125.
7. «Walk in the Light», *Improvement Era*, apr. 1954, s. 222.
8. I *Conference Report*, apr. 1968, s. 6-7.
9. «What Doth It Profit?» *Improvement Era*, jan. 1970, s. 3.
10. I *Conference Report*, apr. 1918, s. 81.
11. «Walk in the Light», *Improvement Era*, apr. 1954, s. 221-222.
12. *Treasures of Life*, s. 210.
13. I *Conference Report*, okt. 1965, s. 144.
14. I *Conference Report*, okt. 1953, s. 10-11, avsnittinndeling endret.
15. I *Conference Report*, okt. 1942, s. 69-70.
16. I *Conference Report*, apr. 1944, s. 124.
17. I *Conference Report*, apr. 1951, s. 93.
18. I *Conference Report*, apr. 1951, s. 98.
19. I *Conference Report*, apr. 1953, s. 137-38.
20. I *Conference Report*, apr. 1968, s. 9.
21. *Gospel Ideals* (1953), s. 36-37.
22. I *Conference Report*, apr. 1944, s. 124.
23. I *Conference Report*, okt. 1953, s. 9.

President McKay forkynte at vårt «jordeliv er bare en prøve» på om vi velger å følge og utvikle vår kjødelige natur eller vår åndelige natur.

Menneskets dobbeltnatur

*Spørsmålet er da: Hva vil gi det rikeste liv – å forkjæle
vår fysiske natur eller utvikle vårt åndelige jeg?
Er ikke dette det egentlige problemet?¹*

Innledning

I en generalkonferansetale i 1949 fortalte president McKay følgende historie:

«Det finnes en gammel historie ... om en stor kunstner som ble ansatt for å lage et veggmaleri i en katedral i en liten by på Sicilia. Emnet var Kristi liv. Kunstneren arbeidet flittig i mange år, og endelig var maleriet ferdig med unntak av de to viktigste personene, Kristus-barnet og Judas Iskariot. Han lette vidt og bredt etter modeller til disse to.

En dag da han gikk i en gammel del av byen, kom han over noen barn som lekte i gaten. Blant dem var det en 12 år gammel gutt med et ansikt som grep kunstnerens hjerte. Det var en engels ansikt – kanskje svært skittent, men det ansiktet han trengte.

Kunstneren tok barnet med seg hjem, og dag etter dag satt gutten tålmodig til Kristus-barnets ansikt var ferdig.

Men kunstneren fant ikke noen modell til Judas. I årevis fortsatte han å lete og fryktet at hans mesterverk skulle forbli uferdig.

En ettermiddag så kunstneren en mager og fillet skikkelse som vaklet over terskelen i et vertshus og falt på gulvet og ba om et glass vin. Kunstneren løftet ham opp og så inn i et ansikt som gjorde ham forskrekket. Det så ut som det var merket av enhver synd begått av mennesker.

“Kom med meg,” sa maleren, “jeg skal gi deg vin, mat og klær.”

Endelig hadde han funnet modell til Judas. I mange dager og deler av mange netter arbeidet maleren febrilsk for å fullføre sitt mesterverk.

Mens arbeidet pågikk, fant det sted en forandring hos modellen. En underlig anspenning erstattet sløvheten, og hans blodskutte øyne stirret med gru på maleriet av ham selv. En dag tok maleren, som fornemmet modellens opphisselse, en pause i arbeidet og sa: "Gutten min, jeg vil gjerne hjelpe deg. Hva er det som plager deg?"

Mannen hulket og begravde ansiktet i hendene. Etter en lang stund så han med bedende øyne opp i den gamle malerens ansikt.

"Husker du meg ikke? For mange år siden var jeg din modell for Kristus-barnet!"»

Etter å ha fortalt historien sa president McKay: «Historien kan være virkelig eller oppdiktet, men det den lærer oss, er sant. Den tankeløse mannen hadde truffet et galt valg i sin ungdom, og ved å søke tilfredsstillelse i fornøyelser sank han stadig dypere ned, helt til han veltet seg i sølen.»²

David O. McKays læresetninger

Vi har alle to motsatte naturer: den fysiske og den åndelige

Mennesket er tosidig, og dets liv er en Guds plan. Dette er det første grunnleggende faktum vi må huske. Mennesket har et *naturlig* legeme og et *åndelig* legeme. Dette faktum blir tydelig erklært i Skriftene:

«Og Gudene formet mannen av jordens støv og tok hans ånd (det vil si mannens ånd) og satte den i ham, og blåste livets ånde i hans nese, og mennesket ble til en levende sjel.» [Abraham 5:7.]

Menneskets legeme er derfor det tabernakel hvor ånden bor. For mange, ja, altfor mange, er tilbøyelige til å betrakte legemet som mennesket, og følgelig konsentrerer de seg om å tilfredsstille det som er legemet til behag, dets lyster, ønsker og lidenskaper. Altfor få innser at det virkelige menneske er en udødelig ånd, som [er] «intelligens, eller sannhetens lys» [se L&p 93:29], som ble gitt liv som et selvstendig vesen før legemet ble unnfanget, og at dette åndelige vesen med alle sine særpreg fortsatt

vil bestå etter at legemet ikke lenger kan leve i sine jordiske omgivelser. Frelseren sa:

«Jeg er utgått fra Faderen og er kommet til verden. Jeg forlater verden igjen og går til Faderen» (Johannes 16:28).

På samme måte som Kristi ånd fra foruttilværelsen bragte liv til et legeme av kjøtt og ben, bringer en ånd fra foruttilværelsen liv til ethvert menneske som blir født inn i denne verden. Vil dere huske at dette er livets første grunnleggende sannhet?

Spørsmålet er da: Hva vil gi det rikeste liv – å forkjæle vår fysiske natur eller utvikle vårt åndelige jeg? Er ikke dette det egentlige problemet?³

Å gi etter for det fysiske menneskes lyster og ønsker tilfredsstiller bare midlertidig og kan føre til sorg, elendighet og mulig fornedrelse. Åndelige oppnåelser gir «glede som ingen angrer».

I sitt brev til galaterne regner Paulus opp «kjødets gjerninger», som han kaller dem, og «Åndens frukt». Legg merke til denne inndelingen. Kjødets gjerninger innbefatter disse:

«... utukt, urenhet, skamløshet,

avgudsdyrkelse, trolldom, fiendskap, trette, avindsyke, sinne, ærgjerrighet, splittelse, partier,

misunnelse, mord, drukkenskap, svirelag og annet slikt. Om dette sier jeg dere på forhånd, som jeg også før har sagt dere: De som gjør slikt, skal ikke arve Guds rike.

Men Åndens frukt er kjærlighet, glede, fred, langmodighet, mildhet, godhet, trofasthet, saktmodighet, avholdenhet.

Mot slike er loven ikke.

De som hører Kristus Jesus til, har korsfestet kjødet med dets lidenskaper og lyster.

Dersom vi lever i Ånden, da la oss òg vandre i Ånden!» (Galaterbrevet 5:19-25).⁴

Det finnes noe høyere enn å leve som dyr, nemlig det åndelige rike hvor det finnes kjærlighet, menneskesjelens mest guddommelige egenskap. Det finnes også medfølelse, vennlighet og andre egenskaper.⁵

Det er noe i [menneskets] indre som driver det til å heve seg over seg selv, kontrollere sine omgivelser, mestre legemet og alt fysisk og leve i en høyere og vakrere verden.⁶

Mennesket har en større fremtid enn bare å leve som et dyr. Det er ånden som gjør seg gjeldende! Enhver mann som har følt dette, har selv et vitnesbyrd, og enhver kvinne har også selv et vitnesbyrd om at mennesket er tosidig. Mennesket har et legeme, slik alle andre dyr har. Men det har noe som kun kommer fra dets Fader i himmelen, det er berettiget til, det er mottakelig for hvisken, og mottakelig for tilskyndelser fra en guddommelig Fader, gjennom Den hellige ånd, som er mellommannen mellom oss og Gud Faderen og hans Sønn Jesus Kristus.⁷

**Livet er en prøve for å se hvilken av våre
to naturer vi vil følge og utvikle**

Menneskenes jordeliv er bare en prøve for å se om de vil konsentrere sin innsats, sitt sinn, sin sjel om det som bidrar til å styrke og tilfredsstille deres fysiske natur, eller om de vil gjøre ervervelse av åndelige egenskaper til livets oppgave.

«Enhver edel innskytelse, ethvert uselvvisk uttrykk for kjærlighet, enhver tapper lidelse for det som er riktig, enhver overgivelse av seg selv til fordel for noe høyere, enhver lojalitet mot et ideal, enhver uselvvisk hengivenhet overfor et prinsipp, enhver hjelpsomhet mot menneskeheten, enhver form for selvbehersekelse; alt som viser sjelens tapperhet uten at den lar seg beseire av påskudd eller retningslinjer, men er, gjør og lever opp til det gode for det godes egen skyld – det er åndelighet.»⁸

Generelt sett har mennesket i seg noe guddommelig som arbeider med å puffe det opp og frem. Vi tror at denne indre kraft er ånden som kommer fra Gud. Mennesket levde før det kom til jorden, og det er her nå for å arbeide med å fullkomngjøre ånden i seg. En eller annen gang i sitt liv er ethvert menneske oppmerksom på et ønske om å komme i kontakt med Gud. Dets ånd strekker seg ut etter Gud. Denne følelsen er universell, og alle mennesker burde, i den videste betydning, være opptatt av det samme store verk – søken etter og utvikling av åndelig fred og frihet.⁹

Valget er vårt – enten lever vi i den fysiske verden som dyr, eller vi bruker det som jorden tilbyr oss, som et middel til å leve i den åndelige verden som vil føre oss tilbake til Guds nærhet.

Dette betyr rent konkret:

Enten velger vi selviskhet, eller vi gir avkall på noe til beste for andre.

Enten vil vi elske å gi etter for lyster [og] lidenskaper, eller vi vil utvikle selvbeherskelse og selvkontroll.

Enten velger vi tøylesløshet eller kyskhhet,
vi vil fremme hat eller utvikle kjærlighet,
være grusomme eller vennlige,
være kyniske eller optimistiske – håpefulle.

Enten er vi forræderske – illojale mot dem som elsker oss, mot vårt land, Kirken eller Gud – eller vi vil være lojale.

Enten er vi svikefulle eller ærlige, vårt ord er bindende.

Enten [har vi] en sladderaktig eller en kontrollert tunge.¹⁰

Om et menneske vil være tilfreds med det vi kaller dyreverdenen, tilfreds med det dyreverdenen vil gi ham, og uten å anstrenge seg gir etter for alle sine lyster og lidenskaper og gir mer og mer etter for overdreven nytelse, eller om det ved selvbeherskelse hever seg til intellektuelle, moralske og åndelige gleder, avhenger av de valg det gjør hver dag, nei, hver time av livet.¹¹

Hvilket vrengebilde av menneskets natur det er når en person eller en gruppe personer som er begavet med en bevissthet om at de er i stand til å heve seg i menneskelig verdighet til riker som lavere skapninger ikke kan skjelne, likevel er tilfreds med å følge dyrets instinkter, uten å anstrenge seg for å oppleve gleden ved godhet, renhet, selvbeherskelse og tro som har sitt utspring i overholdelse av moralske regler! Hvor tragisk det er når et menneske, som er skapt «lite ringere enn Gud, [kronet] med ære og herlighet» (Salme 8:5), vil være tilfreds med å kravle rundt på dyrenes nivå.¹²

Jorden i all sin storhet og herlighet er ikke skapelsens sluttprodukt og hensikt. «... *Min herlighet,*» sier Herren selv, «(er) å

tilveiebringe mennesket udødelighet og evig liv.» (Moses 1:39.) Og når menneskene bruker den guddommelige gave handlefrihet, skulle de føle seg moralsk *forpliktet* til å hjelpe Skaperen i å oppnå denne guddommelige hensikt.

Livets egentlige mål er ikke bare å eksistere, ikke fornøyelse, berømmelse eller rikdom. *Livets egentlige hensikt er at menneskeheten skal bli fullkommen gjennom individuelle anstrengelser og under veiledning av Guds inspirasjon.*

Virkelig liv er respons på det beste i oss. Å bare ha sans for lyster, fornøyelse, stolthet og penger og ikke for godhet og vennlighet, renhet og kjærlighet, poesi, musikk, blomster, stjerner, Gud og evige håp er å berøve seg selv for den virkelige gleden ved å leve.¹³

Åndelighet krever selvbeherskelse og samfunn med Gud

Åndelighet, vårt sanne mål, er bevisstheten om å ha vunnet over seg selv og at man kommuniserer med Den allmektige.¹⁴

Åndelighet driver en til å overvinne vanskeligheter og tilegne seg mer og mer styrke. Å føle at ens evne øker og at sannhet utvider sjelen, er en av livets største opplevelser. Å være sann mot seg selv og lojal mot høye idealer utvikler åndelighet. Den virkelige prøve på enhver religion er mennesket den skaper. Å være «ærlige, trofaste, kyske, kjærlige, dydige, og ... gjøre godt mot alle mennesker» [se 13. trosartikkel] er dyder som bidrar til det beste sjelen kan nå. Det er det «guddommelige i mennesket, den største gave, kronen på verket, som gjør ham til konge over alt som er skapt».¹⁵

Det mennesket som ... [har] i sinne å forbedre den verden han lever i, som ønsker å bidra til sin families og sine medmenneskers lykke, og som gjør alt til Guds herlighet, vil i den grad han forneker seg selv for disse idealene, utvikle sin åndelighet. Ja, bare i den grad han gjør dette, vil han heve seg over nivået i dyrenes verden.¹⁶

Åndelighet og moral er, slik de siste-dagers-hellige forkynner det, fast forankret i fundamentale prinsipper, prinsipper som verden aldri kan unnslipe selv om den ønsket det, og det første er

tro på – for siste-dagers-helliges vedkommende kunnskap om – en personlig Gud som virkelig eksisterer. Siste-dagers-hellige barn har blitt lært å anerkjenne ham og be til ham som en som kan lytte og høre og føle slik en jordisk far kan lytte, høre og føle, og fra sine mødre og fedre har de tilegnet seg et virkelig vitnesbyrd om at denne personlige Gud har talt i denne evangelieutdeling. Dette er virkelighet.¹⁷

Jeg bærer vitnesbyrd om at kommunikasjonskanalen er åpen, og Herren er rede til å rettlede sitt folk, noe han virkelig også gjør. Gjør ikke dette det verdt å motstå en fristelse til å søke anledning til å tilfredsstillе sine lyster eller sin forfengelighet som noen andre gjør, og ved det bli utelukket fra Kirken, bare for å tilfredsstillе et innfall eller en lidenskap? Det står åpent for deg – to veier er åpne. Den ene leder til ånden, Den hellige ånds vitnesbyrd som er i harmoni med skapelsens ånd, Den hellige ånd. Herrens ånd gir liv til enhver ånd, i Kirken eller utenfor. Ved ham lever vi og beveger oss og er til, men Den hellige ånds vitnesbyrd er et spesielt privilegium. Det er som å innstille radioen og høre en stemme fra den andre siden av verden. Mennesker som ikke er innen dens rekkevidde, kan ikke høre stemmen, men du hører den, du hører denne røsten og er berettiget til den og dens veiledning, og den vil komme til deg hvis du gjør din del. Men hvis du gir etter for dine egne instinkter, dine egne ønsker, dine egne lidenskaper og du tenker og planlegger og tror at du vil slippe unna, vil det bli mørkt for deg. Du har tilfredsstilt dine lidenskaper og lyster, men du forneker ånden. Du bryter kommunikasjonen mellom din ånd og Den hellige ånd.¹⁸

Jeg kan ikke tenke meg noe høyere og edlere ideal enn å leve slik i Ånden at vi kan ha samfunn med Den evige.¹⁹

Når Gud blir det sentrale i vårt liv, blir vi våkne for et nytt mål i livet – åndelig oppnåelse. Fysiske eiendeler er ikke lenger det viktigste mål i livet. Å gi etter for legemet, pleie og glede det slik et dyr kan gjøre, er ikke lenger det viktigste mål i jordelivet. Gud blir *ikke* betraktet ut fra hva vi kan få fra ham, men heller ut fra hva vi kan *gi* ham.

Det er kun ved en fullstendig overgivelse av vårt indre liv at vi kan heve oss over naturens egoistiske, skitne draging. Det

ånden er for legemet, er Gud for ånden. Når ånden forlater legemet, blir det livløst, og når vi eliminerer Gud fra vårt liv, vansmekter åndeligheten...

... La oss beslutte at vi fra nå av skal være menn og kvinner med høyere og edlere karakter, mer bevisst våre svakheter, vennligere og mer overbærende overfor andres feil. La oss bestemme oss for at vi skal øve mer selvkontroll i vårt hjem, at vi skal kontrollere vårt temperament, våre følelser og vår tunge slik at de ikke går utover grensene for det som er rett og rent, at vi skal søke mer å utvikle den åndelige side av vårt liv og innse hvor avhengige vi er av Gud for å lykkes i dette livet.²⁰

At Gud Faderen og Jesus Kristus, den oppstandne Herre, virkelig er til er en sannhet som skulle fylle enhver menneskelig sjel. Gud er sentrum i det menneskelige sinn like sikkert som solen er sentrum i dette univers, og straks vi føler at han er vår Fader og føler hans nærhet og Frelserens guddommelighet, følger sannhetene i Jesu Kristi evangelium like naturlig som dag følger natt og som natt følger dag.²¹

Forslag til studium og drøftelse

- Hvorfor er det nødvendig at vi har både en fysisk og en åndelig natur? Hvordan kan våre lyster og lidenskaper brukes til godt eller ondt?
- President McKay forkynte at livet er en prøve på hvilken natur vi vil følge (se side 14-16). På hvilke måter opplever vi konflikt mellom vår fysiske og åndelige natur? Hvilke valg kan vi gjøre hver dag for å nyte godt av slike store åndelige gaver som kjærlighet, glede og fred? (Se side 13-18.)
- Hva er det «naturlige menneske»? (Mosiah 3:19). Hvorfor er det naturlige menneske en fiende av Gud? Hva må vi gjøre for å «avlegge» det naturlige menneske? (Se side 16-18.)
- Hvilke påvirkninger gjør at mange bare fokuserer på å tilfredsstille sin fysiske natur? Hvorfor er det noen ganger vanskelig å fokusere på det som er åndelig?

- Hvilke tilsynelatende småfeil kan hindre vår åndelighet? Hvordan kan det å utvikle selvbeherskelse øke vår åndelighet? (Se side 16-18.)
- Hvordan påvirker ditt forhold til Gud din åndelighet? (Se side 16-18.) Hva kan du gjøre for å ha Gud Faderen og Jesus Kristus som midtpunkt i livet?

Aktuelle skriftsteder: Job 32:8, 2. Nephi 2:27-29, Mosiah 16:1-5, Abraham 3:24-25

Noter

1. *Gospel Ideals* (1953), s. 395.
2. I *Conference Report*, apr. 1949, s. 12-13, avsnittinndeling endret.
3. *Gospel Ideals*, s. 395.
4. *Gospel Ideals*, s. 395-396.
5. *Pathways to Happiness*, red. Llewelyn R. McKay (1957), s. 288.
6. I *Conference Report*, okt. 1928, s. 37.
7. I *Conference Report*, apr. 1960, s. 122.
8. I *Conference Report*, okt. 1963, s. 89-90.
9. I *Conference Report*, okt. 1963, s. 7; sitert i *Lys over Norge*, juli 1995, s. 62.
10. *Gospel Ideals*, s. 346.
11. I *Conference Report*, apr. 1949, s. 13.
12. I *Conference Report*, okt. 1963, s. 5.
13. I *Conference Report*, okt. 1963, s. 7.
14. I *Conference Report*, okt. 1969, s. 8.
15. I *Conference Report*, okt. 1963, s. 8-9.
16. I *Conference Report*, apr. 1958, s. 7.
17. I *Conference Report*, apr. 1934, s. 22-23.
18. «Talk by President David O. McKay Given to the North British Mission 1 March 1961», Slegtshistorisk og historisk avdelings arkiver, Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige, s. 6-7.
19. *Gospel Ideals*, s. 393-394.
20. I *Conference Report*, apr. 1967, s. 134.
21. I *Conference Report*, okt. 1925, s. 106-7.

«... Formålet til denne store kirkes organisasjon, som er så fullstendig, så fullkommen, er å velsigne den enkelte.»

Kirkens formål

Med sin fullstendige organisasjon tilbyr Kirken tjeneste og inspirasjon til alle.¹

Innledning

President David O. McKay hadde stor kjærlighet til Kirken og et sterkt vitnesbyrd om dens misjon – å gjøre forberedelser til den endelige etablering av Guds rike. Mens han var i De tolv apostlers quorum, mintes han følgende erfaring:

«Like over talerstolen i det møtehuset hvor jeg som gutt gikk til søndagens gudstjeneste, hang det i mange år et stort fotografi av avdøde president John Taylor, og under det sto følgende uttrykk i det jeg trodde var gullbokstaver:

“Guds rike eller intet”

Dette gjorde inntrykk på meg som barn mange år før jeg forsto den egentlige betydningen. Det virket som jeg på dette tidlige stadium innså at det ikke er noen annen kirke eller organisasjon som nærmer seg den fullkommenhet eller har det guddommelige som kjennetegner Jesu Kristi kirke. Som barn følte jeg dette intuitivt. I ungdommen ble jeg grundig overbevist om det. Og i dag skatter jeg det som en fast overbevisning i min sjel...

Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Helliges guddommelighet tilkjennegis i dens organisasjon så vel som i dens læresetninger. Guddom, broderskap, tjeneste – disse tre hovedprinsipper ... gjennomsyrrer all vår aktivitet i Kirken.»²

President McKays ledelse gjenspeilte hans faste overbevisning. I løpet av hans tid som president opplevde Kirken betydelig vekst og fremgang over hele verden, og medlemsantallet økte fra ca. en million til nesten tre millioner. To historikere beskrev president McKays rolle i denne veksten slik:

«President David O. McKay var den første som hadde en utstrakt reisevirksomhet som Kirkens president, og tidlig i sitt virke reiste han rundt i misjoner i Europa, Latin-Amerika, Afrika og det sydlige Stillehav, og innviet to tempeltomter i Europa og kunngjorde at et tempel ville bli bygget i New Zealand. I 1955 erklærte han at Kirken måtte “anvende alle krefter innen rimelighetens grenser og så langt det er praktisk mulig for å plassere ethvert ... åndelig privilegium som Kirken har å tilby, innen rekkevidde for Kirkens medlemmer i disse fjerne misjoner” [i *Conference Report*, apr. 1955, s. 25]. Å bygge templer, øke antall misjoner, organisere staver over hele verden, overtale medlemmene til å bygge opp Sion i sine egne hjemland istedenfor å utvandre til Amerika og til slutt å overlate Kirkens ledelse til hvert lands egne medlemmer var alle betydningsfulle skritt i retning av å nå dette målet.»³

President McKays tro på Kirkens guddommelige misjon og fremtid vedvarte livet ut. I en generalkonferansetale mindre enn et år før han døde, forkynte han: «Gud har opprettet sin kirke for aldri å bli tilintetgjort eller gitt til et annet folk. Og like sikkert som Gud lever, og hvis hans folk er trofaste mot ham og mot hverandre, trenger vi ikke tvile på sannhetens endelige seier.»⁴

David O. McKays læresetninger

Kirkens misjon er å gjøre forberedelser til den endelige etablering av Guds rike

Kirkens misjon er å berede veien for den endelige etablering av Guds rike på jorden. Dens formål er for det første å utvikle Kristus-lignende egenskaper hos menneskene, og for det annet å omforme samfunnet slik at verden kan bli et bedre og fredeligere sted å leve.⁵

Hva ble [vektlagt] i Kristi forkynnelse da han kom blant menneskene? Den første store erklæringen var kunngjøringen om at Guds rike er nær. «Omvend dere, for Guds rike er kommet nær.» [Se Markus 1:15.] Forløperen, døperen Johannes, forkynte dette. Han forkynte om Herrens komme. Han viste hvilken stilling Herren ville ha i dette riket, og Frelseren bar vitnesbyrd om

det og forkynte det samme. Og hva var riket? Ikke et mytisk, men et virkelig rike; ikke bare en indre følelse, men også et ytre uttrykk for rettferdighet. *Det var et guddommelig styre blant menneskene.* Det var dette Frelseren hadde i sinne, å etablere et guddommelig styre blant menneskene.⁶

Uttrykket [Guds rike] innebærer et guddommelig styre i menneskenes hjerter og sinn og i samfunnet. Menneskene anerkjenner en makt og myndighet som er større enn deres egen. «Det er ikke et egenmektig styre av en despotisk Guddom, men det er basert på at mennesker frivillig underkaster sin vilje til Guds vilje.» Jesus sa ved en anledning: «Guds rike er inne i dere.» [Lukas 17:21.] Det er riktig, for det er i menneskehjertet medlemskapet i det ytre riket har sin opprinnelse... Bare en slik gruppe som i enighet ser hen til himmelen for veiledning, kan til slutt omforme menneskenes samfunn.

Guds rike innebærer også et universelt broderskap hvor alle mennesker anerkjenner Gud som sin øverste leder og nærer et ønske om å adlyde hans guddommelige vilje.⁷

Det finnes noen i verden som sier at misunnelse, fiendskap [og] egoisme i menneskenes hjerter alltid vil hindre etableringen av det ideelle samfunn, som er kjent som Guds rike. Uansett hva tvilere og de som spotter sier, er Kristi kirkes misjon å eliminere synd og ugudelighet fra menneskenes hjerter og forvandle samfunnet slik at fred og velvilje vil herske på denne jord.⁸

Prestedømsquorumer og hjelpeorganisasjoner er ment å hjelpe til med å oppfylle Kirkens misjon

Betrakt Kirkens prestedømme. Se for dere menn og gutter som er organisert i arbeidsmøter eller grupper, fra faren på nitti år og ned til gutten på tolv. I disse gruppene finner dere eksempler på alt menneskenes samfunn søker i sosiale grupper og i sine samfunn. I disse quorumene er det anledning til fellesskap, broderskap og organisert tjeneste...

De som er aktive, arbeider på organisert måte for hverandres beste, for medlemmenes personlige velferd og til nytte for samfunnet i sin helhet. Selv om vi ikke betraktet noe mer enn quorumene, er da ikke dette et enestående bilde, der menn og

gutter kan samles, omgås hverandre og gå sammen i tjeneste for menneskeheten, og der hver mann betrakter enhver som en bror? I dette quorumet sitter legen ved siden av en snekker, og begge er interessert i det mest lutrende av all streben – å tilbe Gud og yte nyttig tjeneste for menneskene!⁹

Hjelpeforeningens ansvar er å bistå prestedømmet i å opprette Guds rike, lindre lidelse og hjelpe fattige og på mange måter bidra til verdens fred og lykke...

Ett av de mest oppmuntrende løfter som noensinne er gitt mennesker som elsker tjeneste, er det som Frelseren ga med følgende ord: «Alt dere gjorde mot én av disse mine minste brødre, det gjorde dere mot meg.» (Matteus 25:40.) ... Jeg var voksen før jeg forsto betydningen av den tjeneste som våre søstre i Kirken yter.¹⁰

Kirken, som innser at det voksende barn kan påvirkes av mer enn sitt hjem før det når myndighetsalderen, tilbyr religiøse omgivelser nesten fra barnets fødsel av. Søndagsskolen, Primærforeningen, [Unge menns og Unge kvinners organisasjoner] organiserer passende opplæring, underholdning og riktig veiledning fra tidlig barndom til moden alder.¹¹

De siste-dagers-hellige er virkelig et folk som hjelper hverandre i et produktivt liv, et liv som er rettet mot menneskenes frelse. Med slik frelse mener jeg ikke bare et sted i livet etter dette hvor alle våre plager og bekymringer tar slutt, men en frelse som angår den enkelte, familien og samfunnet her og nå. Gjennom Jesu Kristi evangelium og Kirkens fullkomne organisasjon slik den er åpenbart til profeten Joseph Smith i denne evangelieutdeling, hjelper vi hverandre *åndelig* ved å benytte de mange anledninger til tjeneste i Kirken. Vi fremmer *broderskap* ved aktivitet og samvær i prestedømsquorumer, i hjelpeorganisasjoner og i våre sosiale sammenkomster.¹²

Når Kirken oppfylder sin misjon, velsigner og fullkommengjør den enkeltmennesker

For medlemmer av Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige har den enkeltes verdi en spesiell betydning. Quorumer, hjelpeorganisasjoner, menigheter, staver og Kirken selv er alle organisert for å fremme menneskenes velferd. Alle er bare et middel til å nå

et mål, og dette målet er alle Guds barns lykke og evige velferd. Jeg appellerer derfor til alle Kirkens medlemmer, og spesielt til quorumpresidenter og funksjonærer i alle hjelpeorganisasjoner, å gjøre en forenet innsats for å forbedre menneskers liv.¹³

I menneskene finnes ikke bare et instinkt, men også noe guddommelig som prøver å puffe dem fremover og oppover. Følelsen er universell, og på et eller annet tidspunkt i livet blir alle mennesker klar over at de har den.

Sammen med denne åndelige trangen er det tre store behov som forblir uendret gjennom århundrene: (1) Ethvert normalt menneske lengter etter å vite noe om Gud. Hvordan er han? Er han interessert i den menneskelige familie, eller ignorerer han den fullstendig? (2) Hvordan er det best å leve her i verden for å ha mest fremgang og oppnå mest lykke? (3) Hva er det uunngåelige som kalles død? Hva kommer etter den?

Hvis du ønsker svar på denne menneskesjelens lengsel, må du komme til Kirken for å få det. Kun sann religion kan tilfredsstille den lengtende sjel.¹⁴

Hvorfor holder vi disse konferansemøtene og alle andre møter i Kirken? De holdes til beste for den enkelte – for din sønn og min sønn, din datter og min. Herren har sagt: «... om så skjer at dere skulle arbeide alle deres dager med å rope omvendelse til dette folk og bare bringer én sjel til meg, hvor stor skal ikke deres glede være med ham i min Faders rike!» [L&p 18:15.] ...

... Formålet med denne store kirkes organisasjon, som er så komplett, så fullkommen, er å velsigne den enkelte.¹⁵

Denne kirke ble opprettet på den eneste måte som Kristi kirke kan opprettes på, ved direkte myndighet fra Gud. Fordi den er grunnlagt slik, innbyr den hele verden til å komme til en kirke som Gud selv anerkjenner, og som tilbyr enhver fordel som menneskers sinn, følelser og ønsker kan overveie når det gjelder å oppfylle den enkeltes misjon her på jorden. «Det er en stadig større bølge av direkte personlig innflytelse, som til slutt vil gripe og forvandle alle mennesker, slik at de i likhet med Jesus skal bli Gud-lignende.» På samme måte som sann kristendom «undertrykker mormonismen egoisme, regulerer lidenskapene,

underordner lystene, ansporer intellektet, opphøyer kjærlige følelser. Den fremmer flid, ærlighet, sannhet, renhet, vennlighet. Den ydmyker den stolte, opphøyer den ydmyke, oppholder loven, støtter frihet, er nødvendig for den og ønsker å forene menneskene i ett stort broderskap.»¹⁶

Når Kirken oppfyller sin misjon, bidrar den til menneskenes velferd

Mange borgere er dypt bekymret over økt kriminalitet, det store antall skilsmisser og fødsler utenfor ekteskap, økende forekomst av veneriske sykdommer, skandaler knyttet til høye stillinger og andre symptomer på personlig og offentlig uærlighet.

Skjer det et moralsk forfall? Er det grunn til å slå alarm? Verden omringer oss, og statistikken vi leser, er virkelig skremmende og en nødvendig advarsel...

Kirkens misjon er å begrense og, om mulig, eliminere disse ondene fra verden. Det er tydelig at vi har behov for å stå samlet for å eliminere disse onder. En slik samlet styrke, et slikt ideal, er Jesu Kristi evangelium, slik det er gjengitt gjennom profeten Joseph Smith. Det forklarer menneskets liv og hensikt og inneholder de nødvendige frelsende elementer, de edle idealer og den åndelige oppløftelse som menneskehjertet higer etter.

Rettenkende, oppriktige menn og kvinner overalt ønsker å eliminere fra våre omgivelser de onde elementer som stadig får samfunnet til å gå i oppløsning – alkoholproblemet med sin drukkenskap, stoffmisbruk med alt det onde som følger med, umoral, fattigdom osv. Kirken søker å gjøre både hjemmene og nærmiljøet bedre og lysere.¹⁷

La oss her og nå gi uttrykk for takknemlighet for Jesu Kristi Kirke med dens quorumer og hjelpeorganisasjoner som er spesielt organisert for å bekjempe disse onder. Den ble etablert ved guddommelig åpenbaring fra Gud Faderen og hans Sønn, Jesus Kristus. Dens store misjon er å forkynde det gjengitte evangeliums sannhet, å heve samfunnet slik at folk kan omgås i større vennskapelighet, å skape sunne omgivelser hvor våre barn kan finne styrke til å stå imot fristelse og oppmuntring til å strebe etter kulturell og åndelig utvikling.¹⁸

Kirken, som ble opprettet ved guddommelig inspirasjon til en uskolert ungdom, tilbyr verden løsning på alle dens sosiale problemer. Den har med glans bestått det første århundres prøve. Midt blant menneskers glimrende ideer i dette tyvende århundre, mennesker som samvittighetsfullt søker sosiale reformer og som stirrer blindt fremover for å lese menneskenes fremtid, lyser Kirken opp som solen på himmelen, og rundt denne beveger andre lysende legemer seg som satellitter av mindre betydning. Den er i sannhet skaper og bevarer av menneskenes høyeste verdinormer. Dens virkelige oppgave er å forløse menneskenes verden. «Den er sannhetens lys som stråler overalt i verden, og dette lys kan ikke unngå å åpenbare for menneskene før eller senere de guddommelige idealene de skulle leve etter.»¹⁹

Med sin fullstendige organisasjon tilbyr Kirken tjeneste og inspirasjon til alle... Istedenfor å ta mennesker ut av verden søker den å utvikle fullkomne, Gud-lignende mennesker midt i samfunnet og gjennom dem løse samfunnets problemer.²⁰

Forslag til studium og drøftelse

- Hvordan ville du, basert på president McKays læresetninger, beskrive Kirkens formål? (Se side 22-23.) Hvorfor avholder vi møter og konferanser i Kirken? (Se side 25-26.)
- Hvordan bidrar Kirken til å forberede den endelige etablering av Guds rike? (Se side 23-27.) På hvilke måter minner Kirken om og er eksempel på Guds rike som skal opprettes? (Se side 22-23.)
- Hva har Kirken som vil lede trofaste medlemmer til evig liv? (Se side 23-27.) Hvordan har du sett at Kirkens organisasjon, med quorumer og hjelpeorganisasjoner, hjelper til med å fullkommengjøre enkeltpersoner? (Se også Efeserbrevet 4:11-13.)
- Hva er noen av de problemer som samfunnet står overfor i dag? (Se side 26.) På hvilke måter kan anvendelse av evangeliets prinsipper bidra til å løse disse problemene? (Se side 26-27.)
- Hvordan har medlemskapet i Kirken vært til velsignelse for deg? Hva kan du og din familie gjøre for mer fullt ut å dra nytte av det Kirken tilbyr?

- Hva kan vi gjøre for å hjelpe Kirken å oppfylle sitt ansvar i disse siste dager?

Aktuelle skriftsteder: Efeserbrevet 2:19-22, 4:11-15, Moroni 6:4-9, L&p 10:67-69, 65:1-6

Noter

1. *Gospel Ideals* (1953), s. 109.
2. *Cherished Experiences from the Writings of President David O. McKay*, red. Clare Middlemiss, rev. utg. (1976), s. 15-16.
3. James B. Allen og Richard O. Cowan, «History of the Church: C. 1945-1990, Post-World War II International Era Period», *Encyclopedia of Mormonism*, 4 bind (1992), 2:639.
4. *I Conference Report*, apr. 1969, s. 152.
5. *I Conference Report*, apr. 1941, s. 106.
6. *I Conference Report*, okt. 1919, s. 76.
7. *I Conference Report*, apr. 1941, s. 106.
8. *I Conference Report*, apr. 1941, s. 109.
9. *I Conference Report*, apr. 1963, s. 97.
10. *Gospel Ideals*, s. 255-256.
11. *I Conference Report*, apr. 1941, s. 107.
12. *I Conference Report*, apr. 1915, s. 103.
13. *I Conference Report*, okt. 1969, s. 8.
14. *I Conference Report*, apr. 1968, s. 91-92.
15. *I Conference Report*, apr. 1965, s. 137.
16. *I Conference Report*, apr. 1927, s. 105.
17. *I Conference Report*, apr. 1967, s. 5-6.
18. *I Conference Report*, okt. 1948, s. 122.
19. *I Conference Report*, apr. 1930, s. 83.
20. *Gospel Ideals*, s. 109-110.

Elementer i tilbedelse

Jeg ber om at vi må ha styrke til å leve slik at vi kan fortjene guddommelig veiledning og inspirasjon, at vi gjennom tilbedelse, meditasjon, fellesskap og ærbødighet kan føle at vi virkelig er i stand til å ha et nært forhold til vår Fader i himmelen. Jeg bærer mitt vitnesbyrd for dere om at det er reelt, at vi kan ha samfunn med vår himmelske Fader.¹

Innledning

Tidlig i sitt liv opplevde David O. McKay den fred som kommer ved samfunn med Gud. «Jeg husker at jeg lå [i sengen] en natt,» mintes han, «og skalv av frykt. Som barn var jeg normalt, eller unormalt, redd for mørket, og jeg lå ofte og fantaserte om innbruddstyver, busemenn og usynlige krefter. Slik lå jeg en natt fullstendig lammet av redsel. Men jeg hadde lært at Gud besvarer bønn. Jeg samlet styrke og gikk ut av sengen, knelte ned i mørket og ba Gud fjerne redselen. Da hørte jeg like tydelig som dere hører røsten min i ettermiddag: “Ikke vær redd. Ingenting vil skade deg.” Å ja, noen sier kanskje: “Rett og slett innbilning.” Si hva dere vil, jeg vet at jeg kjente den gode fred som ledsager et barns bønn som blir besvart. Det er en slik tro som blir innpodet i [barnas] sinn i ethvert siste-dagers-hellig hjem over hele landet. Jeg hevder at i det hjemmet hvor barn blir oppdratt til å ha et nært forhold til vår evige Fader, kan det ikke forekomme mye synd eller ondskap.»²

I tillegg til å søke å «kommunisere med Den allmektige»³ når han var alene, frydet president McKay seg over å tilbe sammen med andre siste-dagers-hellige. Han fortalte om en minneverdig opplevelse han hadde en gang på et møte i Kirken:

«Et av de mest gripende møter jeg noen gang har vært tilstede på, var i en gruppe på mer enn åtte hundre personer som nadverden ble utdelt til, og mens denne ble utdelt, hørtes ikke en lyd unntatt klokkenes tikking – åtte hundre sjeler, som alle i det minste hadde anledning til å føle samfunn med Herren. Det var ingen forstyrrelse, ikke noe orkester, ingen sang, ingen tale. Hver enkelt hadde anledning til å se inn i seg selv og overveie sin verdighet eller uverdighet til å ta del i nadverden. Alle hadde det privilegium å komme nærmere sin Fader i himmelen. Det er idealet!»⁴

President McKay oppfordret alle siste-dagers-hellige til å strebe etter dette idealet i sine gudstjenester og sitt personlige liv. Han sa: «Å ha samfunn med Gud, gjennom hans hellige Ånd, er noe av det edleste man kan hige etter i livet.»⁵

David O. McKays læresetninger

Ærbødighet er dyp respekt blandet med kjærlighet

Uadskillelig forbundet med at vi godtar at Gud virkelig er til, er en ærbødig holdning, som jeg nå i den største oppriktighet ønsker å gjøre hele Kirken oppmerksom på. Den største tilkjennegivelse av åndelighet er ærbødighet, ja, ærbødighet er åndelighet. Ærbødighet er dyp respekt blandet med kjærlighet. Den er «sammensatt av sjelens blandede følelser». [En skribent] sier den er «den høyeste av de menneskelige følelser». Jeg har sagt annetsteds at hvis ærbødighet er den høyeste, da er uærbødighet den laveste tilstand som menneskene kan leve i i verden...

Ærbødighet omfatter hensynfullhet, respekt, ære og aktelse. Uten noen grad av den ville det derfor ikke forekomme høflighet, elskverdighet, hensyn til andres følelser eller andres rettigheter. Ærbødighet er den grunnleggende dyd i religion. Den er «et av tegnene på styrke, mens uærbødighet er en av de sikreste indikasjoner på svakhet. Ingen vil rage høyt,» har en sagt, «som håner det som er hellig. Det som er godt og edelt i livet,» fortsetter han, «må behandles med ærbødighet, ellers vil det bli forkastet i prøvelsens stund.»

Foreldre, i likhet med kjærlighet begynner *ærbødighet* i hjemmet. Tidlig i barndommen skulle barn lære å vise respekt og

være hensynfulle – vise respekt for hverandre, for fremmede og besøkende – være hensynfulle overfor eldre og svake – ærbødige overfor det som er hellig, overfor foreldre og foreldres kjærlighet.

Det er tre innflytelser i hjemmet som vekker ærbødighet hos barn og bidrar til at den utvikles i deres sjel. Dette er: *for det første*, fast, men *vennlig veiledning*, *for det annet*, at foreldrene er *bøflige* mot hverandre og mot barna, og *for det tredje*, *bønn* der barna deltar. I hvert hjem i denne kirken skulle foreldre strebe etter å handle klokt for å innprente disse tre grunnleggende ting i barna.⁶

Ærbødighet retter våre tanker mot Gud. Uten ærbødighet er det ingen religion.⁷

Jeg betrakter ærbødighet som en av sjelens høyeste egenskaper. En uærbødig mann er en vantro mann...

Ærbødighet er et tegn på høy kultur, sann tro på Gud og hans rettferdighet.⁸

Jeg blir tilskyndet til å sette ærbødighet ved siden av kjærlighet. Jesus nevnte det først i Herrens bønn: «Fader vår, du som er i himmelen! Helliget vorde ditt navn...» [Matteus 6:9.] *Helliget* – å holde hellig – å ha ærbødighet for.⁹

Hvis det fantes mer ærbødighet i menneskenes hjerter, ville det være mindre rom for synd og sorg og større kapasitet for glede og lykke. Å gjøre denne perlen blant de strålende dyder mer skattet, mer anvendelig og mer attraktiv er et prosjekt som er verdt alle funksjonærers, foreldres og alle Kirkens medlemmers mest forente og ydmyke anstrengelser.¹⁰

Meditasjon fører til åndelig fellesskap med Gud gjennom Den hellige ånd

Vi vier verdien av meditasjon, som er hengivenhetens prinsipp, for liten oppmerksomhet. I vår gudsyndyrkelse er det to elementer – det ene er åndelig fellesskap som følge av meditasjon, det andre er å bli belært av andre, spesielt av dem som har myndighet til å veilede og instruere oss. Av de to er meditasjon det mest nyttige når det gjelder å granske sitt indre. Meditasjon er

sjelens språk. Den defineres som «en form for personlig andakt, eller åndelig øvelse, som består i dyp, vedvarende overveielse av et religiøst emne». Meditasjon er en form for bønn...

Meditasjon er en av de mest lønnlige, hellige dører vi går gjennom for å komme inn i Herrens nærhet. Jesus var et forbilde for oss. Så snart han var blitt døpt og hadde mottatt Faderens godkjenning: «Dette er min Sønn, den elskede! I ham har jeg velbehag» [Matteus 3:17], [gikk] Jesus til et høyt fjell, hvor han ble fristet. Jeg liker å tenke på det som meditasjonens berg, hvor han fastet i 40 dager, var alene og kommuniserte med sin Fader og overveiet ansvaret som var forbundet med hans store misjon. Ett resultat av denne åndelige fordypelse var en styrke som gjorde ham i stand til å si til fristeren:

«... Bort fra meg, Satan! For det står skrevet: Herren din Gud skal du tilbe, og ham alene skal du tjene» (Matteus 4:10).

Før han holdt ... den vakre bergprekenen, søkte han ensomhet og åndelig fordypelse. Han gjorde det samme etter en travel sabbatsdag, da han sto tidlig opp om morgenen etter å ha vært Peters gjest. Peter fant utvilsomt gjesteværelset tomt, og da de lette etter [Jesus], fant de ham alene. Det var denne morgenen Peter sa:

«... Alle leter etter deg!» (Markus 1:37).

Videre, etter at Jesus hadde mettet de fem tusen, ba han De tolv sende folkemengden bort, men Jesus gikk opp i fjellet for å være alene. Historikeren sier: «Da kvelden kom, var han der alene» (Matteus 14:23). Meditasjon! Bønn!¹¹

La oss gjøre Gud til midtpunktet i vårt liv... Å ha samfunn med Gud, gjennom hans hellige Ånd, er noe av det edleste man kan hige etter i livet. Det er når fred og kjærlighet til Gud har trengt inn i vår sjel, at det å tjene ham blir den motiverende faktor i vårt liv og vår tilværelse.¹²

Vi går til Herrens hus for å ha åndelig fellesskap med ham

Vi går inn i en kirkesal for å tilbe Herren. Vi ønsker å ha del i hans Ånd, og ved å ha del i hans Ånd bygger vi opp vår egen åndelige styrke.¹³

Kirker er innviet og beskikket som hus for tilbedelse. Dette betyr naturligvis at alle som kommer dit, gjør dette, eller i det minste later som, og har til hensikt å komme nærmere Herren enn de kan på gaten eller midt blant hverdagens bekymringer. Vi går med andre ord til Herrens hus for å møte ham og ha åndelig fellesskap med ham. Et slikt møtested skulle derfor først og fremst være pent og passende på alle måter, enten Gud blir betraktet som den inviterte gjest eller forsamlingen som hans gjester.

Enten møtestedet er en enkel kirkesal eller et «arkitektonisk dikt» bygget av hvit marmor innlagt med kostbare stener, spiller liten eller ingen rolle for vår holdning når vi nærmer oss Den allmektige. Å vite at Gud er der, skulle være tilstrekkelig til å tilskynde oss til å oppføre oss rolig og ærbødig.

I så henseende er det for oss som medlemmer av Kirken stort rom for forbedring av våre gudstjenester. Presiderende autoriteter i stav, menighet og quorumsmøter, og spesielt lærere i klasser, skulle anstrenge seg spesielt for å opprettholde bedre orden og større ærbødighet den tiden tilbedelse og studium pågår. Mindre prat bak talerstolen vil ha en gunstig virkning på dem som har ansiktet vendt dit. Ved eksempel og forskrift skulle det innprentes i barna hvor upassende det er med uro og uorden når man er samlet til gudstjeneste. Det skulle innprentes i dem i barndommen og vektlegges i ungdommen at det viser mangel på respekt å snakke eller endog hviske under en tale, og at det er det mest uhøflige som tenkes kan, unntatt i en nødssituasjon, å forlate forsamlingen før møtet er slutt.¹⁴

Enhver kirkebygning bygges for to formål – for det første, at den kan være et sted hvor alle kan få opplæring i Guds veier, og for det annet, at alle der kan lovprise vår Fader i himmelen, som ikke ber sine barn om annet enn at de må være menn og kvinner med slik edel karakter at de kan komme tilbake til hans nærhet.¹⁵

Når dere går inn i en av Kirkens bygninger, kommer dere inn i vår himmelske Faders nærhet, og den tanken skulle være tilstrekkelig tilskyndelse for dere til å forberede deres hjerte, deres sinn og selv deres klær, så dere på passende og riktig måte kan sitte i hans nærhet.¹⁶

La oss ikke gjøre søndag til en fridag. Det er en hellig dag, og på den dagen skulle vi gå til bønnens hus og søke vår Gud. Hvis vi søker ham på sabbatsdagen, går inn til hans nærhet på den dagen, vil vi finne det mindre vanskelig å være i hans nærhet de andre dagene i uken.¹⁷

Nadverden er en anledning til å ha fellesskap med Herren

Den største trøst i dette liv er forsikringen om et nært forhold til Gud... Deltagelse i nadverden skulle være en faktor som får oss til å føle dette forholdet.

«... den natt da han ble forrådt, tok [Herren Jesus] et brød, takket, brøt det og sa: Dette er mitt legeme, som er for dere. Gjør dette til minne om meg!

Likeså tok han også kalken etter aftensmåltidet og sa: Denne kalk er den nye pakt i mitt blod. Gjør dette, så ofte som dere drikker den, til minne om meg!

For så ofte som dere eter dette brød og drikker denne kalk, forkynder dere Herrens død, inntil han kommer.

Derfor, den som eter brødet eller drikker Herrens kalk på uverdigg vis, blir skyldig i Herrens legeme og blod.

La hvert menneske prøve seg selv, og så ete av brødet og drikke av kalken.» [1. Korinterbrev 11:23-28.]

Ingen mer hellig ordinans forrettes i Kristi kirke enn nadverden...

Det er tre fundamentalt viktige ting forbundet med forrettelsen av nadverden. Den første er selverkjennelse. Det er selvforydelse. «Gjør dette til minne om meg», men vi skulle ta del *verdigg*, hver enkelt skulle granske seg selv med hensyn til verdigg.

For det annet blir det inngått en pakt – en *pakt* enda mer enn et løfte... Det er ikke noe viktigere i livet enn dette... En pakt, et løfte, skulle være like hellig som livet. Dette prinsippet kommer til anvendelse hver søndag når vi tar del i nadverden.

For det tredje er det en annen velsignelse, og det er at vi føler et nært forhold til Herren. Det er en anledning til å ha samfunn med seg selv og ha samfunn med Herren. Vi kommer sammen i

«Jeg tror at den korte stunden nadverden forrettes, er en av de beste anledninger vi har til ... meditasjon.»

et hus som er innviet til ham. Vi har overlevert det til ham, og vi kaller det hans hus. Dere kan føle dere trygge på at han vil være der for å inspirere oss hvis vi kommer med riktig innstilling til å møte ham. Vi er ikke beredt til å møte ham hvis vi kommer hit med våre tanker kretsende om vårt arbeid, og spesielt ikke hvis vi, når vi kommer til bønnens hus, nærer hat til vår neste eller fiendskap og misunnelse overfor Kirkens autoriteter. Det er helt sikkert at ingen kan håpe å ha samfunn med Faderen hvis man har noen slike følelser. De er så upassende for tilbedelse, og spesielt så upassende for å ta del i nadverden...

Jeg tror at den korte stunden nadverden forrettes, er en av de beste anledninger vi har til ... meditasjon, og i denne hellige stunden skulle det ikke være noe som leder vår oppmerksomhet bort fra ordinansens formål...

... Vi [må] omgi denne hellige ordinans med større ærbødighet, med fullkommen orden, så alle som kommer til Guds hus, kan meditere over hans godhet, og stille og ærbødig gi uttrykk

for takknemlighet for Guds godhet. La nadverdsstunden være dagens høydepunkt da den som tilber, i det minste forsøker å forstå at det er mulig for ham å ha samfunn med sin Gud.

Store hendelser har funnet sted i denne kirke på grunn av et slikt fellesskap, på grunn av at sjelen er mottagelig for Den allmektiges inspirasjon. Jeg vet at dette er virkelighet. President Wilford Woodruff hadde denne gave i stor grad. Han var mottagelig. Han kjente den «milde, lave røsten» som noen fremdeles er fremmede for. Du vil oppdage at når du opplever disse mest inspirerende øyeblikk, er du alene med deg selv og din Gud. Du opplever dem trolig når du gjennomgår en stor prøvelse, når du møter veggen og det virker som en uoverstigelig hindring står foran deg, eller når ditt hjerte er tungt på grunn av en tragedie som har rammet deg. Jeg gjentar, den største trøst i dette liv er å føle at vi har et nært forhold til Gud. I slike stunder har sterke vitnesbyrd oppstått...

... Når vi stopper opp og tenker over saken, innser vi at det under forrettelsen av nadverden ikke er noe av det som tilhører verden utenfor, som er så viktig som å *minnes* vår Herre og Frelser, ingenting som er så verdig vår oppmerksomhet som å overveie hvor verdifullt løftet er som vi gir. Hvorfor skulle noe forstyrre oss? Er det noe som er mer opphøyet? Vi vitner der i hverandres nærvær og for ham, vår Fader, at vi er villige til å påta oss Kristi navn, at vi alltid vil minnes ham, *alltid*, og at vi vil holde hans bud som han har gitt oss. Kan du, kan noen på denne jord som tenker seg litt om, gi oss noe mer hellig eller mer vidtrekkende i livet? Hvis vi deltar helt mekanisk, er vi ikke ærlige, eller la oss si at vi tillater våre tanker å avspores fra en svært hellig ordinans...

... La oss gjøre nadverdsstunden til et av de mektigste midler til å komme i kontakt med Guds ånd. La Den hellige ånd, som vi er berettiget til, føre oss inn i hans nærhet, og måtte vi føle denne nærhet og oppsende en stille bønn som han vil høre.¹⁸

Forslag til studium og drøftelse

- Hva vil det si å ha «en ærbødig holdning»? (Se side 30-31.) På hvilke måter er ærbødighet mer enn bare å være stille? Hvordan kan vi utvikle denne «dype respekt blandet med kjærlighet»?
- Hvordan kan vi undervise om prinsippet ærbødighet i vårt hjem og i kirken? (Se side 31, 33.)
- Hvorfor er det noen ganger vanskelig å finne tid til å meditere over det som hører Gud til? Hva kan vi gjøre for å finne tid til meditasjon? Hvilke velsignelser kan vi motta som følge av vår meditasjon? (Se side 31-32, 35-36.)
- Hva kan vi gjøre for å forberede oss til å gå «til Herrens hus ... og ha åndelig fellesskap med ham»? (Se side 32-36.) Hvordan kan vi forberede oss til å ta del i nadverden? (Se side 32-36.)
- Hvordan kan vi hjelpe våre barn og andre til å være mer ærbødige i templet, under nadverdsmøtet og på andre møter i Kirken? (Se side 31, 33.) Hvordan forstyrres ærbødigheten hvis vi kommer for sent til et møte eller går for tidlig?
- Hvilken betydning har nadverden i ditt liv?

Aktuelle skriftsteder: Salme 89:6-8, L&p 20:75-79, 63:64, 76:19-24, 109:21, 138:1-11

Noter

1. I <i>Conference Report</i>, apr. 1967, s. 88. 2. I <i>Conference Report</i>, apr. 1912, s. 52. 3. I <i>Conference Report</i>, okt. 1936, s. 103. 4. I <i>Conference Report</i>, apr. 1946, s. 114. 5. I <i>Conference Report</i>, apr. 1967, s. 133. 6. I <i>Conference Report</i>, okt. 1956, s. 6-7. 7. I <i>Conference Report</i>, apr. 1929, s. 102. 8. I <i>Conference Report</i>, okt. 1951, s. 179-80. 9. I <i>Conference Report</i>, okt. 1950, s. 163. 10. I <i>Conference Report</i>, okt. 1955, s. 5-6. 11. I <i>Conference Report</i>, apr. 1946, s. 113.	12. I <i>Conference Report</i>, apr. 1967, s. 133. 13. «Reverence», <i>Improvement Era</i>, juli 1962, s. 508. 14. I <i>Conference Report</i>, okt. 1956, s. 7. 15. «Our Places of Worship», <i>Improvement Era</i>, sept. 1969, s. 2. 16. «Reverence», <i>Improvement Era</i>, juli 1962, s. 509. 17. I <i>Conference Report</i>, apr. 1929, s. 102. 18. I <i>Conference Report</i>, apr. 1946, s. 111-112, 114-116, avsnittinndeling endret.

President McKay med sine rådgivere, president Stephen L Richards (t.v.) og president J. Reuben Clark jr. (t.h.). President McKay sa at han ønsket Kirkens medlemmer kunne ha «fått et glimt av enbeten som hersker i Det første presidentskap».

Enhetens velsignelser

Enighet og dens synonymer – harmoni, velvilje, fred, samhold, gjensidig forståelse – er uttrykk for en tilstand som menneskehjertet alltid lengter etter.¹

Innledning

Fra oktober 1934 til april 1951 virket presidentene J. Reuben Clark jr. og David O. McKay sammen som rådgivere i Det første presidentskap, først for president Heber J. Grant og deretter for president George Albert Smith. I denne tiden var president Clark førsterådgiver og president McKay annenrådgiver.

Den 9. april 1951, fem dager etter president Smiths død, kom de siste-dagers-hellige sammen til generalkonferanse og oppholdt president David O. McKay som Kirkens president. Der fikk de vite at president Clark, som trofast hadde vært førsterådgiver i nesten 17 år, var blitt kalt til annenrådgiver. President Stephen L Richards hadde blitt kalt til førsterådgiver.

President McKay ventet at Kirkens medlemmer ville undres over denne forandringen, og tok seg derfor tid under generalkonferansen til å forklare kallet av sine to rådgivere. Han sa at president Richards var blitt kalt til førsterådgiver fordi han hadde vært apostel lenger enn president Clark. President McKay understreket at dette ikke var noen «etablert retningslinje», men sa ganske enkelt at «det syntes formålstjenlig» da presidentene Richards og Clark ble kalt.

Da president McKay fortsatte med sin tale, omtalte han den enheten han følte med sine rådgivere: «Vi ønsker ikke at noe medlem av denne kirke, eller noen mann eller kvinne som lytter, for et øyeblikk skal tro at det har vært noen splid mellom de to rådgiverne som støttet president Smith i Det første presidentskaps quorum, og president Grant de årene vi var sammen med

den inspirerte lederen. Heller ikke skulle dere mene at det er noen degradering. President Clark er en fantastisk tjener...

Videre skulle dere forstå at disse to menn som er rådgivere i Det første presidentskaps quorum, står likt med hensyn til myndighet, kjærlighet, tillit, frihet til å komme med forslag og anbefalinger og når det gjelder deres ansvar ikke bare overfor quorumet, men også overfor vår Herre Jesus Kristus og folket generelt.

De er to store menn. Jeg elsker dem begge og sier Gud vel-signer dem, og forsikrer dere om at det vil herske harmoni og kjærlighet og tillit i Det første presidentskaps quorum som dere har oppholdt i dag.»²

Like etter at president McKay hadde kommet med denne uttalen, talte president Clark til de hellige og ga uttrykk for sitt ønske om et harmonisk samarbeid med sine medtjenere: «I Herrens tjeneste er det ikke viktig hvor du tjener, bare hvordan. I Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige tar man den stillingen som man behørig blir kalt til, en stilling man hverken søker eller avslår. Jeg lover president McKay og president Richards høytidelig at jeg vil være fullstendig lojal og hengiven i min tjeneste i de oppgaver som vil bli pålagt meg. Jeg vil gjøre alt jeg makter og evner i den grad mine krefter tillater meg, hvor utilstrekkelig jeg enn måtte være.»³

Under en generalkonferanse tre år senere talte president McKay igjen om den enighet som eksisterte mellom ham og andre ledere i Kirken: «Jeg skulle ønske at alle som hører min røst i denne stund, alle som huser noen fordommer i sitt indre, kunne ha fått et glimt av generalautoritetene i Herrens hus sist torsdag morgen da de kom sammen i faste og bønn for å forberede seg åndelig til ansvaret som ventet i forbindelse med denne store konferansen. Dere ville ha fått et glimt av enheten som hersker i Det første presidentskap, og av denne kommunikasjon fra hjerte til hjerte, sjel til sjel, ville dere ha forstått hvilken kjærlighet jeg har til [mine] to rådgivere, for deres klare syn og sunne dømmekraft og deres tålmodighet med sin leder når det er nødvendig. Dere ville ha fått et glimt av enigheten og kjærligheten som råder blant disse tolv menn [De tolv apostlers quorum], ... De sytti ... og Det presiderende biskopsråd. Vi ber om at den

kjærlighet og enighet som fantes på det møtet, kan nå ut til hvert stavspreidentskap, misjonspreidentskap, biskopsråd, prestedømsquorum og hver hjelpeorganisasjon i hele Kirken. Med en slik enighet og kjærlighet er det ingen makt på jorden som kan hindre dette Guds verk i dets fremgang.»⁴

David O. McKays læresetninger

Herren ønsker enhet blant sine tilhengere

«Hellige Far! Bevar dem i ditt navn, som du har gitt meg, for at de kan være ett, likesom vi er ett.

Jeg ber ikke bare for disse, men også for dem som ved deres ord kommer til tro på meg,

at de alle må være ett, likesom du, Far, i meg, og jeg i deg – at også de må være ett i oss, for at verden skal tro at du har utsendt meg» (Johannes 17:11, 20-21).

Så i en av de edleste bønner som noensinne er uttalt blant mennesker, gjør Jesus det å være ett til det viktigste blant sine tilhengere.

Enighet og dens synonymmer – harmoni, velvilje, fred, samhold, gjensidig forståelse – er uttrykk for en tilstand som menneskehjertet alltid lengter etter. Det motsatte er uenighet, strid, ufred, forvirring...

Måtte vår Herres appell i hans store forbønn om enhet bli realisert i våre hjem, menigheter og staver og i vår støtte av de grunnleggende prinsipper for frihet.⁵

Enhet i hensikt, med alle som arbeider i harmoni, er nødvendig for å utføre Guds verk. I en åpenbaring som ble gitt profeten Joseph Smith omkring ett år etter at Kirken var organisert, gjør Herren det klart hvorfor hans store verk som skal utføres, har blitt gjengitt til menneskenes beste og for å berede veien for hans annet komme. Han sa:

«Og slik har jeg sendt min evige pakt til verden for å være et lys for verden, og for å være et banner for mitt folk som hedningefolkene kan søke hen til, og for å være et sendebud for mitt åsyn for å berede veien for meg» (L&p 45:9).

Her lærer vi hvilken stor forpliktelse som hviler på dette folk til å hjelpe Herren å realisere dette blant menneskene. Det krever enighet og hengivenhet når det gjelder hensikter. Herren har gitt følgende advarsel angående dette behovet:

«... Hvert rike som ligger i strid med seg selv, blir lagt øde, og ingen by og ikke noe hjem som ligger i strid med seg selv, vil bli stående» (Matteus 12:25).⁶

Vi må unngå holdninger og handlinger som fører til uenighet

En av de første tilstander som vil føre til uenighet, vil være egoisme. En annen vil være misunnelse: «Bror Så-og-så gikk forbi meg og sa ingenting til meg om saken.» «Biskopsrådet valgte søster Så-og-så til organist, og hun spiller ikke halvparten så godt som jeg gjør.» «Jeg vil ikke gå på prestedømmet mer, for biskopsrådet utpekte en viss mann til veileder for prestene.» «Søndagsskolen valgte Så-og-så til lærer.» ... «Stavens presidentskap har aldri gitt meg anerkjennelse, og jeg føler meg støtt.» «Generalautoritetene er ikke alltid av samme mening.» Å, hundrevis av slike småting kan komme frem – småting, ubetydelige i seg selv når vi sammenligner dem med det som er større og mer virkelig i livet. Likevel vet jeg av erfaring at Satan kan forstørre dem slik at de blir til fjell i vårt liv, og vi blir krenket, og vår åndelighet lider fordi vi gir næring til slike følelser.

Det er et annet element som er forbundet med slik misunnelse, nemlig å finne feil. Vi finner feil hos en nabo. Vi snakker stygt om hverandre. Når denne følelsen melder seg, er det godt bare å synge denne lille salmen [vi har i Kirken]: «Nei, tal ei ond».

*«La aldri onde ord bli sagt,
de volder sorg og sjelekval.
«Et vennlig ord» er kristnes bud,
la aldri svik fra din munn gå ut.
Men la oss så den gode sæd
med kjærlig ord til hver især,
for aldri da vi skade vil,
et navn vi kjenner lite til.*

*Tal aldri ondt, barmhjertig vær,
 busk på hvor skrøp'lig selv du er.
 Hvis du da ser din nestes feil,
 så styrk og hjelp ham, nevnt dem ei.
 For livet svinner hastig bort,
 vær du forsiktig, døm ei fort.
 I denne korte stund på jord
 tal om enhver med kjærlig ord.»*
 [Salmer og sanger, nr. 48.]⁷

Måtte vi gå frem med større besluttsomhet om å støtte hverandre når det gjelder å leve rettferdig, forsvare Kirken, ikke tale imot vår neste, heller ikke imot Kirkens myndigheter på lokalt plan, stavs- eller generalplan. La oss unngå å tale ondt, la oss unngå baktalelse og sladder. Dette er gift for sjelen for dem som befatter seg med slikt. Ondskapsfull tale skader ryktemakeren mer enn den som blir baksnakket.⁸

Det finnes termitter som ødelegger hjem og hus, og noen av dem er baktalelse, det å tale ondt om noen og det å finne feil, enten fra foreldrenes eller barnas side. Bakvaskelse er gift for sjelen. «De som farer med baktalelse, er som fluer som flyr forbi menneskenes friske deler, men slår seg ned på deres sår.» I det ideelle hjem finnes ingen bakvaskelse og sladder om ... skolelærere, om offentlige embedsmenn eller embedsmenn i Kirken. Jeg er mer takknemlig nå, etter så mange år, overfor min far, som med løftede hender sa: «Jeg vil ikke høre noe om feil hos din lærer eller noen annen.»⁹

Enhet i familien gjør hjemmet til et tilfluktssted og en trygghavn

Et barn har rett til å føle at hjemmet er et tilfluktssted, et sted der det blir beskyttet mot utenomverdenens farer og onder. Familieenhet og integritet er nødvendig for å dekke dette behovet.¹⁰

Jeg kan forestille meg få ting, om noen i det hele tatt, som er mer forkastelige enn fravær av enhet og harmoni i hjemmet. På den annen side vet jeg at et hjem hvor enhet, gjensidig hjelpsomhet og kjærlighet dveler, er som et stykke himmel på jorden.

Jeg formoder at dere nesten alle kan vitne om hvor godt livet er i et hjem hvor disse dyder er fremherskende. Med stor takknemlighet og ydmykhet skatter jeg minnet om at jeg som gutt i mitt barndomshjem aldri så et eneste tilfelle av disharmoni mellom far og mor, og at velvilje og gjensidig forståelse har vært et bånd som har holdt en heldig gruppe av brødre og søstre sammen. Enhet, harmoni og velvilje er dyder som bør utvikles og verdsettes i ethvert hjem.¹¹

Svært ofte oppstår disharmoni i hjemmet fordi ektemenn ønsker å bevare sin verdighet og få sin vilje gjennom, få gjennomført det de ønsker. Hustruer ønsker det samme. Noen hevder sin rett til å ha det siste ordet. Ektemenn er noen ganger enda ivrigere etter å få det avgjørende ord enn hustruer. Begge prøver virkelig å redde seg selv, og istedenfor å oppnå harmoni og fred i hjemmet oppstår det disharmoni. Istedenfor å redde harmonien i hjemmet taper man den, bare fordi man egoistisk søker å redde seg selv eller få viljen sin. Det er bedre å gi slipp på dette ønsket. Si ingenting, og når du gir slipp på ditt ønske, din motvilje og ønsket om å styre og herske, sier du ingenting, og du blir velsignet i familielivet.¹²

Måtte Gud velsigne dere alle og veilede og hjelpe dere, slik at rettferdighet, harmoni og gjensidig kjærlighet kan råde i ethvert hjem.¹³

Enhet i Kirken fører til fremgang og åndelighet

Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Helliges misjon er å opprette fred. Den levende Kristus er dens overhode. Under ham er titusener av menn i Kirken guddommelig bemyndiget til å representere ham i forskjellige tildelte stillinger. Det er disse representanters plikt å vise søskenkjærlighet – først overfor hverandre, så overfor alle mennesker – å søke enhet, harmoni og fred i organisasjoner innen Kirken, og deretter ved forskrift og eksempel spre disse dyder til hele verden.¹⁴

I Kirkens grener og menigheter er det ingen dyd som bidrar til større fremgang og åndelighet enn at dette prinsippet anvendes. Når misunnelse, bakvaskelse [og] sladder erstatter gjensidig tillit, enhet og harmoni, stagnerer organisasjonens fremgang...

Indre svakhet er farligere og mer fatal enn ytre motstand. Kirken skades lite, om den skades i det hele tatt, av forfølgelse og bakvaskelser [eller falske anklager] fra uvitende, feilinformerte og ondsinnede fiender. En større hindring for dens fremgang er de som finner feil, som unndrar seg sine plikter og bryter budene, og frafalne grupper.¹⁵

Det er prinsippet *enhet* som har gjort Kirkens menigheter, staver, grener og misjoner i stand til å ha fremgang og oppfylle formålene som Kirken ble opprettet for. Det kunne ikke ha blitt gjort ved uenighet og hat. Det har vært vanskeligheter. Hvert medlem av Kirken har sine egne ideer. Noen ganger faller de ikke sammen med biskopsrådets tanker og er ikke de samme som stavsprestsidentskapets og ikke de samme som Kirkens presidentskaps. Men alle har måttet gi slipp på sine egne ideer til fordel for helheten, og i denne forente hensikt har vi oppnådd noe fantastisk.

Når jeg tenker på denne kirkens fremtid og på de unge menns og kvinners velferd, så vel som mødrenes og fedrenes velferd, føler jeg at det ikke er noe viktigere budskap å gi enn «å være ett» og unngå alt som kan føre til splid blant medlemmer. Jeg vet at Satan ikke har noe sterkere våpen mot noen gruppe menn eller kvinner i denne kirke enn å slå inn en kile av uenighet, tvil og fiendskap...

Utfordringen venter oss. Vi kan ikke svikte i de guddommelige forpliktelser som er gitt oss som et folk. Enhet i hensikt, med alle som arbeider i harmoni innen organisasjonsstrukturen i Kirken slik Herren har åpenbart den, skal være vårt mål. La hvert medlem, hver lærer og leder føle betydningen av den stillingen hver enkelt har. Alle er viktige for å lykkes med å fullføre Guds verk, som er vårt verk.¹⁶

Vår viktigste garanti for enhet og styrke i Kirken finnes i prestedømmet, ved å hedre og respektere det. Å, mine brødre – stavsprester, biskoper og alle som bærer prestedømmet – Gud velsigne dere i deres lederskap, i deres ansvar for å veilede, velsigne og trøste folket dere har blitt utvalgt til å presidere over og betjene. Før dem til Herren og til å søke inspirasjon til å leve slik at de kan heve seg over det lave og det usle, og leve på et åndelig plan.

Anerkjenn de som presiderer over deg, og søk deres råd når det er påkrevd.¹⁷

Måtte [organisasjonene i] Kirken bli velsignet med enhetens og harmoniens ånd. Måtte tendensen til fiendskap, baktalelse og ondsinnet tale bannlyses fra deres hjerter, og måtte de bevare i sitt indre den sannhet Jesus uttrykte slik: «... hvis dere ikke er ett, er dere ikke mine» (L&p 38:27).¹⁸

La den ånd av enhet og samhold som vår Herre og Frelser ba om den natten han ble forrådt, være et kjennetegn på denne hans kirke: Fader, la dem være ett, likesom du og jeg er ett [se Johannes 17:11].¹⁹

Plikttroskap overfor evangeliets idealer er den sikreste vei til enhet

En kjent forfatter ... [har uttalt]: «I verden er det mange gode mennesker i dag, flere som er rede til å tro enn noensinne før, men disse har ingen samlende idealer, ingen grunnleggende prinsipper, intet samstemt syn på livet, intet felles handlingsprogram. Samfunnet er i ferd med å bli bevisst hva som skjer med det, og begynner å legge merke til sine problemer og behov, men det har ingen klar oppfatning av retning, ingen motivasjon, ingen altomfattende idealer, ingen drivkraft... Finnes det noe som vår natur kan oppnå sin enhet ved, vår rase erkjenne søskenfelleskap, menneskeheten organisere seg som et hele?»

Vi svarer ja – en slik samlende styrke, et slikt ideal, er Jesu Kristi evangelium slik det er gjengitt gjennom profeten Joseph Smith. Det forklarer menneskets liv og dets hensikt og inneholder de nødvendige frelsende elementer, de edle idealer og den åndelige oppløftelse som menneskehjertet higer etter i dag.²⁰

«En stor glede» [Lukas 2:10] – Jesu Kristi evangelium er denne store glede. Ordet «evangelium» betyr bokstavelig «godt nytt», og nyhetene som strømmer ut fra oven, er gode... Det har alltid vært – i alle evangelieutdelinger – anledninger for mennesker til å motta dette gode budskapet, og disse profetene som var i harmoni med Den allmektige og som først og direkte hørte dette gode budskapet, har blitt pålagt ansvaret for å formidle dette til

sine medmennesker, slik at de som er opptatt av det som hører verden til, kan motta det glade budskap og bli bragt tilbake til omgivelsene der fred, harmoni og velvilje råder.²¹

Enten det er på øyene i havet, i Japan, i Syria, i de skandinaviske land, i England, Tyskland, Frankrike, Holland – overalt hvor vi møter en gruppe siste-dagers-hellige hvis tro på Jesu Kristi evangelium er urokkelig – der finner vi enhetens ånd, kjærlighetens ånd og villighet til å ofre for menneskehetens beste. Gud velsigne de siste-dagers-hellige over hele verden slik at de kan fortsette i den samme ånd.²²

Forslag til studium og drøftelse

- Hvordan er Gud Faderen og Jesus Kristus ett? På hvilke konkrete måter kan vi bli forenet som en kirke? Som familier? Som samfunnsborgere? (Se side 44-46.) Hvilke fordeler kan høstes fra slik enhet?
- Hvilke holdninger og handlinger fører til disharmoni i hjem og menigheter? (Se side 42-46.) Hva kan vi gjøre for å styrke harmoni og enhet? Hvordan kan vi anvende president Clarks uttalelse («I Herrens tjeneste er det ikke viktig hvor du tjener, bare hvordan») når vi prøver å styrke enheten i våre hjem og menigheter?
- Hvordan kan barn bli påvirket når deres foreldre snakker negativt om ledere og lærere? Hvorfor skader ondsinnet tale «ryktemakeren mer enn den som blir baksnakket»? (Se side 43.)
- På hvilke måter kan evangeliet stille folks lengsel etter enhet og harmoni? (Se side 46-47.) Hvorfor er enhet nødvendig for at Herrens evige hensikter skal oppfylles på jorden?

Aktuelle skriftsteder: 1. Korinterbrev 1:9-10, Mosiah 18:21, 3. Nephi 11:29-30, 4. Nephi 1:2, 15-17, L&p 38:23-27, 105:3-5, Moses 7:18

Noter

1. I *Conference Report*, okt. 1967, s. 7.
2. Se *Conference Report*, apr. 1951, s. 150-151.
3. I *Conference Report*, apr. 1951, s. 154.
4. I *Conference Report*, okt. 1954, s. 132-33.
5. «Unity in the Home – the Church – the Nation», *Improvement Era*, febr. 1954, s. 77-78.
6. I *Conference Report*, okt. 1967, s. 6.
7. I *Conference Report*, okt. 1967, s. 7.
8. I *Conference Report*, apr. 1969, s. 95-96.
9. I *Conference Report*, apr. 1953, s. 16.
10. I *Conference Report*, apr. 1945, s. 144.
11. I *Conference Report*, okt. 1967, s. 7.
12. I *Conference Report*, apr. 1954, s. 142.
13. I *Conference Report*, okt. 1969, s. 137.
14. I *Conference Report*, okt. 1964, s. 5.
15. «Unity in the Home – the Church – the Nation», *Improvement Era*, febr. 1954, s. 77.
16. I *Conference Report*, okt. 1967, s. 5-6.
17. I *Conference Report*, okt. 1967, s. 6.
18. I *Conference Report*, apr. 1967, s. 87-88.
19. I *Conference Report*, okt. 1934, s. 91.
20. I *Conference Report*, apr. 1941, s. 108, avsnittinndeling endret.
21. I *Conference Report*, apr. 1910, s. 106.
22. I *Conference Report*, apr. 1925, s. 11.

«Hvert medlem en misjonær»

*Verden hungrer etter å høre sannheten... Vi har den.
Er vi på høyde med oppgaven – med det ansvar
Gud har pålagt oss?!*

Innledning

Begge president David O. McKays foreldre var konvertitter til Kirken, som følge av misjonærers innsats i Storbritannia. Hans fars, David McKays, familie sluttet seg til Kirken i Skottland i 1850 som noen av de første konvertitter til Kirken i det området. Hans mors, Jennette Evans, familie sluttet seg til Kirken i Wales på omtrent samme tid til tross for sterk motstand fra nære slektninger.

På grunn av den rettferdige arv hans foreldre ga ham, hadde president McKay et sterkt vitnesbyrd om betydningen og de vidtrekkende virkningene av misjonærarbeid. Under en rundreise i Europa i 1953 besøkte president McKay sin fars beskjedne barndomshjem i Skottland. President McKays sønn Llewelyn, som fulgte ham på reisen, skrev følgende om dette besøket:

«[Da vi nærmet oss huset], brøt solen gjennom skyene og smilte ned til oss som om den gjenspeilte gleden og lykken i fars hjerte. Da vi alle samlet oss foran huset, fikk far tårer i øynene da han tittet inn gjennom døren. "Hvis det ikke hadde vært for to misjonærer som banket på denne døren omkring 1850, ville jeg ikke ha vært her i dag!"²

David O. McKays læresetninger

Kirkens medlemmer er bemyndiget til misjonærarbeid

«Gå derfor ut og gjør alle folkeslag til disipler, idet dere døper dem til Faderens og Sønnens og Den Hellige Ånds navn, og lærer

dem å holde alt det jeg har befalt dere. Og se, jeg er med dere alle dager inntil verdens ende...» (Matteus 28:19-20).

Slik lød befalingen som ble gitt til de tidlige tolv. Slik lyder befalingen i Lære og pakter til mennesker i denne tid om å være et lys for verden. «Og slik har jeg sendt min evige pakt til verden for å være et lys for verden, og for å være et banner for mitt folk som hedningefolkene kan søke hen til, og for å være et sendebud for mitt åsyn for å berede veien for meg.» [Se L&p 45:9.]

Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige var knapt ett år gammel da denne erklæringen ble gitt ved inspirasjon til profeten Joseph Smith. Selv var han i sitt 26. år. Det er fantastisk å gi en slik erklæring, med så store muligheter og så omfattende i rekkevidde...

... Den såkalte mormonisme har reist et banner for nasjonene, og med ord som er like omfattende som dem jeg har lest i åpenbaringen, oppfordrer den verden til fred, hvile og tilfredshet.³

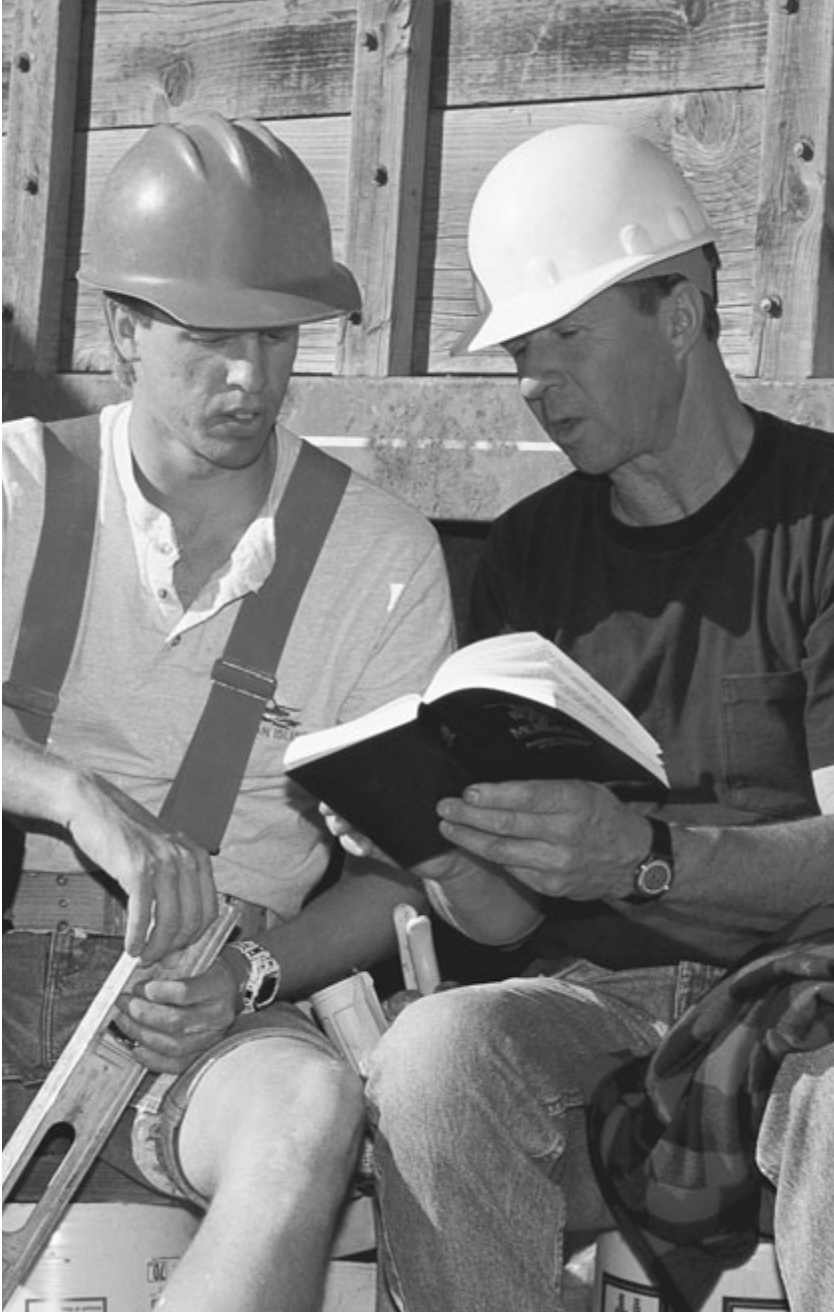
Ordene ... «gå ut i all verden» er virkelig misjonsbefalingen som den oppstandne Kristus ga til sine apostler. I alt vesentlig sier den:

Betrakt dette verk som ufullstendig inntil alle nasjoner har akseptert evangeliet og har vervet seg som mine disipler...

Etter den samme direkte befaling fra den oppstandne Herre, som sammen med Faderen viste seg personlig i begynnelsen av det nittende århundre, blir evangeliet forkynt av Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige til «alle nasjoner, slekter, tungemål og folk» så hurtig som midler og personell kan utføre det.⁴

Alle siste-dagers-hellige skulle være engasjert i misjonærarbeid

Hvis jeg skulle uttrykke med klare ord to elementer i den sterke overbevisning som de siste-dagers-hellige har i sitt indre, ville jeg nevne: For det første – *en vedvarende forvissning om at evangeliet, slik det ble forkynt av Forløseren da han bodde blant menneskene, og som senere ble modifisert, forandret og forvansket av mennesker, er gjengitt av Forløseren i dets renhet og fylde.* Og for det annet, noe som følger naturlig av det første

Ansvaret for å forkynne evangeliet påbvilur bvert medlem av Kirken.

– en overbevisning hos hvert medlem av denne kirke om at ansvaret påhviler alle Kirkens medlemmer for å forkynne det gjengitte evangelium til alle nasjoner, slekter, tungemål og folk.⁵

Jeg minnes at da Kristus var på jorden, sa han til noen menn som også visste at han var guddommelig, at alle som hadde kunnskap om at Gud er til og om Kristi evangeliums sannheter, hadde en forpliktelse på seg. «Den som ikke kjente den, og gjorde det som fortjente slag, han skal få færre slag. Hver den som mye er gitt, av ham skal mye kreves. Og den som har fått mye betrodd, av ham skal dess mer fordres.» [Lukas 12:48.] Så med denne kunnskap som de siste-dagers-hellige er i besittelse av, følger en stor forpliktelse. I Skriften, både fra oldtiden og nyere tid, omtales Guds folk som et utvalgt folk, som et kongelig prestedømme, et folk til eiendom, som et lys på en høyde. «Dere er verdens lys! En by som ligger på et fjell, kan ikke skjules. Heller ikke tenner noen et lys og setter det under en skjeppe, men i lysestaken. Da lyser det for alle som er i huset. Slik skal dere la deres lys skinne for menneskene, så de kan se de gode gjerninger dere gjør og prise deres Far i himmelen.» [Se Matteus 5:14-16.]⁶

For et stort ansvar det er ... å lede gode menn og gode kvinner over hele verden til å kjenne Gud og til å få vite hva deres misjon på jorden er! Fedre og mødre, medarbeidere, innser dere fullt ut i dag hva det betyr å påta seg ansvaret for å bringe budskapet om fred og velvilje til alle mennesker?⁷

Verden hungrer etter å høre sannheten som aldri før i dens historie. Vi har den. Er vi på høyde med oppgaven – med det ansvar Gud har pålagt oss?⁸

Ethvert medlem av Kirken skulle være omvendt og ha kunnskap om evangeliet, innbefattet kunnskap om Skriftene. Hvor stort det ville være hvis hvert medlem av Kirken, i likhet med Peter i gammel tid, kunne «hellige Kristus som Herre i deres hjerter. Vær alltid beredt til å forsvare dere for enhver som krever dere til regnskap for det håp som bor i dere... (1. Peter 3:14-15) ...

Kirkens ansvar er å forkynne Jesu Kristi evangelium slik det ble gjengitt til profeten Joseph Smith, ikke bare å forkynne det

med ord, ved å distribuere litteratur, men mer enn noe annet ved å etterleve evangeliet i våre hjem og på våre arbeidsplasser, med tro og vitnesbyrd i vårt hjerte, og ved å utstråle det hvor vi enn er... Intet kan stanse sannhetens fremgang bortsett fra våre svakheter eller at vi unnlater å gjøre vår plikt.⁹

Ethvert medlem er en misjonær. Han eller hun er ansvarlig for å sette noen – en mor, far, nabo, medarbeider, bekjent, en eller annen – i kontakt med evangeliets budbærere. Hvis ethvert medlem vil påta seg dette ansvar, og hvis det arrangeres slik at denne mor eller far eller en eller annen treffer Kirkens bemyndigede representanter, da kan ingen makt på jorden hindre denne kirke i å vokse. Og det er personlig kontakt som vil påvirke disse undersøkere. Virkningen av denne personlige kontakten, dens betydning, avhenger av deg. Og dette er noe jeg gjerne vil legge vekt på. Det er ett ansvar som ingen kan unnsnippe, det er ansvaret forbundet med personlig innflytelse... Det er det du er, ikke det du later som du er, som vil få mennesker til å undersøke.¹⁰

Ethvert medlem av Kirken skulle være en misjonær. Han er sannsynligvis ikke bemyndiget til å gå fra hus til hus, men i kraft av sitt medlemskap er han bemyndiget til å være et godt eksempel som god nabo. Naboer legger merke til ham. Naboer legger merke til hans barn. Han er et lys, og det er hans plikt ikke å la dette lyset skjules under en skjepp, men det skulle settes på et fjell, slik at alle kan bli ledet ved det...

... Hvis du vil leve i overensstemmelse med de ydmyke prinsippene i pakten du inngikk i vannet og siden den gang på nadverdsmøtene, og mange av dere i Guds hus, vil du utføre en edel misjon, og Gud vil belønne deg.

Måtte ethvert medlem av Kirken oppleve denne forvandling i dette liv, og leve slik at andre som ser deres gode gjerninger, kan bli ledet til å prise vår Fader i himmelen.¹¹

Evangeliet er vårt ankerfeste. Vi vet hva det står for. Hvis vi etterlever det, føler det og taler positivt om evangeliet, om prestedømmet, om autoritetene i det, taler positivt endog om våre fiender, da vil vi selv føle oss lykkeligere, og vi vil forkynne Jesu Kristi evangelium. Alle kan gjøre dette. Det er mulig. Gud har ikke bedt oss gjøre det og så berøvet oss kraften til å utføre det.¹²

Heltidsmisjonærer må være verdige til å tjene

I kapittel 4 i Lære og pakter mottok profeten Joseph Smith en åpenbaring om at «et vidunderlig verk er iferd med å komme frem blant menneskenes barn.

Derfor, se til, dere som trer inn i Guds tjeneste, at dere tjener ham av hele deres hjerte, og av all makt, sinn og styrke, så dere kan stå ulastelige for Gud på den ytterste dag» (L&P 4:1-2). ...

[Et] viktig trekk ved denne åpenbaringen, og ved andre som ble gitt i omtrent samme periode, er at det nevnes nødvendige egenskaper hos dem som skulle delta i iverksettelsen av dette store verk. Disse egenskapene omfattet *ikke besittelse av rikdom, ikke sosial utmerkelse, ikke politisk embede, ikke militær oppnåelse, ikke edel herkomst*, men *et ønske om å tjene Gud av hele ditt «hjerte, og av all makt, sinn og styrke»* – åndelige egenskaper som bidrar til *sjelens storhet*. Jeg gjentar: Ikke popularitet, ikke rikdom, ikke teologisk opplæring i ledelse av kirken – likevel var «et vidunderlig verk ... iferd med å komme frem blant menneskenes barn».¹³

Det finnes visse normer [biskoper og stavspresidenter] skulle følge når [de] kaller våre misjonærer. Først og fremst, kall ingen [misjonær] i den hensikt å redde ham eller henne. Den unge mannen begynner å komme på avveier, og du tenker at en misjon ville gjøre ham godt. Det ville den. Men det er ikke derfor du skal sende ham ut. Velg [misjonærer] som er verdige til å representere Kirken, se til at de er tilstrekkelig modne og, fremfor alt, at de har karakter.¹⁴

Vi gjør klokt i ikke å tenke så mye på disse representantenes fordeler som på deres forberedelse og skikkethet til å utføre ansvaret som følger med et misjonærkall. I valg av en misjonær er det klokt å overveie spørsmål som:

Er han verdig til å representere Kirken?

Har han tilstrekkelig viljestyrke til å stå imot fristelse?

Har han holdt seg ren mens han har vært hjemme, og derved vist at han er i stand til å motstå mulig fristelse på misjonsmarken?

Har han tatt aktivt del i Kirkens organisasjoner hjemme?

Har han i det minste litt innblikk i hva Kirken har å tilby verden?

Har han en viss forståelse av at Kirken er det største i verden og den eneste bemyndigede gruppe til å representere Herren Jesus Kristus når det gjelder menneskenes frelse? ...

Har han gjennom bønn eller erfaring følt Guds nærhet, slik at han kan henvende seg til Herren slik han ville henvende seg til sin jordiske far?¹⁵

Derfor må enhver eldste som reiser ut for å forkynde dette evangelium, først etterleve det etter beste evne og få en overbevisning i sitt indre om at han forkynner sannheten. Sant nok, dette vitnesbyrdet kan til å begynne med være noe udefinerbart, men alle våre barn har det i noen grad... Ved studium, tjeneste, ydmykhet og bønn vil dette vitnesbyrdet vokse.

Jeg nevner en annen kvalifikasjon: Enhver eldste skulle alltid være en kristen gentleman. En gentleman – hvem er det? «Den som er åpen» – intet å skjule, ikke noe nedslått blikk på grunn av skyldfølelse; «den som er lojal» – lojal overfor sannhet, dyd og Visdomsordet – «sannferdig, vennlig og elskverdig, ærlig selv og ærlig i sin bedømmelse av andre, hans ord er en lov, like trofast mot Gud og mennesker – en slik mann er en ekte gentleman», og en slik mann skulle denne kirkens eldster være som reiser ut for å kristne verden.¹⁶

Enhver diakon, lærer og prest og enhver eldste i Kirken forstår at for å være verdig til å være en representant for Kristi kirke, må han være måteholden i sine vaner og moralsk ren. Han blir lært at det ikke finnes noen dobbeltmoral med hensyn til kyskhet, at enhver ung mann så vel som enhver ung kvinne skal holde seg seksuelt ren...

Disse unge menn får vite at de reiser ut som Kirkens representanter, og at en representant for en hvilken som helst organisasjon – økonomisk eller religiøs – i det minste må ha én iøynefallende egenskap, og det er pålitelighet. Han hadde rett som sa: «Å bli betrodd er en større kompliment enn å bli elsket.» Og hvem representerer disse misjonærene? For det første representerer de sine foreldre og er ansvarlige for å holde deres gode

President McKay ba biskoper og stavspreidenter om å «velge [misjonærer] som er verdige til å representere Kirken».

navn uplettet. For det annet representerer de Kirken, spesielt menigheten de tilhører. Og for det tredje representerer de Herren Jesus Kristus, hvis bemyndigede tjenere de er.

Disse ambassadører, for det er det de er, representerer disse tre grupper, og dette medfører noe av det største ansvar i deres liv.¹⁷

Misjonærtjeneste gir mange velsignelser

Hvis du vil at ditt vitnesbyrd skal styrkes, at det nå skal åpenbares for deg personlig at Kristus hjelper deg i ditt arbeid, leder sin kirke, så er den beste måte å gjøre dette på ... å gjøre din plikt, ... å konsentrere deg om misjonærarbeidet.¹⁸

Å yte tjeneste ... på misjonsmarken er en velsignelse for alle. Dette blir erkjent av tusenvis av foreldre over hele Kirken som forstår hvor verdifull slik tjeneste er for deres sønner og døtre, for denne erfaringen vekker takknemlighet for hjem og for evangeliet hos disse. Foreldre vet også at misjonæraktivitet gjør de unge mennene klar over at de har kunnskap om evangeliets sannhet, noe de kanskje har følt, men ikke gitt uttrykk for.¹⁹

Mange av oss innser ikke hvor verdifulle og storartede muligheter denne store siden av Kirkens aktivitet [misjonærarbeidet] innebærer.

1 – Som et eksempel på frivillig tjeneste i Mesterens sak er den uovertruffen.

2 – Som en spore til ren livsførsel blant de unge og som en styrkende faktor i karakteroppbygging er dens innflytelse uvurderlig.

3 – Som en oppdragende kraft og oppløftende innflytelse på vårt samfunn er dens effekt klar og tydelig.

4 – Som en styrkende faktor til bedre forståelse mellom nasjonene og etablering av internasjonalt vennskap øver den en betydelig innflytelse.

5 – Fordi det er Den allmektiges hensikt å frelse hver enkelt, ... går misjonærarbeidet i overensstemmelse med dette ut på å fullbyrde denne evige plan!

«Husk at sjeler er av stor verdi i Guds øyne...

Og om så skjer at dere skulle arbeide alle deres dager med å rope omvendelse til dette folk og bare bringer én sjel til meg, hvor stor skal ikke deres glede være med ham i min Faders rike!

Og nå, hvis deres glede vil bli stor med én sjel som dere har bragt til meg i min Faders rike, hvor stor skal ikke deres glede bli om dere skulle bringe mange sjeler til meg!» (L&p 18:10, 15-16).²⁰

Menneskenes hjerter må forandres. Kristus kom til verden nettopp i denne hensikt. Hovedgrunnen til å forkynde evangeliet er å forandre menneskers hjerter og liv, og dere brødre som reiser fra stav til stav og hører vitnesbyrdet til dem som nylig har blitt omvendt, ... kan vitne om hvordan omvendelsen har forandret deres liv, når de har båret sine vitnesbyrd. Ved slik omven-

delse bringer de fred og velvilje til verden istedenfor strid [og] lidelse.²¹

Våre misjonærer ... erklærer nå for en urolig verden at budskapet som ble forkynt ved Jesu fødsel – «fred på jorden, i mennesker Guds velbehag» [se Lukas 2:14] – kan bli en realitet her og nå ved lydighet mot evangeliets prinsipper.²²

Forslag til studium og drøftelse

- President McKay ga ofte uttrykk for takknemlighet for de misjonærers innsats som underviste hans foreldre. Hvordan har du eller noen du kjenner blitt velsignet ved misjonærarbeid?
- Hvor hviler ansvaret for misjonærarbeid i dag? (Se side 49-54.) Hvilke anledninger har vi til å følge president McKays utsagn om at ethvert medlem skulle være en misjonær? Hvordan kan vi forberede oss til å utføre dette ansvaret?
- Hvilke ressurser har Kirken sørget for for å hjelpe oss å dele evangeliet med andre? På hvilke måter er vi blitt instruert til å hjelpe heltids- og menighetsmisjonærer i vårt område?
- Hvilke kvalifikasjoner kreves av heltidsmisjonærer? (Se side 54-56.) Hvorfor er verdighet og pålitelighet nødvendig i misjonærtjeneste?
- Hva kan de unge gjøre for å forberede seg til å reise på misjon? Hva kan voksne gjøre for å hjelpe de unge å forberede seg til å reise på misjon?
- Hvordan kan personer med fysiske eller mentale begrensninger fremme misjonærarbeidet? Hvilke alternative tjenester i Kirken er tilgjengelige for dem?
- Hvordan kan eldre ektepar være en betydningsfull ressurs på misjonsmarken?

Aktuelle skriftsteder: 3. Nephi 12:14-16, L&p 4:1-7, 18:15-18, 75:2-5, 88:81, 90:11

Noter

1. I *Conference Report*, okt. 1945, s. 113-14.
2. Llewelyn R. McKay, *Home Memories of President David O. McKay* (1956), s. 15; avsnittinndeling endret.
3. «Every Member a Missionary», *Improvement Era*, okt. 1961, s. 710-711.
4. I *Conference Report*, okt. 1949, s. 118.
5. I *Conference Report*, apr. 1927, s. 102.
6. I *Conference Report*, okt. 1910, s. 47.
7. I *Conference Report*, apr. 1927, s. 106.
8. I *Conference Report*, okt. 1945, s. 113-14.
9. I *Conference Report*, okt. 1969, s. 88-89, avsnittinndeling endret.
10. «Talk by President David O. McKay Given to the North British Mission 1 March 1961», Slekthistorisk og historisk avdelings arkiver, Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige, s. 2-3.
11. I *Conference Report*, okt. 1958, s. 93-94.
12. I *Conference Report*, apr. 1910, s. 110.
13. I *Conference Report*, okt. 1966, s. 86.
14. I *Conference Report*, apr. 1950, s. 176; sitert i *Forberedelse til misjon* (34235 170), s. 11.
15. I *Conference Report*, apr. 1961, s. 96.
16. I *Conference Report*, apr. 1927, s. 106.
17. I *Conference Report*, okt. 1949, s. 119-120.
18. I *Conference Report*, okt. 1959, s. 89.
19. I *Conference Report*, apr. 1961, s. 96.
20. I *Conference Report*, okt. 1949, s. 117.
21. I *Conference Report*, okt. 1953, s. 11.
22. I *Conference Report*, okt. 1966, s. 87.

«Kristi bokstavelige oppstandelse fra graven var en realitet for disiplene som kjente ham svært godt... De var øyenvitner til dette faktum.»

Oppstandelsens betydning

På samme måte som Kristus lever etter døden, skal alle mennesker leve. Hver enkelt inntar den plass i den neste verden som de er best skikket til.¹

Innledning

I 1912 opplevde eldste David O. McKay, som da var medlem av De tolv, og hans hustru, Emma Ray, sin første store sorg som foreldre, da deres to og et halvt år gamle sønn, Royle, døde. Eldste McKays beretning om denne hendelsen viser hans store sorg, men også hans tro på en fremtidig oppstandelse:

«Mandag 8. april 1912. Å, hvilken natt med lidelse for vår kjære gutt! Hvert åndedrag syntes å pine ham! Legene undersøkte ham i morges og oppdaget at smerten skyldtes dobbeltsidig plevritt. Da mistet vi nesten håpet. Men da [legen] senere fortalte oss at han etter en undersøkelse visste hvilken bakterie som hadde forårsaket infeksjonen, og at han hadde antistoff, fattet vi igjen mot.

Men Royle var for svak, og det var for mange komplikasjoner. Han kjempet tappert hele dagen og tok den lille dosen stimulerende middel som ble gitt ham med jevne mellomrom, like villig som en voksen person. Klokken 21.30 salvet far, Thomas E. [McKay] og jeg ham igjen. Ray hadde godt håp og la seg ned på barnesengen ved siden av ham for å hvile litt. Snart ble pulsen enda svakere, og vi visste at vårt lille barn snart ville forlate oss. «Mamma» var det siste ordet som kom fra hans kjære lepper. Like før det var slutt, strakte han ut sine små hender, og da jeg bøyde meg for å klappe ham, slo han dem om nakken min og ga meg det siste av mange av de beste kjærtegn en far noensinne har fått fra et kjært barn. Det virket som han forsto at han skulle forlate oss, og ønsket å si: «Farvel, pappa,» men han hadde allerede mistet sin

lille stemme på grunn av svakhet og smerte. Jeg er sikker på at han kjente sin mor et øyeblikk senere. Hun hadde bare hvilt noen få minutter. Da hun merket at sykepleierne var noe urolige, bøyde hun seg straks over sitt kjære barn og forlot ham ikke før vi mildt førte henne bort fra det rommet hvor døden hadde tatt vår lille gutt.

Kl. 01.50 var det slutt, uten så meget som en muskeltrekning. Ordene “han er ikke død, men sover” har aldri passet bedre på noen sjel, for han sovnet virkelig inn. Han døde ikke.»²

David O. McKays læresetninger

Jesu apostler ble vitner til hans oppstandelses realitet

For omkring to tusen år siden ... var det noen temmelig nedtrykte apostler. Peter var tung om hjertet, Johannes sørget. Det gjorde også Maria, Kristi mor. De andre apostlene hadde flyktet. Judas hadde innsett hvilken forbrytelse han hadde begått. For en dyster natt!

Neste morgen sto Kristus opp... Fordi dette er et faktum, fastslår denne hendelse at sjelen er udødelig, og at kjære som er gått over til den andre siden, lever der og har sin personlighet i behold. De er like virkelige i dette åndenes rike som Kristi ånd var da han preket for åndene i varetekt.³

Det faktum at apostlene var vitne til det som skjedde [Jesu oppstandelse], gjør at deres vitnesbyrd kan tillegges stor verdi. En større verdsettelse av deres vitnesbyrd ligger i det faktum at da Jesus var død, ble apostlene rammet av mismot og tungsinn. I to og et halvt år hadde de blitt oppløftet og inspirert ved å være sammen med Kristus. Men nå var han borte. De var overlatt til seg selv, og de syntes forvirret og hjelpeløse...

«Hva var det som plutselig forandret disse disiplene til tillitsfulle, fryktløse, heroiske forkynnere av Jesu Kristi evangelium? Det var den kjensgjerning at Kristus hadde stått opp fra graven. Han hadde holdt sine løfter og oppfylt sin messianske misjon.» ...

Markus beretter ikke selv at den oppstandne Herre viste seg. Men han vitner om at engelen ved graven kunngjorde oppstan-

delsen og lovet at Herren ville møte sine disipler. Fra Markus hører vi den strålende kunngjøring om den første tomme grav i hele verden. For første gang i menneskenes historie ble ordene «Her hviler» fortrenget av det guddommelige budskap «Han er oppstått». Ingen kan tvile på at Markus ikke var overbevist i sin sjel om at den tomme graven var en virkelighet. Hos ham hersket ingen tvil om oppstandelsen – den var reell, og at hans Herre og Mester viste seg for mennesker var et faktum som ble innprentet i hans sinn utover enhver skygge av tvil. Han viet sitt liv til å forkynde denne sannhet, og hvis vi kan stole på tradisjonen, besejlet han sitt vitnesbyrd med sitt blod.

En annen som beretter om øyenvitners vitnesbyrd, var Lukas, en av hedningefolkene eller, som noen mener, en tilhenger fra Antiokia i Syria, hvor han praktiserte som lege. (Kolosserbrevet 4:14.) Selv noen av hans strengeste kritikere i dag har plassert ham i første rekke som historiker, og hans personlige kontakt med de tidlige apostler gjør at hans uttalelser er av uvurderlig verdi.

Det han skrev, var et resultat av personlig etterforskning og undersøkelse, og det ble hentet fra alle tilgjengelige kilder. Han intervjuet og nedtegnet spesielt uttalelser fra dem «som fra begynnelsen var øyenvitner og Ordets tjenere». Han forsikrer at han har «gått nøye gjennom alt sammen fra begynnelsen av», så han kunne «skrive det ned i sammenheng». [Se Lukas 1:1-4.] Dette betyr at Lukas fikk disse «øyenvitners» vitnesbyrd direkte fra dem selv og ikke fra tidligere beretninger.

Ifølge alle pålitelige vitnesbyrd har vi Lukas' evangelium slik det kom fra hans hånd. I kapittel 24 vitner Lukas om det guddommelige budskap: «Hvorfor søker dere den levende blant de døde? Han er ikke her, han er oppstått!» [Lukas 24:5-6.]

Med samme sikkerhet med hensyn til nøyaktighet kan vi akseptere hans uttalelser og vitnesbyrd om Peters og Paulus' og andre apostlers vitnesbyrd om oppstandelsen. «For dem fremstilte [Kristus] seg levende med mange beviser, etter at han hadde lidd. I førti dager viste han seg for dem og talte om det som hører Guds rike til.» [Se Ap.gj. 1:3.] Hvem kan tvile på Lukas' absolutte tillit til at oppstandelsen var en realitet?

Det er riktig at hverken Markus eller Lukas vitner om at de personlig har sett den oppstandne Herre, og derfor hevder noen at deres nedskrevne vitnesbyrd ikke kan betraktes som første-håndsbevis. At de ikke vitner slik og likevel var overbevist om at andre så ham, viser hvor uomtvistelig oppstandelsens realitet var blant apostlene og andre disipler.

Men heldigvis finnes et dokument som gir et øyenvitnes personlige vitnesbyrd om at Jesus viste seg for ham etter sin død og begravelse. Dette personlige vitnesbyrd understøtter vitnesbyrdet ikke bare til de to mennene jeg har sitert, men også andres. Jeg sikter til Saulus, en jøde fra Tarsus, som var opplært ved Gamaliels føtter, en streng fariseer som før sin omvendelse var en bitter forfølger av alle som trodde på Jesus fra Nasaret og at han hadde oppstått fra de døde. Så, i det eldste autentiske dokument som finnes og som beretter eller vitner om Kristi oppstandelse, oppdager vi at Paulus sier følgende til korinterne:

«For jeg overgav dere blant de første ting det som jeg selv tok: At Kristus døde for våre synder etter Skriftene, og at han ble begravet, og at han oppstod på den tredje dag etter Skriftene, og at han ble sett av Kefas, deretter av de tolv. Deretter ble han sett av mer enn fem hundre brødre på én gang. Av dem lever de fleste ennå, men noen er sovnet inn. Deretter ble han sett av Jakob, deretter av alle apostlene. Men sist av alle ble han òg sett av meg som det ufullbårne foster.» [1. Korinterbrev 15:3-8.]⁴

Verdens skepsis kan ikke oppheve øyenvitnenes vitnesbyrd

Altfor mange er i dag lik menneskene på Areopagos som for to tusen år siden reiste et alter for «en ukjent Gud», men som visste lite eller ingenting om ham. Vi leser at Paulus på sin vei opp til Areopagos hadde sett praktfulle statuer som var reist for forskjellige guder... Her samlet ofte filosofer og dommere seg, de største tenkere, den gamle verdens største vismenn. De overveiet og drøftet livets mysterier og den menneskelige rases fremtid.

Midt blant all denne verdslige visdom sto en ensom, liten brunøyd mann som utfordret dem og sa at meget av deres filosofi var falsk og deres tilbedelse av gudebilder en stor feil – den

eneste mannen i denne store byen av intellektuelle som visste av egen erfaring at et menneske kan gå gjennom dødens porter og leve... Mens Paul veltalende la ut om Guds personlighet, lyttet filosofene nysgjerrig, men oppmerksomt, inntil han vitnet om at Gud hadde oppvekket Jesus fra de døde.

Da de hørte om oppstandelsen, var det noen som hånte ham, og alle unntatt noen få vendte seg bort og forlot ham som hadde forkynt sannheten, enda mer ensom enn før. [Se Apostlenes gjerninger 17:22-33.] I dag, som på Areopagos, når vi snakker om oppstandelse fra de døde, er det noen som spotter og andre som tviler og snur seg bort. I dag, som den gang, har altfor mange menn og kvinner andre guder som de tenker mer på enn på den oppstandne Herre...

La det være en kjensgjerning at Kristus tok opp sitt legeme og viste seg som en herliggjort, oppstanden person. Da kan du besvare spørsmålet som er stilt i alle tidsaldre: «Når en mann dør, lever han da opp igjen?» [Se Job 14:14.]

At Kristi bokstavelige oppstandelse fra graven var en realitet for disiplene som kjente ham svært godt, er helt sikkert. I deres sinn hersket absolutt ingen tvil. De var øyenvitner til dette faktum. De visste fordi deres øyne hadde sett, deres ører hørt og deres hender følt den oppstandne Forløserens legemlige nærvær.⁵

At menneskets ånd seierrikt går gjennom dødens portaler og inn til evigvarende liv, er ett av de strålende budskap som Kristus, vår Forløser, har gitt. For ham er dette jordiske liv bare en dag og dets avslutning bare livets solnedgang. Døden, som er kun en søvn, etterfølges av en strålende oppvåkning neste morgen i et evig rike. Da Maria og Marta så sin bror kun som et dødt legeme i den mørke og tause graven, betraktet Kristus ham fremdeles som en levende person. Dette faktum uttrykte han med tre ord: «Lasarus er sovnet...» (Johannes 11:11). Hvis alle ... visste at den korsfestede Kristus virkelig oppsto på den tredje dag – at hans ånd etter å ha hilst på andre og blandet seg med andre i ånde-verdenen igjen ga liv til hans gjennomborede legeme, og at han etter å ha vært blant menneskene i et tidsrom av 40 dager steg opp til sin Fader som en herliggjort sjel – hvilken herlig fred ville da ikke komme over de sjeler som nå uroes av tvil og usikkerhet!

Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige står sammen med Peter, Paulus, Jakob og med alle de andre tidlige apostler som aksepterte oppstandelsen ikke bare som en realitet, men som fullbyrdelsen av Kristi guddommelige misjon på jorden.⁶

Den seneste og største bekreftelse på at Jesus oppsto fra graven, fant sted da Faderen og Sønnen viste seg for profeten Joseph Smith, nitten hundre år etter oppstandelsen... Dette livets mirakel er betydningsfullt ikke bare i seg selv, men på grunn av det dette innebærer for alle de grunnleggende prinsipper i sann kristendom.⁷

Kristi oppstandelse bekrefter Guds allmakt og menneskets udødelighet

I mer enn fire tusen år hadde menneskene sett inn i graven og ikke sett annet enn livets slutt. Av alle de millioner som hadde gått der inn, var det ikke en eneste som noensinne hadde vendt tilbake som en oppstanden, udødelig person. «På hele jorden fantes ingen tom grav. Intet menneskehjerte trodde, ingen menneskerøst forkynte at det var noen slik grav – en grav som var blitt røvet ved makten til en seierherre som var sterkere enn menneskenes store fiende, døden.»

Det var derfor et nytt og strålende budskap engelen ga til kvinnene som fryktsomt og kjærlig hadde nærmet seg graven hvor Jesus var blitt gravlagt: «... Dere søker Jesus fra Nasaret, den korsfestede. Han er oppstått, han er ikke her! Se, der er stedet hvor de la ham» (Markus 16:6).

Hvis et mirakel er en overnaturlig hendelse forårsaket av krefter som overgår menneskenes begrensede visdom, da er Jesu Kristi oppstandelse det mest utrolige mirakel i alle tider. Ved dette åpenbares Guds allmakt og menneskets udødelighet.

Men oppstandelsen er et mirakel bare i den forstand at den overgår menneskenes fatteevne og forståelse. For alle som aksepterer den som et faktum, er den kun en tilkjennegivelse av en av livets generelle lover. Fordi menneskene ikke forstår loven, kaller de den et mirakel.⁸

Oppstandelse blir med glede forbundet med våren, ikke fordi det er noe i naturen som er en nøyaktig parallell til oppstandelsen, men det er så mye som får en til å tenke på Å VÅKNE. I likhet med dødens stillhet har VINTEREN holdt alt planteliv i sitt grep, men når VÅREN nærmer seg, tvinger varmens og lysets sarte livgivende kraft ham til å løsne grepet, og det som ser ut til å ha vært dødt, kommer frem til nytt liv, fornyet, forfrisket og styrket etter en fredfull søvn.

Slik er det også med menneskene. Det vi kaller død, omtalte Jesus som søvn. «Lasarus er sovnet,» sa han til sine disipler [se Johannes 11:11]. «Hun sover,» var hans trøstende ord til de sørgende foreldrene til en liten pike [se Markus 5:39]. Ja, for verdens Frelser finnes ikke noe slikt som død – bare liv – evig liv. Han kunne i sannhet si: «Jeg er oppstandelsen og livet. Den som tror på meg, skal leve om han enn dør.» [Johannes 11:25.]

Med denne forsikring skulle lydighet mot evige lover være en glede, ikke en byrde, for livet er glede, livet er kjærlighet... Lydighet mot Kristus og hans lover bringer liv. Måtte påsken hvert år understreke denne sannhet og fylle vår sjel med den guddommelige forsikring om at Kristus virkelig er oppstått, og på grunn av ham er menneskenes udødelighet sikret.⁹

De trofaste mottar det trøsterike vitnesbyrd om oppstandelsen

Det er ingen grunn til å frykte døden. Den er bare en episode i livet. Den er like naturlig som fødselen. Hvorfor skulle vi frykte den? Noen frykter den fordi de tror det er livets slutt, og livet er ofte det kjæreste vi har. Evig liv er menneskenes største velsignelse.

Hvis menneskene bare ville «gjøre hans vilje» [se Johannes 7:17] istedenfor å se uten håp på den mørke og dystre graven, ville de vende sine øyne mot himmelen og vite at Kristus er oppstått!

Intet menneske kan akseptere oppstandelsen og være konsekvent i sin tro uten også å akseptere at det finnes en personlig Gud. Gjennom oppstandelsen seiret Kristus over døden og ble

en udødelig sjel. «Min Herre og min Gud!» (Johannes 20:28) var ikke bare tomme ord. Tomas utbrøt da han så sin oppstandne Herre. Når vi først aksepterer Kristus som guddommelig, er det lett å se for seg at hans Fader er like personlig som ham. For Jesus sa: «Den som har sett meg, har sett Faderen...» (Johannes 14:9).¹⁰

På samme måte som Kristus levde etter døden, skal alle mennesker leve. Hver enkelt inntar den plass i den neste verden som de gjør seg fortjent til. Budskapet om oppstandelsen er derfor det mest trøsterike og strålende budskap menneskene noen sinne har fått, for når døden tar en av våre kjære fra oss, finner våre sørgende hjerter lindring i håpet og den guddommelige forsikring som uttrykkes med disse ord:

«Han er ikke her, han er oppstått!» [Se Matt. 28:6.] Fordi vår Forløser lever, skal vi leve. Jeg bærer vitnesbyrd for dere om at han virkelig lever. Jeg vet det og håper også dere kjenner denne guddommelige sannhet.¹¹

Jesus gjennomgikk all den jordelivets erfaring som dere og jeg gjør. Han opplevde lykke, og han opplevde smerte. Han frydet seg sammen med andre, så vel som sørget sammen med dem. Han opplevde vennskap. Han opplevde også den sorg som skyldes forrædere og falske anklagere. Han døde på jorden slik dere kommer til å gjøre. Fordi Kristus levde etter døden, skal også dere og jeg leve...

Jesus var det eneste fullkomne menneske som noen gang har levet. Ved å oppstå fra de døde seiret han over døden og er nå jordens Herre. Hvor ytterst svak, hvor ekstremt tåpelig er ikke den som bevisst forkaster Kristi levevis, spesielt i lys av det faktum at det bare fører til sorg, elendighet og endog død å forkaste det! ...

Når kristne over hele verden har denne troen [på Kristus] i sitt blod, når de føler en indre lojalitet til den oppstandne Kristus og de tilhørende prinsipper, vil menneskeheten ha tatt det første store skritt mot den uopphørlige fred som vi daglig ber om.¹²

Det er mange såkalte kristne som ikke tror på en bokstavelig oppstandelse, og ansvaret hviler på deres skuldre og skuldrene

til ... andre i denne kirke for å forkynne for verden at han er Guds Sønn, at han virkelig oppsto fra graven, og at han viste seg personlig i Faderens nærvær for profeten Joseph Smith.¹³

Forslag til studium og drøftelse

- Hvilke bevis har vi på at Jesus Kristus virkelig oppsto? (Se side 62-64, 66.) Hvordan har ditt vitnesbyrd om Jesu oppstandelse blitt styrket ved det hans apostler i oldtiden og nåtiden har vitnet?
- Hvordan forsøker «verdslig visdom» å bestride at Jesu oppstandelse virkelig fant sted? (Se side 64-65.)
- Hvordan er læren om oppstandelsen en grunnleggende del av frelsesplanen?
- President McKay forkynte at oppstandelsen er en «tilkjennegivelse av en av livets generelle lover» og at «oppstandelsen med glede forbindes med våren». Hvordan ligner oppstandelsen på våren? (Se side 66-67.) Hvordan kan du bruke denne sammenligningen til å hjelpe barn å forstå oppstandelsen?
- Hvordan kan vi få eller styrke et vitnesbyrd om oppstandelsen? (Se side 67-68.) Hvordan påvirker ditt vitnesbyrd om oppstandelsen avgjørelsene du tar? Hvilke andre prinsipper i evangeliet forstås lettere etter at vi har fått et vitnesbyrd om oppstandelsen?
- Hvordan demper kunnskap om oppstandelsen sorgen som er forbundet med død, og bidrar til å trøste dem som sørger? (Se side 67-68.) Hvilke eksempler har du sett på mennesker som har blitt styrket i prøvelser av sitt vitnesbyrd om oppstandelsen?
- Hvorfor er det at en oppstanden Gud finnes, så viktig for menneskeheten?

Aktuelle skriftsteder: Job 19:25-27, Markus 16:1-6, Apostlenes gjerninger 2:22-32, 4:33, 1. Korinterbrev 15:3-8, 3. Nephi 11:15, L&p 76:22-24

Noter

1. I *Conference Report*, apr. 1966, s. 59.
2. Sitert i David Lawrence McKay, *My Father, David O. McKay* (1989), s. 84-85.
3. I *Conference Report*, apr. 1950, s. 178.
4. I *Conference Report*, apr. 1939, s. 112-14, avsnittinndeling endret.
5. I *Conference Report*, apr. 1944, s. 120-22, avsnittinndeling endret.
6. I *Conference Report*, apr. 1966, s. 57, avsnittinndeling endret.
7. I *Conference Report*, apr. 1944, s. 120, avsnittinndeling endret.
8. I *Conference Report*, apr. 1966, s. 56.
9. I *Conference Report*, apr. 1939, s. 115.
10. I *Conference Report*, apr. 1966, s. 58-59.
11. I *Conference Report*, apr. 1944, s. 125.
12. I *Conference Report*, apr. 1966, s. 59.
13. I *Conference Report*, apr. 1950, s. 179.

Bønnens kraft

Gud vil være der for å veilede og rettlede dem som «vil søke ham i tro av all sin makt og av hele sin sjel».¹

Innledning

Våren 1921 besøkte eldste David O. McKay og bror Hugh J. Cannon New Zealand som ledd i en rundtur til Kirkens misjoner over hele verden. En søndag var det planlagt at eldste McKay skulle tale til en konferanse av medlemmer om ettermiddagen. Men da han våknet om morgenen, var han syk og så hes at han knapt kunne hviske. Likevel dro han til konferansen i tro på at han skulle bli i stand til å gi sitt budskap. Han fortalte senere:

«Omkring tusen mennesker ... var samlet til ettermiddagens møte. De var nysgjerrige og hadde store forventninger. Det var min plikt å gi dem et budskap, men jeg var ikke bare for hes til å tale og bli hørt av mengden, jeg var også syk.

Men med en innstendig bønn i mitt hjerte om guddommelig hjelp og veiledning reiste jeg meg for å gjøre min plikt. Stemmen var svak og grøtet...

Da hendte noe som aldri før hadde hendt meg. Jeg innledet emnet mitt med all den oppriktighet og kraft jeg kunne mønstre, og talte så høyt som mulig. Jeg merket at stemmen ble klarere og tydeligere, og glemte snart at jeg hadde en stemme og tenkte bare på sannheten jeg ønsket at mine tilhørere skulle forstå og akseptere. I 40 minutter fortsatte jeg med talen, og da jeg avsluttet, var stemmen så tydelig og klar som den noensinne hadde vært...

Da jeg fortalte bror Cannon og noen andre brødre hvor inderlig jeg hadde bedt om nettopp den velsignelsen jeg hadde mottatt, sa han: «Også jeg ba – jeg har aldri bedt mer inderlig for en taler i hele mitt liv.»²

David O. McKays læresetninger

Gud er en person som vi kan henvende oss til i bønn

Fra barndommen av har jeg godtatt den sannhet at Gud er en person og virkelig vår Fader, som vi kan henvende oss til i bønn og motta svar på denne. Jeg betrakter kunnskapen om at Gud hører troens bønn som noe av det kjæreste i livet. Det er sant at svarene på våre bønner ikke alltid kommer så direkte og på det tidspunktet eller på den måten vi venter. Men de kommer, og på et tidspunkt og på en måte som er best for den som oppsender bønnen.

Men jeg har ved noen anledninger mottatt direkte og umiddelbar forsikring om at min bønn er blitt besvart. Spesielt én gang kom svaret så klart som om min himmelske Fader sto ved siden av meg og uttalte ordene. Disse hendelsene er en del av mitt indre og må forbli det så lenge som min hukommelse og intelligens varer. Like virkelig og like nær meg virker verdens Frelser.

Jeg føler som jeg aldri før har følt, at Gud er min Fader. Han er ikke bare en ulegemlig kraft, en moralsk kraft i verden, men en personlig Gud med skapende kraft, verdens hersker, våre sjelers veileder. Jeg skulle ønske at alle mennesker, og spesielt Kirkens ungdom, kunne føle seg så nær vår Fader i himmelen at de vil henvende seg til ham hver dag – ikke bare offentlig, men også privat. Hvis vårt folk vil ha slik tro, vil de motta store vel-signelser. Deres sjeler vil fylles med takknemlighet for det Gud har gjort for dem. De vil oppdage at de blir rikt begunstiget. Det er ikke innbilning at vi kan henvende oss til Gud og motta lys og veiledning fra ham, og at vårt sinn vil bli opplyst og vår sjel begeistret ved hans Ånd.³

Når du kneler ned for å be om kvelden, føler du da hans nærhet, at han hører deg, føler du en kraft som virker kanskje som en radio eller en større kraft, slik at du føler at du kommuniserer med ham?⁴

Jeg ønsker at Israels unge menn skal føle seg så nær [Gud] at de vil henvende seg til ham hver dag, ikke bare offentlig, men

«Jeg betrakter kunnskapen om at Gud hører troens bønn som noe av det kjæreste i livet.»

også privat. Jeg ønsker at de vil ha like stor tillit til ham som den lille blinde piken hadde til sin far. Hun satt på fanget hans på toget, og en venn som satt ved siden av, sa: «La meg avlaste deg», og han strakte seg over og tok det lille barnet på fanget sitt. Faren sa til henne: «Vet du hvem som holder deg?» «Nei,» svarte hun, «men det gjør du.» Hvilken tillit dette barnet hadde til sin far... Like virkelig skulle den tillit være som siste-dagers-hellige gutter og piker har til sin Fader i himmelen.⁵

Det er godt for gutter og piker å lære at de kan gå til Gud i bønn. Dere studenter ved universitetet vil lære, slik elever ved alle skoler skulle lære, at når dere har vanskeligheter, kan dere motta hjelp og veiledning hvis dere søker den i oppriktighet. Kanskje dere vil reise dere slik noen av oss gjorde i ungdommen, og mene at deres bønner ikke blir besvart, men en dag vil dere innse at Gud virkelig besvarte deres bønner på samme måte som kloke foreldre ville ha gjort. Det er noe av det største ungdommen eier, å føle at man kan gå til vår Fader og utøse sitt hjerte for ham.⁶

Bønn er mer enn ord – det kreves tro, innsats og riktig holdning

Bønn er slagene i et lengtende, kjærlig hjerte som er i harmoni med Den allmektige. Det er et sjelens budskap som sendes direkte til en kjærlig Fader. Språket er ikke bare ord...

Den første og mest grunnleggende kraft i effektiv bønn er tro. Tro på Gud bringer sjelen fred. En forsikring om at Gud er vår Fader, som vi kan gå til for å søke trøst og veiledning, er en aldri sviktende kilde til trøst.

En annen viktig kraft er ærbødighet. Denne kraften har vi et eksempel på i bønnen som Frelseren lærte oss, og hvor han sa: «Helliget vorde ditt navn.» [Matteus 6:9.] Dette prinsippet skulle følges i klasserommene og spesielt i våre gudshus.

Det tredje viktige element er oppriktighet. Bønn er åndens lengsel. Oppriktig bønn innebærer at når vi ber om en eller annen dyd eller velsignelse, skulle vi arbeide for å oppnå velsignelsen og trene opp dyden.

Den neste viktige kraft er lojalitet. Hvorfor be om at Guds rike må komme hvis du ikke har et ønske i ditt hjerte og er villig til å hjelpe til med å opprette det? Å be om at hans vilje må skje og så ikke prøve å etterleve det, gir deg straks et negativt svar. Du ville ikke innvilge noe for et barn som hadde en slik holdning til en anmodning det la frem for deg. Hvis vi ber om at en sak eller et prosjekt skal lykkes, tilkjenne gir vi vår støtte. Det er den største illojalitet å be om at Guds vilje må skje, og så unnlate å innrette vårt liv etter hans vilje.

En siste nødvendig kraft er ydmykhet... Prinsippet ydmykhet og bønn får oss til å føle behov for guddommelig veiledning. Selvhjulpenhet er en dyd, men den skulle ledsages av en bevissthet om behovet for høyere hjelp – en bevissthet om at mens du vandrer støtt på pliktens vei, er det en mulighet for at du kan trå feil. Og denne bevisstheten ledsages av en bønn om at Gud vil inspirere deg til å unngå dette feiltrinnet.⁷

Bønn i hjemmet lærer barn å ha tro på Gud

Hvis dere spør meg hvor jeg først fikk min urokkelige tro på at Gud er til, ville jeg svare: i mitt barndomshjem – da far og mor uten unntak kalte sine barn sammen rundt seg morgen og kveld og nedkalte Guds velsignelser over husstanden og menneskeheten. Denne gode patriarkens røst var preget av en oppriktighet som gjorde et uutslettelig inntrykk på hans barns sjel, og mors bønner gjorde et like stort inntrykk. I aften ber jeg om at enhver far i Kirken må påse at han i all oppriktighet innprenter i sine barn at Gud virkelig er til, og at Gud virkelig vil lede og beskytte sine barn. Dette er deres ansvar. Hjemmet er en av samfunnets enheter – den grunnleggende enhet. Før jeg hørte min far bære vitnesbyrd om at han hadde hørt en guddommelig stemme, visste jeg at han levde nær sin Skaper.⁸

Siste-dagers-hellige barn har blitt lært å anerkjenne [Gud] og be til ham som en som kan lytte og høre og føle slik en jordisk far kan lytte, høre og føle, og fra sine mødre og fedre har de til-egnet seg et virkelig vitnesbyrd om at denne personlige Gud har talt i denne evangelieutdeling. Dette er virkelighet.⁹

Jeg hevder at i det hjemmet hvor barn blir oppdratt til å ha et nært forhold til vår evige Fader, kan det ikke forekomme mye synd eller ondskap. Når et lite, lidende barn som er brennende varm av feber, ser opp på sin far og med enkel tro sier: «Pappa, gi meg en velsignelse», da vil jeg fortelle dere at fra slike hjem stammer enhver nasjons styrke og ære. Slik er siste-dagers-hellige hjem.¹⁰

«Herre, lær oss å be» lød disiplenes ærbødige bønn til Mesteren [se Lukas 11:1]. Ydmyke som barn søkte de riktig veiledning, og deres bønn var ikke forgjeves.

Like sterkt som disiplene kan barn til tider føle behov for guddommelig veiledning og trøst, men likevel ikke gi muntlig uttrykk for sin lengsel. Derfor påla Herren foreldrene den plikt å «lære sine barn å be». [L&p 68:28.]

Bekymringer, forvirring og sorg er like virkelig i et lite barns liv som i den voksnes verden, og barn er berettiget til den trøst, lindring og veiledning som mottas fra Gud gjennom bønn.

Ikke bare det, men på grunnlag av tro, oppriktighet og vedvarende tillit vil et uskyldig barns bønn med sikkerhet motta villig svar fra en kjærlig Fader.¹¹

Guds inspirasjon sees i kravet om at de siste-dagers-hellige skal holde sine hjem intakte og lære sine barn Jesu Kristi evangeliums prinsipper. Med dette mener jeg ikke at vi skulle gjøre en slik undervisning formell eller på noen måte ubehagelig. Jeg mener at Jesu Kristi evangelium skulle gjenspeiles i hvert hjem, at vi i all oppriktighet holder bønn morgen og kveld, og at barna daglig vil forstå at vi ønsker Guds nærvær i vårt hjem. Hvis vi kan innby Frelseren dit, kan vi vite at englene ikke bare vil være villige, men ivrige etter å beskytte våre gutter og piker. Jeg tror at gutter og piker i de fleste hjem blir lært opp til å be før de legger seg om kvelden. Men jeg tror at det er altfor vanlig at morgenbønnene blir forsømt. Når vi tenker over det, er det likevel gjennom de våkne timene våre gutter og piker trenger Guds beskyttelse og hans hellige Ånds veiledning, enda mer enn når de sover.¹²

Følger dere Kristi formaning om å be til Faderen og lære deres barn å be, slik at gudfryktighet, ærbødighet for Gud og hans verk, hver dag kan innprentes i deres barns hjerter? Dette skulle skje i alle hjem. Be ikke bare for dere selv, men be også for deres fiender.¹³

Foreldre, om dere ikke gjør noe annet, så knel ned om morgenen sammen med deres barn. Jeg vet at dere vanligvis har det travelt om morgenen, ... men sørg for noe tid da dere kan knele og innby Gud til deres hjem. Bønn er en mektig kraft.¹⁴

La foreldre og barn gjennom familiebønn komme i Guds nærhet.¹⁵

Bønn bringer mange store velsignelser

Jeg ble klar over kraften i ... bønner over hele Kirken i går da jeg fikk et brev fra en nabo i min gamle hjemby. Han melket kuene da det kom en melding over radioen han har i fjøset, om at president [George Albert] Smith var død. Han forsto hva det ville bety for hans tidligere bysbarn, gikk fra fjøset og inn i huset og fortalte det til sin hustru. De sammenkalte straks sine små barn, og der i dette beskjedne hjemmet innstilte de sine gjøremål, knelte ned som familie og holdt bønn. Jeg overlater til dere å forstå betydningen av denne bønnen. Multipliser dette med hundre tusen, to hundre tusen, en halv million hjem, og se hvilken kraft enheten og bønnene og støtten har i en kirke som står samlet.¹⁶

Hvis vi kan få våre unge til å ha ... tro og slik henvende seg til sin Gud i lønndom, er det minst fire store velsignelser de vil høste her og nå. Den første er takknemlighet – takknemlighet for velsignelser de tidligere ikke har vært klar over. Deres sjeler vil fylles med takknemlighet for det Gud har gjort for dem. De vil oppdage at de blir rikt begunstiget. Den unge mann som lukker døren bak seg, som trekker for gardinene og i stillhet ber til Gud om hjelp, skulle først utøse sin sjel i takknemlighet for sunnhet, for venner, for sine kjære, for evangeliet, for alt som viser at Gud lever, slik det sees i klippene og trærne og stenene og blomstene og alt omkring ham. Han skulle først telle sine mange gaver og

nevne dem hver især, og det vil forundre ham hvor rik han er [se «Kastes du på bølggen om i livet her», *Salmer*, nr. 136].

Den andre velsignelse ved bønn er veiledning. Jeg kan ikke tenke meg at en ung mann som kneler ved sengen sin om morgenen og ber Gud hjelpe ham å holde seg ubesmittet av verdens synder, vil komme på avveier. Jeg tror ikke at en ung pike som kneler ned om morgenen og ber om at hun kan holde seg ren og uplettet gjennom dagen, kan gjøre mye galt. Jeg kan ikke tro at en siste-dagers-hellig kan nære fiendskap i sitt hjerte hvis han oppriktig, i lønndom, ber Gud fjerne fra hans indre all misunnelse og onde følelser for noen av hans medmennesker. Veiledning? Ja, Gud vil være der for å veilede og rettlede dem som «vil søke ham i tro av all sin makt og av hele sin sjel».

Den tredje velsignelse er tillit. Over hele landet er det tusener og titusener studenter som strever for å få en utdanning. La oss lære disse studentene at hvis de ønsker å lykkes med sine studier, skulle de søke sin Gud, at den største lærer verden kjenner til, er i nærheten for å veilede dem. Når studentene føler at de kan henvende seg til Herren gjennom bønn, vil de få tillit til at de kan tilegne seg stoffet, at de kan skrive sine taler, at de kan stå opp foran sine medstudenter og fremføre sitt budskap uten frykt for å mislykkes. Tillit kommer gjennom oppriktig bønn.

Til slutt vil man få inspirasjon. Det er ikke innbilning at vi kan henvende oss til Gud og motta lys og veiledning fra ham, at vårt sinn vil bli opplyst og vår sjel begeistret ved hans Ånd... Joseph Smith visste det, og vitnesbyrdet om, eller beviset på, profeten Josephs inspirasjon er tydelig for alle som bare vil åpne sine øyne for å se og sine hjerter for å forstå.¹⁷

Forslag til studium og drøftelse

-
- Hvordan har bønn styrket ditt forhold til Gud? Hvorfor er det viktig å vite at du ber til din Fader i himmelen, i hvis bilde du ble skapt? (Se side 72-74.)
 - Hvordan besvarer Gud bønner? (Se side 72-74.) Hvorfor virker det som om noen bønner ikke blir besvart straks? Hvilke velsignelser har du fått ved at bønner har blitt besvart?

«Følger dere Kristi formaning om å be til Faderen og lære deres barn å be?»

- Hvilke egenskaper eller holdninger kan vi tilegne oss som vil bidra til at våre bønner blir mer oppriktige og meningsfylte? (Se side 72-74.) Hvordan kan vi forberede oss åndelig før vi holder bønn?
- Hvordan kan foreldre lære barn å be? (Se side 74-76.) Hvordan kan personlige bønner og familiebønner i hjemmet øve innflytelse på barnas liv? (Se side 74-76.) Hvorfor er daglig bønn en så viktig del av å styrke og forene familier?
- Hva er noen velsignelser som kommer av regelmessig bønn? (Se side 77-78.) Hva kan vi gjøre for at våre bønner skal bli mer meningsfylte og i mindre grad gjentakelser eller rent mekaniske?
- Hvordan kan oppriktig og inderlig bønn bidra til å rense vår sjel for uvennlighet eller uvilje mot andre?

Aktuelle skriftsteder: Matteus 21:22, Jakobs brev 5:16, 2. Nephi 32:8-9, Alma 17:3, 34:17-28, 3. Nephi 18:18-21, L&p 19:38

Noter

1. I *Conference Report*, apr. 1922, s. 65.
2. *Cberished Experiences from the Writings of President David O. McKay*, red. Clare Middlemiss, rev. utg. (1976), s. 58-59.
3. I *Conference Report*, apr. 1969, s. 152-53, avsnittinndeling endret.
4. I *Conference Report*, okt. 1954, s. 84.
5. I *Conference Report*, apr. 1922, s. 64, avsnittinndeling endret.
6. *Stepping Stones to an Abundant Life*, red. Llewelyn R. McKay (1971), s. 42.
7. *Pathways to Happiness*, red. Llewelyn R. McKay (1957), s. 225-226.
8. I *Conference Report*, apr. 1966, s. 107.
9. I *Conference Report*, apr. 1934, s. 23.
10. I *Conference Report*, apr. 1912, s. 52-53.
11. *True to the Faith: From the Sermons and Discourses of David O. McKay*, red. Llewelyn R. McKay (1966), s. 210-211.
12. I *Conference Report*, okt. 1917, s. 57-58.
13. I *Conference Report*, okt. 1919, s. 78.
14. *Man May Know for Himself: Teachings of President David O. McKay*, red. Clare Middlemiss (1967), s. 300.
15. *Stepping Stones to an Abundant Life*, s. 281.
16. I *Conference Report*, apr. 1951, s. 158, sitert i *Lys over Norge*, okt. 1993, s. 30.
17. I *Conference Report*, apr. 1922, s. 64-65.

Hvordan overvinne fristelse

«Stå djevelen imot, så skal han fly fra dere. Kurtiser ham, og dere vil snart ha lenker ikke bare rundt håndleddene, men også på sjelen.»¹

Innledning

Som ung misjonær i Skottland var David O. McKay tilstede på et møte som ble ledet av James L. McMurrin, rådgiver i presidentskapet for Den europeiske misjon. Under møtet var de tilstedeværende vitne til flere tilkjennevisninger av Åndens gaver. På et prestedømmemøte omkring 70 år senere mintes president McKay: «Jeg husker som om det var i går den sterke inspirasjonen ved den anledning. Alle følte Herrens ånd i stor grad. Alle som var tilstede, var i sannhet av ett hjerte og ett sinn. Aldri tidligere hadde jeg følt noe slikt...

Slik var rammen rundt det James L. McMurrin sa og som siden har vist seg å være en profeti. Ved nær omgang med ham hadde jeg lært at James McMurrin hadde et hjerte av gull. Hans tro på evangeliet var absolutt. Det har aldri levd en mer trofast mann, mer lojal mot det han trodde var rett. Så da han vendte seg til meg og ga det jeg da trodde var mer en advarsel enn et løfte, gjorde hans ord et uutslettelig inntrykk på meg. Bror McMurrin omskrev Frelserens ord til Peter og sa: «La meg si deg, bror David, Satan krevde å få deg i sin makt for å sikte deg som hvete. Men Gud er oppmerksom på deg.» [Se Lukas 22:31.] ...

I det øyeblikk så jeg for meg i mitt indre fristelseter som hadde kommet i min vei, og jeg forsto enda bedre enn president McMurrin, eller noe annet menneske, hvor sant han hadde talt da han sa: «Satan krevde å få deg.» Jeg besluttet der og da å holde fast ved troen, og det oppsto et ønske om å tjene mine medmennesker. Og sammen med dette fikk jeg en forståelse av, eller

i det minste et glimt av, hva jeg skyldte den eldsten som først hadde bragt budskapet om det gjengitte evangelium til min bestefar og bestemor, som hadde akseptert budskapet mange år tidligere i den nordlige del av Skottland og i Syd-Wales.

President McKay avsluttet denne beretningen for Kirkens unge menn med et råd som er anvendelig for alle: «Jeg ber Gud fortsette å velsigne dere... La ikke fristelse føre dere på avveier.»²

David O. McKays læresetninger

Vi må vokte oss selv og vår familie imot den ondes innflytelse

Trær som kan overleve en orkan, gir ofte etter for skadeinsekter som vi knapt kan se i et mikroskop. På samme måte er menneskenes verste fiender i dag de subtile og noen ganger usynlige påvirkninger i samfunnet som underminerer dagens menn og kvinner. Når alt kommer til alt, er prøven på Guds folks trofasthet og effektivitet en prøve for den enkelte. Hva gjør den enkelte?

Enhver fristelse du og jeg står overfor, kommer i en av tre former:

- (1) En fristelse som angår lyst eller lidenskap,
- (2) det å gi etter for stolthet, mote eller forfengelighet,
- (3) et ønske om verdslig rikdom eller makt og herredømme over land eller menneskers jordiske eiendeler.

Vi møter slike fristelser i samvær med andre mennesker, i politikken, i våre forretningsforbindelser, på bondegården, i forretningsforetak. I alle livets faser finner vi at denne lumske påvirkningen er i virksomhet. Det er når fristelsene tydelig tilkjennegir seg for den enkeltes bevissthet, at sannhetens forsvar skulle gjøre seg gjeldende.

Kirken forkynner at livet her er en prøvestand. Det er menneskenes plikt å bli naturens *berre*, ikke dens *slave*. De må lære å kontrollere og bruke sine lyster til å styrke sin helse og forlenge sitt liv, og mestre og kontrollere sine lidenskaper for andre menneskers lykke og gavn...

«Dere står midt oppe i fristelse, men i likhet med Kristus på fristelsens berg kan dere beve dere over den.»

Hvis du har levd i overensstemmelse med Den hellige ånds hvisken og fortsetter å gjøre det, vil din sjel bli fylt med lykke. Hvis du slår inn på en annen kurs og blir oppmerksom på at du ikke har gjort det du vet er rett, kommer du til å bli ulykkelig selv [om] du har all verdens rikdom...

I sin søken etter fornøyelse blir de unge ofte fristet til å delta i noe som kun appellerer til menneskenes lavere instinkter. Fem av de mest vanlige er: *for det første*, vulgaritet og uanstendighet, *for det annet*, drikking og erotisk kjæling, *for det tredje*, ukyskhet, *for det fjerde*, illojalitet og *for det femte*, uærbødighet.

Vulgaritet er ofte det første skritt på veien nedover til overdreven nytelse. Å være vulgær er å krenke god smak eller dannelsen.

Det er bare ett skritt fra vulgaritet til usømmelighet. Det er riktig, ja, nødvendig, for våre unges lykke at de kommer sammen sosialt, men det er tegn på dårlig moral når de tyr til fysisk stimulering og fornedring som underholdning. Selskaper med drikking og kjæling skaper et miljø hvor moralen blir sløvet og utemmet lidenskap har makten. Da blir det lett å ta det siste skritt nedover til moralsk vanære.

Når man istedenfor høye moralske prinsipper velger et moralsk utsvevende liv og mann eller kvinne faller langt nedover degenerasjonens stige, er troløshet en uunngåelig del av hans eller hennes natur. Lojaliteten overfor foreldrene forsvinner, lydighet mot deres læresetninger og idealer forlatt, lojalitet overfor hustru og barn blir kvalt av nedrig tilfredsstillelse, lojalitet til Kirken blir umulig og ofte erstattet med spott overfor dens læresetninger.³

Fristelse melder seg ofte på [en] stille måte. Kanskje bare personen selv og hans Gud vet at han har gitt etter for den, men hvis han gir etter for den, blir han svekket i samme grad og merket av verdens ondskap.⁴

Satan ble kastet ned fordi han prøvde å innta Skaperens plass. Men hans makt er fremdeles tydelig. Han er aktiv og forårsaker i dette øyeblikk fornektelse av Guds eksistens, hans elskede Sønnens eksistens, og benekter at Jesu Kristi evangelium er i virksomhet.⁵

Fienden er aktiv. Han er listig og slu og søker enhver anledning til å underminere Kirkens grunnvoll og angriper der det er en mulighet til å svekke eller ødelegge... Gud har gitt oss frihet til å velge. Vår moralske og åndelige fremgang avhenger av hvordan vi anvender denne friheten.⁶

Satan er fremdeles bestemt på å få det på sin måte, og hans utsendinger har i dag en makt som aldri før gjennom århundrene. Vær forberedt på situasjoner som kan være alvorlige, ideologiske idéer som kan virke rimelige, men som er onde. For å hankses med disse kreftene må vi stole på Den hellige ånds hvisken, noe dere er berettiget til. Den er reell.

Gud leder denne kirke. Vær sann mot den, vær lojal. Vær sann mot deres familier, vær lojal overfor dem. Beskytt deres barn. Led dem, ikke egenmektig, men ved en fars gode eksempel, og bidra slik til Kirkens styrke ved å bruke deres prestedømme i deres hjem og i deres liv.⁷

Medlemskap i Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige medfører ansvar for å overvinne fristelse, å kjempe mot feil, å forbedre sinnet og utvikle sin ånd til den når aldersmålet for Kristi fylde.⁸

Motstanderen prøver å angripe vårt svakeste punkt, men vi blir styrket når vi gjør motstand mot ham

Dere kan ikke leke med den onde. Stå imot fristelse, stå djevelen imot, så skal han fly fra dere. [Se Jakobs brev 4:7.]

På fjellet ga Frelseren oss det beste eksempel i hele verden... Like etter Frelserens dåp ble han ført opp til et fjell som nå er kjent som fristelsens berg. Jeg vet ikke om det var der han oppholdt seg, om det var der han fastet i førti dager og førti netter. Men han gikk til et fjell, og etter ... førti dager kom fristeren til ham – så blir vi fortalt – og som fristeren alltid gjør, angrep han ham på det fristeren trodde var hans svakeste punkt.

Etter at [Jesus] hadde fastet, trodde djevelen at han var sulten, og dere husker at den første fristelsen var: «Er du,» og han sa det sarkastisk, «er du Guds Sønn» – idet han henviste til Faderens vitnesbyrd da han sa: «Dette er min Sønn, den elskede» – «Er du

Guds Sønn, så si at disse steiner skal bli til brød!» Og det er en sten der i det området som ikke er ulik et jødisk hvetebrød, så det gjorde fristelsen desto større. Kristi svar lød: «Mennesket lever ikke av brød alene, men av hvert ord som går ut av Guds munn.» (Matteus 4:3-4.)

Den neste fristelsen siterte også Skriften. Den appellerte til forfengeligheit, til å oppnå herredømme over våre medmennesker: «Er du Guds Sønn, så kast deg ned...» (fra en tinde på templet) «... for det står skrevet...» (og djevelen vet å sitere Skriften for sitt formål) «... for det står skrevet: Han skal gi sine engler befaling om deg, og de skal bære deg på hendene, for at du ikke skal støte din fot mot noen stein.» Og svaret lød: «Du skal ikke friste Herren din Gud.» (Matteus 4:6-7.)

Den tredje fristelsen var kjærlighet til rikdom og makt. Djevelen tok Jesus med seg til et høyt fjell og viste ham verden og verdslig makt. Han var ikke sarkastisk ved denne fristelsen. Han tryglet, for Frelserens motstand hadde svekket djevelens krefter. Han viste ham alt som var i verden. «Alt dette vil jeg gi deg, dersom du vil falle ned og tilbe meg.» Jesus viste sin storhet og guddommelighet og sa: «Bort fra meg, Satan! For det står skrevet: Herren din Gud skal du tilbe, og ham alene skal du tjene.» Og fristeren lusket bort. [Se Matteus 4:8-11.] ...

Slik er historien ... Ditt svakeste punkt vil være det djevelen prøver å friste deg på, å beseire deg på, og hvis du selv har gjort dette punktet svakt før du har forpliktet deg til å tjene Herren, vil han gjøre svakheten enda større. Motstå ham, og du vil bli styrket. Han vil friste deg på et annet område. Motstå ham, og han blir svakere mens du blir sterkere, inntil du kan si uavhengig av dine omgivelser: «Bort fra meg, Satan! Det står skrevet: Herren din Gud skal du tilbe, og ham alene skal du tjene.» (Se Lukas 4:8.)⁹

Da [Jesus] var sammen med sine disipler like før Getsemane, ... sa han: « Og jeg er ikke lenger i verden, men disse er i verden, ...

Jeg ber ikke om at du skal ta dem ut av verden, men at du skal bevare dem fra det onde.» (Johannes 17:11, 15.)

Der er noe å lære... Dere står midt oppe i fristelse, men i likhet med Kristus på fristelsens berg kan dere heve dere over den.¹⁰

Når vi etterlever evangeliet og utøver selvkontroll, mottar vi glede og fred

Så lenge motstanderen av sannhet er fri til å herske i denne verden, vil vi bli angrepet, og den eneste måten å motstå disse angrepene på er å etterleve evangeliet.¹¹

Dette evangelium gir oss anledning til å heve oss over denne gamle verden og dens fristelser, og gjennom selvkontroll og selvbeherskelse å leve i ånden, og det er det virkelige liv her og i livet etter dette.¹²

Måtte vi som aldri før innse at å mestre sine personlige tilbøyeligheter er kjernen i den kristne religion og i alle religioner. Av naturen er den enkelte egoistisk og tilbøyelig til å følge sine umiddelbare innskytelser. Det kreves religion, eller noe høyere enn en enkeltperson eller endog et samfunn av enkeltpersoner, for å overvinne det naturlige menneskes selviske impulser... Selvbeherskelse utvikles ved at man nekter seg selv noe. Kristus sa med disse uvanlige ordene: «... den som vil berge sitt liv, skal miste det. Men den som mister sitt liv for min skyld, skal finne det.» (Matteus 16:25.)

Når du glemmer deg selv og strever for andres beste og for noe høyere og bedre, hever du deg til det åndelige plan. Hvis vi i et øyeblikk da vi krangler, i et øyeblikk da vi fristes til å finne feil hos andre, vil gi slipp på vårt selvsentrerte ego til beste for Kirken som vi er medlemmer av, til samfunnets beste og spesielt til fremme av Jesu Kristi evangelium, vil vi bli velsignet åndelig, og lykke vil bli vår belønning.

*«Hva om jeg beseirer mine fiender
og lagrer gull og sølv!
Da er jeg en dårlig seierherre
inntil jeg behersker meg selv.»*
[Forfatter ukjent.]¹³

En person som gir etter for sine lyster, enten i hemmelighet eller på annen måte, har en karakter som ikke vil hjelpe ham når han fristes til å gi etter for sine lidenskaper.¹⁴

Det et menneske stadig tenker på, bestemmer dets handlinger når anledninger bys, og i stressede situasjoner. Et menneskes reaksjon på sine lyster og impulser når de vekkes, utvikler vedkommendes karakter. I disse reaksjoner røpes menneskenes evne til å styre seg selv eller deres påtvungne slaviske holdning til å gi etter.¹⁵

Handlinger som er i harmoni med guddommelig lov og naturlovene, vil bringe lykke, og de som er i opposisjon til guddommelig sannhet, fører til elendighet. Menneskene er ansvarlige ikke bare for hver gjerning, men også for hvert unyttig ord og hver tanke. Frelseren sa:

«Hvert unyttig ord som menneskene sier, skal de gjøre regnskap for på dommens dag.» (Matteus 12:36.)¹⁶

Alt som er godt, krever en innsats. Det som er verdt å ha, vil koste deg noe av deg selv, av din intellektuelle kraft og din sjels kraft – «Be, så skal dere få. Let, så skal dere finne. Bank på, så skal det bli lukket opp for dere» (Matteus 7:7). Men dere må lete, dere må banke på. På den annen side kaster synden seg over dere. Den går ved siden av dere, den frister dere, den lokker og lurer. Dere trenger ikke anstrenge dere... Den er som reklameplakatene som lokker dere til å drikke og røke. Den er som budskapet som kommer helt inn i deres hjem via fjernsyn og radio... Det onde oppsøker dere, og det kreves innsats og styrke for å bekjempe det. Men sannhet og visdom oppnås bare ved å søke, ved bønn og ved anstrengelse.¹⁷

La oss alltid huske at livet i stor grad er det vi gjør det til, og at menneskenes Frelser har vist tydelig og klart hvordan vi kan oppnå glede og fred. Det er i Jesu Kristi evangelium og trofasthet mot dette.¹⁸

Måtte Gud gi at vi, mens vi søker å fremme Guds rike, kan lære våre unge og Kirkens medlemmer overalt å stå imot fristelser som svekker legemet, som ødelegger sjelen, slik at vi kan være virkelig omvendt slik vi var da vi gikk ned i dåpens vann, og slik

at vi kan bli fornyet i ordets sanne betydning og bli født på ny, og våre sjeler kan fryde seg i Den hellige ånds lys og fortsette som sanne medlemmer av Jesu Kristi Kirke til vår misjon på jorden er fullført.¹⁹

Forslag til studium og drøftelse

- President McKay brukte analogien med sterke trær som kunne stå imot kraftig vind, men ble ødelagt av mikroskopiske skadeinsekter (se side 82). Hvordan kan denne analogien anvendes på vår kamp mot fristelse? (Se side 85-86.) Hva kan vi gjøre for å unngå å invitere til å bli fristet? Hvordan kan vi styrke barn og ungdom mot de stadig større fristelsene i verden?
- Hvordan kan fristelser arte seg forskjellig, avhengig av vår personlige situasjon? Hva kan vi gjøre for å hjelpe hverandre å stå imot fristelse?
- Hva kan vi lære av beretningen om Frelseren som sto imot Satans fristelser? (Se Matteus 4:1-11, Lukas 4:1-13 og *Veiledning til Skriftene*, Utdrag fra Joseph Smiths Bibel-oversettelse, JSO, Matteus 4:1, 5-6, 8-9.)
- Hvilken forskjell er det mellom fornøyelsen ved å gi etter for fristelse og gleden ved å følge Frelseren?
- Hvordan prøver Satan å bruke våre svakheter? (Se side 85-86.) Hvordan kan vi overvinne våre svakheter gjennom Jesus Kristus? (Se også Ether 12:27.)
- Hva kan du gjøre for å motstå og overvinne fristelser som ofte besetter deg? Hvorfor er det nødvendig at vi fastsetter våre normer før vi befinner oss i fristende situasjoner?
- Hvordan kan det hjelpe oss å huske at «ingen kan tjene to herrer» når vi anstrenger oss for å følge Frelseren og motstå fristelse? (Matteus 6:24).
- Hvordan hjelper gode og sunne tanker oss å overvinne fristelse? Hva kan vi gjøre for å utvikle slik selvbeherskelse og selvkontroll som president McKay ofte talte om? (Se side 87-89.)

Aktuelle skriftsteder: 1. Korinterbrev 10:13, Jakobs brev 1:12-17, 2. Peter 2:9, 1. Nephi 12:17, 15:23-24, Helaman 5:12, 3. Nephi 18:18-19, L&p 10:5

Noter

1. *Gospel Ideals* (1953), s. 352.
2. I *Conference Report*, okt. 1968, s. 86.
3. I *Conference Report*, okt. 1963, s. 7-8.
4. I *Conference Report*, okt. 1911, s. 59.
5. I *Conference Report*, okt. 1965, s. 9.
6. I *Conference Report*, apr. 1967, s. 6.
7. I *Conference Report*, apr. 1969, s. 97.
8. *Gospel Ideals*, s. 503.
9. I *Conference Report*, okt. 1959, s. 88.
10. I *Conference Report*, okt. 1953, s. 11.
11. I *Conference Report*, okt. 1955, s. 90.
12. I *Conference Report*, apr. 1969, s. 153.
13. I *Conference Report*, apr. 1967, s. 133, avsnittindelning endret.
14. I *Conference Report*, apr. 1968, s. 8.
15. I *Conference Report*, apr. 1967, s. 8.
16. I *Conference Report*, apr. 1950, s. 33.
17. I *Conference Report*, okt. 1965, s. 144-45.
18. I *Conference Report*, okt. 1963, s. 9.
19. I *Conference Report*, apr. 1960, s. 29.

Profeten Joseph Smiths guddommelige kall

Jeg har et varig vitnesbyrd om at Faderen og Sønnen viste seg for profeten Joseph Smith og gjennom ham åpenbarte Jesu Kristi evangelium, som i sannhet er «en Guds kraft til frelse». [Romerbrevet 1:16.]¹

Innledning

President David O. McKay sa: «Helt siden barndommen av har det vært svært lett for meg å tro at profeten Joseph Smith virkelig mottok syner.»² Han sa at hans vitnesbyrd om profeten Joseph ble styrket da han hørte om noe hans far opplevde som misjonær i Skottland:

«Da [min far] begynte å forkynne i sitt fedreland og bar vitnesbyrd om gjengivelsen av Jesu Kristi evangelium, la han merke til at folk vendte seg fra ham. De var bitre mot alt [som hadde med Kirken å gjøre], og Joseph Smiths navn syntes å vekke uvilje hos dem. En dag kom han til at den beste måten å nå disse menneskene på var å forkynne bare de enkle prinsippene, den Herre Jesu Kristi forsoning, evangeliets første prinsipper, og ikke bære vitnesbyrd om gjenopprettelsen. I en måned eller så følte han seg tynget av en dyster, tung følelse, og han følte ikke ånden i sitt arbeid. Han visste egentlig ikke hva det skyldtes, men hans sinn ble formørket, hans ånd nedbrutt. Han var deprimert og hemmet, og denne dystre følelsen vedvarte helt til den tynget ham i den grad at han gikk til Herren og sa: “Hvis jeg ikke kan bli kvitt denne følelsen, må jeg reise hjem. Jeg kan ikke fortsette når mitt arbeid blir hemmet slik.”

Mismotet vedvarte enda en tid, til han en morgen før det ble lyst og etter en søvnløs natt, bestemte seg for å trekke seg tilbake til en

hule ute ved havet, hvor han visste han ville være fullstendig avsondret fra verden, og der ville han utøse sin sjel for Gud og spørre hvorfor han var så tynget av denne følelsen, hva han hadde gjort, og hva han kunne gjøre for å bli kvitt den og fortsette sitt arbeid. Han bega seg av gårde til hulen i mørket. Han ble så ivrig etter å komme dit at han begynte å løpe. Idet han forlot byen, ble han anholdt av en konstabel som ville vite hva som sto på. Han ga et intetsigende, men tilfredsstillende svar og fikk tillatelse til å fortsette. Det var noe som drev ham. Han måtte ha hjelp. Han gikk inn i hulen eller den avskjermede åpningen og sa: “Fader, hva kan jeg gjøre for å bli kvitt denne følelsen? Jeg må få den fjernet, ellers kan jeg ikke fortsette i dette arbeidet.” Så hørte han en røst, likeså klar som den røst jeg nå taler med, si: “Bær vitnesbyrd om at Joseph Smith er en Guds profet.” Han mintes da det han i sitt stille sinn hadde bestemt seg for seks uker eller mer tidligere. Han ble overveldet av tanken, og alt ble klart for ham, og han innså at han var der i et spesielt oppdrag, og han hadde ikke viet dette spesielle oppdraget den oppmerksomheten det fortjente. Da ropte han i sitt hjerte: “Herre, det er nok,” og gikk ut fra hulen.»

President McKay mintes: «Som gutt satt jeg og hørte dette vitnesbyrdet fra en som jeg vil dere skal vite jeg verdsatte og respekterte mer enn noen annen mann i verden, og denne vissheten festet seg i min unge sjel.»³

David O. McKays læresetninger

Joseph Smiths første syn åpenbarte strålende sannheter om Gud Faderen og Jesus Kristus

Så vidtrekkende og betydningsfulle var de fantastiske oppdagelsene og oppfinnelsene i siste halvdel av [det nittende] århundre at de overvelder oss... Men ingen av dem har vært svart på menneskenes største behov og mest brennende ønske. Ingen av dem har ennå åpenbart det som menneskene har søkt etter i alle tidsaldre. Dette behovet – denne alltid tilstedeværende lengsel hos menneskene – er å kjenne Gud og menneskets forhold til ham... Bare én begivenhet i det nittende århundre gjør krav på å gi menneskesjelen dette svar. Hvis

*«Det at Faderen og Sønnen viste seg for Joseph Smith utgjør denne kirkes grunnvoll.
Her finner vi bemmeligheten med dens styrke og livskraft».*

menneskene i denne begivenheten finner den sannhet som den menneskelige rase har søkt, da fortjener den sannelig å bli hyllet som den største begivenhet i det nittende århundre!

Denne begivenheten besto i at to himmelske personer viste seg for den unge profeten Joseph Smith og åpenbarte henholdsvis Gud den evige Faders og hans Sønns, Jesu Kristi personlige identitet.⁴

Atten hundre år etter at Jesus døde på korset, erklærte profeten Joseph Smith at den oppstandne Herre viste seg for ham. [Han sa]: «... Jeg så to personer hvis glans og herlighet overgår enhver beskrivelse, stående over meg i luften. En av dem talte til meg, kalte meg ved navn og sa idet han pekte på den annen: *Dette er min elskede Sønn. Hør ham!*» [Joseph Smith – Historie 1:17.]⁵

Hans erklæring var enkel, men klar. Og han ble forbauset da menneskene tvilte på at den var sann. For ham var den bare en uttalelse om en enkel kjensgjerning. For den kristne verden viste den seg å være som et lyn som slo ned og svekket deres religiøse struktur fra øverst til nederst.

To viktige elementer i hans første budskap var: For det første at Gud er en person som meddeler sin vilje til menneskene, og for det annet at ingen trosretning innen kristendommen hadde den sanne frelsesplan.⁶

Det at Faderen og Sønnen viste seg for Joseph Smith utgjør denne kirkes grunnvoll. Her finner vi hemmeligheten bak dens styrke og livskraft. Dette er sant, og jeg bærer vitnesbyrd om det. Denne ene åpenbaring besvarer alle vitenskapens spørsmål om Gud og hans guddommelige personlighet. Forstår dere ikke hva dette betyr? Vi har svaret på hva Gud er. Hans forhold til sine barn er klart. Hans interesse for menneskeheten gjennom myndighet delegert til mennesket er tydelig. Verkets fremtid er sikret. Disse og andre strålende sannheter blir klargjort gjennom dette strålende første syn.⁷

Verden forstår fremdeles ikke dets betydning. Men som et bidrag til menneskenes kunnskap om sitt forhold til Guddommen og sin plass i universet, som et middel til å etablere riktige forhold

mellom mennesker som enkeltpersoner og menneskegrupper som nasjoner, som en åpenbaring som peker ut veien til menneskets lykke og fred på jorden så vel som i de kommende evigheter, vil det at Faderen og Sønnen viste seg for Joseph Smith og den påfølgende gjengivelse av prestedømmet og etableringen av Jesu Kristi Kirke i dens fylde fremdeles bli anerkjent ikke bare som den største begivenhet i det nittende århundre, men som en av de største i alle tidsaldre.⁸

Herren gjenga evangeliets sannheter gjennom profeten Joseph Smith

Jeg ønsker å tale om Joseph Smith ikke bare som en stor mann, men som en inspirert Herrens tjener... Ja, Joseph Smiths storhet består i guddommelig inspirasjon...

Ingen kan studere Jesu Kristi gjengitte evangelium grundig og intelligent uten å bli sterkt grepet av den overensstemmelse som finnes mellom dets læresetninger og de som ble gitt av Herren og Frelseren selv da han var på jorden sammen med sine disipler. Betrakt for eksempel profetens åpenbaring om Skaperen – Gud som en intelligent person, en som er slik Jesus forkynte: «Vår Fader i himmelen». [Se Matteus 6:9.] ...

Joseph Smiths lære om at Jesus Kristus er Faderens enbårne, verdens Frelser, er identisk med det Jesus selv og hans apostler forkynte.

Det er også hans lære om at vår personlighet består etter døden...

Den samme harmoni finnes i læresetningene om andre av evangeliets prinsipper, slik som tro, omvendelse, dåp, håndspåleggelse for Den hellige ånds gave, ordinasjon til prestedømmet, hans læresetninger om «kunnskap, måtehold, gudfryktighet, broderlig vennlighet, kjærlighet» osv. [Se 2. Peter 1:5-7, L&P 4:6.] ...

... Talsmennene for barnedåp hevdet om små barn: «Barn som kommer til verden, er ikke bare fullstendig uten kunnskap, rettferdighet og hellighet, men har en naturlig tilbøyelighet til ondskap og kun ondskap.»

... Profeten Joseph sa tydelig og fryktløst som en som er sikker på at han har rett: «Små barn er hellige og er helliggjort gjennom Jesu Kristi forsoning.» [Se L&p 74:7.]⁹

Guddommelig inspirasjon kommer tydelig frem ... i [Joseph Smiths] strålende kunngjøring om pakters og seremoniers evige natur og muligheten til frelse for alle mennesker. Kirken ekskluderer ingen, men inkluderer alle som vil akseptere dens prinsipper... Hele menneskeheten vil bli frelst ved lydighet mot evangeliets lover og ordinanser. Selv de som dør uten loven, skal dømmes uten loven. Derfor er frelsens ordinans for de døde åpenbart.

At ekteskapspakten varer evig er en strålende åpenbaring som gir forsikring til personer som er forenet i kjærlighet og beseglet ved det hellige prestedømmets myndighet, om at deres ekteskap er evig.

Andre pakter fortsetter også med evig fremgang gjennom evighetens tidsaldre.

Joseph Smith kunne ikke ha utrettet alt dette av egen visdom, forstand og innflytelse. Han kunne ikke ha gjort det.¹⁰

Herren har åpenbart frelsesplanen i denne tid. Den er hverken mer eller mindre enn veien til det åndelige rike gjennom å utvikle en karakter som gjør en verdig til å tre inn i hans rike. Planen er Jesu Kristi evangelium slik det er gjengitt til profeten Joseph Smith, og den er fullkommen og altomfattende.¹¹

Den gjenopprettede Jesu Kristi Kirke er bevis på profeten Josephs guddommelige inspirasjon

Omkring 1820 fikk en religiøs vekkelse Joseph Smith til å søke etter den sanne kirke, den riktige form for tilbedelse, den riktige måte å leve på. Ønsket om å vite fikk unggutten til å søke Herren i oppriktig bønn. Ett resultat av svaret på hans bønn var at Kirken ble organisert i Peter Whitmers hjem den ... 6. april 1830. I denne organisasjonen kan man få forståelse av hele planen for menneskenes frelse.

Nå ønsker jeg å betrakte denne organisasjonen som et bevis på hans inspirasjon... [Den] har overlevd økonomiske kriser,

sosiale omveltninger og religiøs uro. Og den er i dag et middel til å dekke menneskenes største behov...

... «Jesu Kristi Kirke ble organisert i overensstemmelse med Kirkens orden slik den er nedtegnet i Det nye testamente,» sa Joseph Smith [se *History of the Church*, 1:79]. Denne organisasjonens praktiske og nyttige arbeid viser dens guddommelige ekthet.¹²

For mange år siden erklærte Joseph Smith, som var en gutt på mellom fjorten og femten år, at han som svar på bønn hadde mottatt en åpenbaring fra Gud... Resultatet av denne erklæringen var at han straks ble utstøtt fra den religiøse verden. På svært kort tid oppdaget han at han sto alene.

Alene – og ukjent med sin tids lærdom og filosofi!

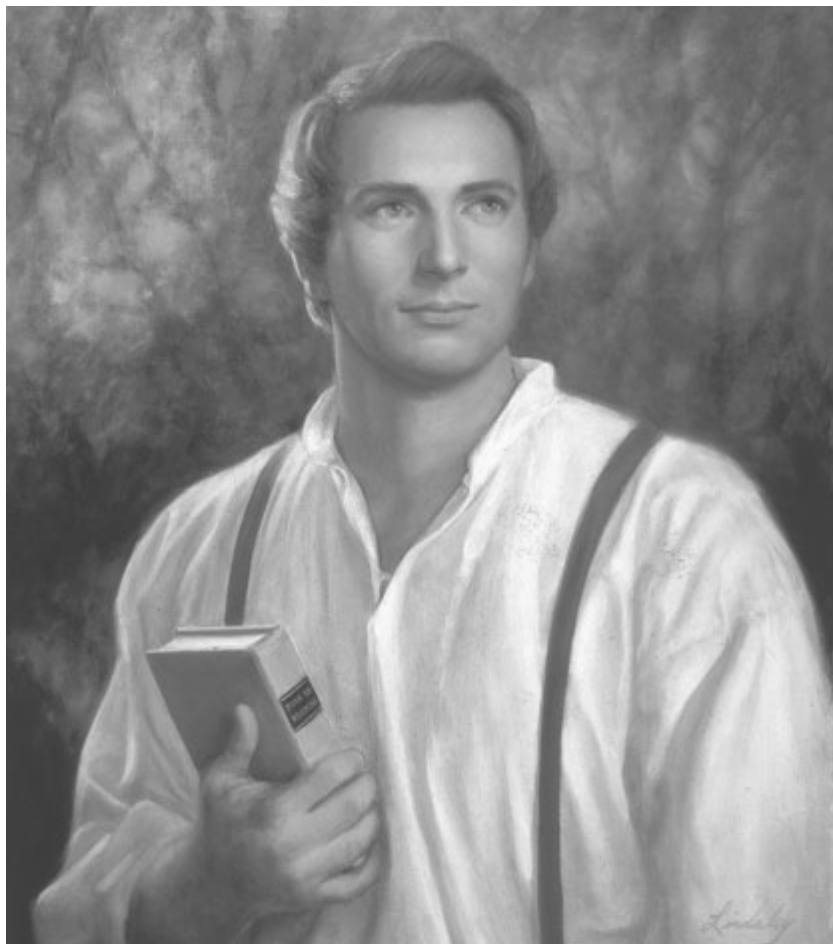
Alene – og uskolert i håndverk og naturvitenskap!

Alene – uten noen vismann til å lære ham opp, ingen prest til å veilede ham! Enkelt og vennlig hadde han skyndt seg til dem med sitt fantastiske budskap. Med forakt og hån hadde de vendt seg fra ham og sagt at det hele var fra djevelen, at det ikke fantes noe slikt som syner og åpenbaringer i disse dager, at alle slike ting hadde opphørt med apostlene, og at det aldri ville bli mer av den slags [se Joseph Smith – Historie 1:21].

Derfor ble han overlatt til seg selv til å legge ut på religionens hav. Han hadde forkastet alle kjente skip som man kunne seile med, og hadde aldri selv bygget noe skip og ikke engang sett noe bli bygget. Hvis han var en svindler, ville sannelig den barken [skipet] han kunne bygge, bli primitiv.

På den annen side – hvis den han bygget, overgår og utmerker seg fremfor alt det de lærde professorer og filosofer hadde gitt verden i de forgangne århundrer, ville menneskene i det minste bli tvunget til å si i overraskelse: Hvor har denne mannen sin visdom fra!

Da ville det vise seg at selv om han syntes alene, var han bare alene på samme måte som Moses på Sinai, som Jesus på Oljeberget. Som med Mesteren var det med profeten. Hans instruksjoner kom ikke via menneskeopprettede kanaler, men direkte fra Gud, kilden til all intelligens. Han sier: «Jeg er en

«Resultatet av [Joseph Smiths] guddommelige veiledning var en vissbet om rettferdigheten av det han underviste om, og fryktløsbet mens han forkynte det.»

ujevn sten. Lyden av hammer og meisel hørtes aldri på meg før Herren tok meg ved hånden. Jeg ønsker bare himmelens lærdom og visdom.» [*Profeten Joseph Smiths læresetninger*, s. 232.] ...

Hvis man anerkjenner hans påstand om at han hadde fått åpenbaring fra Gud, levnes det ingen tvil om at han hadde myndighet til å organisere Jesu Kristi Kirke på jorden og til å administrere dens prinsipper og ordinanser. Så helt fra selve begynnelsen til dette store verk i de siste dager ble den urokkelige hjørnestein for Kristi kirke i denne evangelieutdeling lagt,

[nemlig] myndigheten til å forrette i Jesu Kristi navn i hans kirke.¹³

Når vi overveier [Joseph Smiths] enestående oppnåelser i løpet av det korte tidsrom på fjorten år mellom Kirkens organisering og hans martyrdød, når vi betrakter det gjengitte evangeliums fullkomne harmoni med den opprinnelige kirke som Jesus og hans apostler opprettet, når vi ser hans dype innsikt i prinsipper og ordinanser, og når vi ser den uforlignelige plan og effektivitet i Kirken som ble opprettet ved inspirasjon fra Kristus, hvis navn den bærer – da finnes svaret på spørsmålet: Hvor har denne mannen sin visdom fra? i følgende gripende linjer:

*Priser profeten som skuet Jehova,
Jesus ham salvet til seer og profet.
Åpnet ble tidenes fylde husholdning,
det som var uttalt, på jorden nå skjer.
[Salmer og sanger, nr. 12.]¹⁴*

Både i liv og død forsvarte profeten Joseph de sannheter som var åpenbart til ham

Store menn har evne til å se klart inn i sakens kjerne. De oppfatter hva som er sant. De tenker selvstendig. De handler edelt. De påvirker sterke mennesker til å følge dem. Ubetydelige mennesker håner dem, latterliggjør dem, forfølger dem, men kritikerne dør og blir glemte, mens den store mannen lever videre for alltid.

Noen av Joseph Smiths samtidige hånet ham. Andre beundret ham, hans tilhengere hedret ham...

Ingen som fordomsfritt bedømmer denne religiøse leder, kan studere hans liv uten å bli grepet av den kjensgjerning at han i stor grad var i besittelse av egenskaper som kjennetegner sann storhet, hvis kilde finnes i et ønske om å kjenne Guds vilje og, når denne finnes, i en beslutning om å følge den.¹⁵

Gjennom alle tidsaldre har noen få heroiske ledere først oppfattet sannhet. Disse har ofte ofret sitt liv for å forsvare den. Menneskehetens fremgang skyldes disse djerpe lederes klare

oppfatningsevne og mot. På et eller annet tidspunkt har de måttet velge om de skulle fornekte, modifisere eller forsvare sannheten – et valg mellom velvære og forfremmelse, eller utstøtelse, straff eller endog død. Et slikt valg sto Peter og Johannes overfor da de som fanger ble stilt frem for ypperstepresten Annas. Det krevde stort mot av dem å bære vitnesbyrd om Kristus i nærvær av nettopp de mennene som hadde dømt ham til døden. [Se Ap.gj. 4.]

Det krevde mot av Paulus, som lenket sto foran kong Agrippa og hans hoff, å vitne om at Kristus virkelig hadde lidit, og at han var den første som skulle oppstå fra de døde og forkynne lys for folket og for hedningene. [Se Ap.gj. 26.]

Det krevde mot av Joseph Smith å vitne for en vantro og hard verden om den sannhet at Gud og hans elskede Sønn hadde vist seg for ham i et syn.¹⁶

Alle som har forandret verden, har vært mennesker som er trofaste mot sin samvittighet – menn som Peter, Jakob og Paulus og deres brødre blant oldtidens apostler, og også andre. Da de religiøse ledere i Palmyra i New York vendte seg mot den unge Joseph Smith på grunn av det han hadde sett og hørt i Den hellige lund, sa han med et vitnesbyrd om den Herre Jesus i sitt indre: «Jeg hadde sett et syn, det visste jeg, og jeg visste at Gud visste det, og jeg kunne ikke fornekte det, heller ikke våget jeg å gjøre det...» [Joseph Smith – Historie 1:25.]

Joseph Smith var trofast mot sitt vitnesbyrd helt til det siste.¹⁷

Resultatet av [Joseph Smiths] guddommelige veiledning var en visshet om rettferdigheten i det han underviste om, og fryktløshet mens han forkynte det. Når Joseph Smith forkynte en læresetning, gjorde han det med myndighet. Han spurte ikke om det stemte overens med menneskenes tanker eller ei, om det var i overensstemmelse med de ortodokse kirkers læresetninger eller i direkte motsetning til dem. Det han hadde mottatt, ga han til verden uten hensyn til om det stemte overens med andre oppfatninger eller ikke, om det var i harmoni eller ikke med kirkenes tro eller menneskenes rådende normer. Og når vi i dag ser tilbake mer enn hundre år, har vi god anledning til å bedømme

kvaliteten i hans læresetninger og trekke en slutning med hensyn til kilden for hans instruksjoner...

Han ikke bare mottok veiledning og instruksjon fra det guddommelige overhode, men straks han hadde mottatt denne, forsvarte han den med uovervinnelig beslutsomhet.¹⁸

Joseph Smith ble utskjelt, hånet, mobbet, arrestert, fengslet, forfulgt og til slutt drept som martyr. I likhet med Peter og Paulus før ham anstrengte han seg alltid til det ytterste for å følge det lys som hadde latt ham «få del i guddommelig natur». [Se 2. Peter 1:4.]¹⁹

Dette landets beste blod ble uskyldig utgytt. [Profeten Joseph] visste at han var uskyldig. Han kjente sine rettigheter. Det gjorde også hans bror Hyrum, John Taylor og Willard Richards som var der sammen med ham. Men på grunn av løgn, blank og fordømmelig løgn, led profeten Joseph og hans bror Hyrum martyrdøden.

... Hva var profetens holdning i alt dette? En rolig, Kristus-lignende holdning. Da han dro til Carthage den kvelden, sa han:

«Jeg går som et lam til slakterbenken, men jeg er rolig som en sommermorgen, min samvittighet er ren for Gud og alle mennesker. Hvis de tar mitt liv, skal jeg dø uskyldig, og det skal bli sagt om meg – han ble myrdet med kaldt blod.» [Se L&p 135:4.]²⁰

Livet til profeten, hans bror Hyrum, patriarken, og hundre tusener av andre som har akseptert [Det første syn] som sannhet, bærer vitnesbyrd om at frelsesplanen, slik det hevdes at Jesus Kristus åpenbarte den, i sannhet fører til en Kristus-lignende karakter. Så reell var åpenbaringen til profeten og hans bror, Hyrum, at de uten å nøle beseglet sitt vitnesbyrd med sitt blod.²¹

Forslag til studium og drøftelse

-
- President McKay fortalte noe hans far hadde opplevd på sin misjon angående nødvendigheten av å vitne om Joseph Smith (se side 91-92). Hvorfor er svaret hans far mottok, viktig for oss i dag?

- Hvorfor var det nødvendig for Herren å kalle en profet i de siste dager? (Se side 92-94.) Hvorfor er et vitnesbyrd om Joseph Smith en nødvendig del av et vitnesbyrd om evangeliet? På hvilken måte er det at Faderen og Sønnen viste seg for Joseph Smith, «denne kirkes grunnvoll»?
- Hvilke sannheter ble åpenbart gjennom Det første syn? (Se side 92-94.) Hvordan har din kunnskap om Det første syn påvirket ditt vitnesbyrd om vår himmelske Fader og Jesus Kristus?
- Hvilke andre læresetninger har Herren åpenbart gjennom profeten Joseph Smith? (Se side 95-96.) Hvordan er du blitt vel-signet når du har studert og anvendt disse læresetningene?
- På hvilke måter er Kirken og dens læresetninger et vitnesbyrd om at Joseph Smith var en Guds profet? (Se side 96-99.)
- Hvilke Kristus-lignende egenskaper viste profeten Joseph Smith? (Se side 99-101.) Hva kan du gjøre for å ta etter hans eksempel?
- Hvilket ansvar har vi når vi har et vitnesbyrd om Joseph Smith og evangeliets gjengivelse?

Aktuelle skriftsteder: Amos 3:7, 2. Nephi 3:6-15, L&p 135, Joseph Smith – Historie 1:1-75

Noter

1. *Cherished Experiences from the Writings of President David O. McKay*, red. Clare Middlemiss, rev. utg. (1976), s. 16.
2. *Gospel Ideals* (1953), s. 524.
3. *Cherished Experiences*, s. 11-12.
4. *Gospel Ideals*, s. 79-80, avsnittinndeling endret.
5. I *Conference Report*, apr. 1966, s. 58.
6. *Gospel Ideals*, s. 80.
7. *Gospel Ideals*, s. 85.
8. *Treasures of Life*, red. Clare Middlemiss (1962), s. 227.
9. «The Prophet Joseph Smith – On Doctrine and Organization», *Improvement Era*, jan. 1945, s. 14-15; avsnittinndeling endret.
10. «Joseph Smith – Prophet, Seer, and Revelator», *Improvement Era*, jan. 1942, s. 55.
11. *Treasures of Life*, s. 420.
12. *Improvement Era*, jan. 1942, s. 13, 54.
13. *Gospel Ideals*, s. 80-82, avsnittinndeling endret.
14. *Improvement Era*, jan. 1945, s. 47.
15. *Pathways to Happiness*, red. Llewelyn R. McKay (1957), s. 284-285.
16. *Treasures of Life*, s. 376-377.
17. I *Conference Report*, apr. 1969, s. 151.
18. *Gospel Ideals*, s. 81-82.
19. I *Conference Report*, apr. 1951, s. 95.
20. I *Conference Report*, okt. 1931, s. 12-13.
21. *Treasures of Life*, s. 226-227.

Etterlev Visdomsordet

Visdomsordet er en viktig del av evangeliet, som er «Guds kraft til frelse» – fysisk så vel som åndelig frelse.¹

Innledning

President McKay forkynte og vitnet om at Visdomsordet var en befaling Herren har gitt for å velsigne oss både fysisk og åndelig. I sine læresetninger så vel som i sine handlinger viste han streng lydighet mot denne befalingen. Under et besøk hos dronningen i Nederland i 1952 hadde president og søster McKay en interessant opplevelse. Dronningen hadde planlagt å bruke 30 minutter på dette besøket. President McKay passet nøye på tiden, og da halvtimen var omme, takket han dronningen høflig og begynte å gå. «Herr McKay,» sa hun, «sitt ned! Jeg har gledet meg mer over disse 30 minuttene enn jeg har over andre 30 minutter på lenge. Jeg skulle bare ønske at vi kunne forlenge besøket litt.» Han satte seg igjen. Et lite bord ble bragt inn, og dronningen skjenket te i tre kopper, ga én til president McKay, én til søster McKay og beholdt én selv. Da dronningen la merke til at ingen av gjestene drakk teen, spurte hun: «Vil dere ikke drikke litt te sammen med dronningen?» President McKay forklarte: «Jeg må fortelle Dem at vårt folk ikke drikker stimulerende midler, og vi mener te er en stimulans.» Hun sa: «Jeg er dronning av Nederland. Mener De å fortelle meg at De ikke vil drikke litt te, ikke engang sammen med dronningen av Nederland?» President McKay svarte: «Ville dronningen av Nederland be lederen for 1 300 000 mennesker gjøre noe som han lærer sitt folk at de ikke skal gjøre?» «De er en stor mann, president McKay,» sa hun. «Jeg vil ikke be Dem gjøre det.»²

Ved sine læresetninger og sitt eksempel viste president McKay velsignelsene ved å etterleve Visdomsordet.

David O. McKays læresetninger

Visdomsordet er et klart bud som Herren har gitt ved åpenbaring

Den 27. februar 1833 mottok profeten Joseph Smith åpenbaringen som er nedskrevet i kapittel 89 i Lære og pakter... Jeg vil lese noen [vers] fra dette kapitlet:

«Se, sannelig, så sier Herren til dere: På grunn av ondskap og planer som er og vil være i uhederlige menneskers hjerter i de siste dager, har jeg advart dere og advarer dere på forhånd ved å gi dere dette visdomsord ved åpenbaring –

at i den grad noen som helst blant dere drikker vin eller sterk drikk, se, det er ikke godt, ei heller antagelig i deres Faders øyne, unntatt når dere forsamler dere for å ofre deres sakramenter til ham.

«Og se, dette skulle være vin, ja, ren vin som dere selv har laget av vinrankens druer.» [L&p 89:4-6.] ...

Den spesielle setningen jeg ønsker å gjøre oppmerksom på, er denne: «I den grad noen ... drikker vin eller sterk drikk, se, *det er ikke godt*, ei heller antagelig i deres Faders øyne.» Det er Guds ord til folket i denne generasjon. Den gjelder like mye som Frelserens ord: «Om noen vil gjøre hans vilje, da skal han kjenne om læren er av Gud, eller om jeg taler av meg selv.» [Johannes 7:17.] Siste-dagers-hellige, dere vet at denne Frelserens uttalelse er sann. Vi vitner om at hvis noen vil gjøre Guds vilje, vil han få et vitnesbyrd, i sitt hjerte og i sitt liv, om at Jesu Kristi evangelium er sant. Vi aksepterer Frelserens ord: «Hvis dere ikke omvender dere, så skal dere alle omkomme på samme måten.» [Lukas 13:3.] Disse evige sannheter, som uttrykkes så kort og klart, aksepterer vi som sanne. Vi lever kanskje ikke fullt og helt opp til dem, men som et folk godtar vi dem, for de er Guds ord. Likeså sterkt, likeså evig står denne sannheten ...: «Sterk drikk er ikke godt for mennesket.» [Se L&p 89:7.] Men [mange år] har gått, og i denne tiden har denne læresetningen blitt forkynt hver uke, om ikke hver dag, i en eller annen av Israels forsamlinger, og fremdeles finner vi noen få i vår midte som sier ved sine handlinger at det er godt for mennesket.

Når jeg studerer disse versene, er jeg glad for å se at Herren ikke sa: «*Overdreven bruk* av sterk drikk er ikke godt» eller «Drukkenskap er ikke godt.» Anta at han hadde svekket dette uttrykket ved å modifisere det og si: «Overdreven bruk av sterk drikk eller nytt i store mengder er ikke godt» – hvor snart ville vi ikke ha rettfærdiggjort oss selv og sagt at litt sterk drikk er godt. Men i likhet med andre evige sannheter står det ubetinget – *sterk drikk er ikke godt*.³

Jeg mener tobakk er en last som bør skys som bitt av en klapperslange... Herren har sagt at tobakk ikke er godt for mennesket. Dette skulle være tilstrekkelig for siste-dagers-hellige.⁴

Medlemmer av Kirken som har lagt seg til vanen å bruke tobakk eller te og kaffe, eller begge deler, har tendens til å unnskyldte sin bruk av ting Herren tydelig har sagt ikke er gode for menneskene. Når de prøver å gjøre dette, stiller de bare til skue svakheten i sin tro på Herrens ord, som ble gitt som en formaning og et «visdomsord», og lydighet mot dette vil bringe velsignelser like sikkert som om han hadde sagt: «Du skal ikke.»⁵

Ulydighet mot Visdomsordet fører til fysiske og åndelige skader

Det er en substans i te og kaffe som har tendens til å øke hjerterefrekvensen når den kommer inn i menneskekroppen. Dette fører igjen til økt blodsirkulasjon og åndedrett. Dette får kroppen til å bli varmere og mer oppkvikket. Men etter en tid går denne midlertidige oppkvikkende virkning over, og kroppen får faktisk et større behov for hvile og restitusjon enn før drikken ble inntatt. Stimulanser er for kroppen det pilsken er for en sliten hest – den forårsaker et sprang fremover, men gir ingen permanent styrke eller naturlig næring. Ofte gjør gjentatt bruk av pilsken bare hesten latere, og vanemessig bruk av sterk drikk, tobakk, te og kaffe har bare en tendens til å gjøre kroppen svakere og mer avhengig av denne stimulansen.

Herren har med tydelige ord sagt at disse ting ikke er gode for menneskene. Vitenskapen hevder det samme. Guds ord alene skulle være tilstrekkelig for enhver sann siste-dagers-hellig.⁶

Et menneskes reaksjon på sine lyster og impulser når de vekkes, angir vedkommendes karakter. I disse reaksjoner røpes menneskenes evne til å styre seg eller deres påtvungne slaviske holdning til å gi etter. Denne siden av Visdomsordet som omtaler rusgifter og stimulerende midler, går derfor dypere enn til skadevirkningene på kroppen og rører ved selve roten til karakterutviklingen...

I løpet av de siste hundre år har fantastiske fremskritt innen vitenskap gjort det mulig for menneskene å fastslå ved eksperimenter hvilken skadevirkning rusmidler og stimulerende stoffer har på nervene og cellene i menneskekroppen. Observasjon og eksperimenter har vist deres virkninger på karakteren. Alle slike eksperimenter og observasjoner har bevist sannheten i ... uttalen: «Sterke drikker og tobakk er ikke godt for mennesket.»⁷

Når jeg minnes det som påvirket meg som ung, tror jeg den største påvirkning var å lære utenat de viktige ordene: «Min ånd vil ikke dvele i et urent tabernakel.»

Det var også ... andre, og alle var i form av advarsler. Den første fikk jeg da jeg som gutt satt på et vognsete ved siden av min far på vei inn i Ogden. Like før vi krysset broen over Ogden River, kom en mann ut fra et vertshus som lå like ved elvens nordlige bredd. Jeg kjente ham igjen. Jeg likte ham, for jeg hadde sett ham på vår lokale scene. Men ved denne anledning var han beruset, og jeg antar han hadde vært det i flere dager.

Jeg visste ikke ... at han drakk, men da han brøt sammen, ropte og ba far om femti cent for å gå tilbake til baren, så jeg ham sjangle bort. Da vi kjørte over broen, sa far: «David, han og jeg pleide å gå ut sammen som [hjemme]lærere.»

Det var alt han sa, men det var en advarsel til meg som jeg aldri har glemt, om hvilken virkning turing og drikking har.

Litt senere ga en lærer oss i [oppdrag] å lese en historie om en gruppe ungdommer som seilte nedover St. Lawrence-elven... Jeg kan ikke oppgi forfatteren, jeg kan ikke oppgi tittelen, men jeg kan fortelle dere det jeg husker om disse ungdommene som turet og drakk og hadde det gøy i båten nedover denne kjente elven. Men en mann på bredden som så dem og forsto hvilken fare som truet, ropte: «Hallo der, strykene er nedenfor dere.»

Men de trosset ham og brydde seg ikke om advarselen. «Det går bra,» og de fortsatte å spøke og fortelle vitser og ha det gøy. Igjen ropte han: «Strykene er nedenfor dere.» Og igjen ignorerte de advarselen.

Plutselig befant de seg i strykene. Da begynte de straks å ro mot bredden, men det var for sent. Jeg husker bare ordene i det siste avsnittet, men bannende og hylende kom de inn i strykene og fór nedover fossen.

Negativt? Ja. Men jeg vil fortelle dere at det er mange i livets strøm somror akkurat slik. Jeg har aldri glemt denne historien.⁸

Vi må være på vakt mot «uhederlige menneskers ondskap og planer»

En av de mest betydningsfulle uttalelser i Lære og pakter, en som beviser profeten Joseph Smiths inspirasjon, finner vi i kapittel 89 ...:

«På grunn av ondskap og planer som er og vil være i uhederlige menneskers hjerter i de siste dager, har jeg advart dere og advarer dere på forhånd ved å gi dere dette visdomsord ved åpenbaring ...» (L&p 89:4).

«Ondskap og planer som er og vil være i uhederlige menneskers hjerter...» Betydningen av dette gjorde inntrykk på meg i 20-årene og 30-årene av [det 20.] århundre. Jeg ber dere bare ... minnes hvilke metoder enkelte tobakksfabrikanter tok i bruk for å få kvinner til å røke sigaretter.

Dere husker hvor snedig de la opp sin plan. Først ved å si at det ville redusere vekten. De hadde et slagord: «Ta en sigarett istedenfor søtsaker.»

Senere la enkelte av oss som liker å gå i teater, merke til at de lot en ung dame tenne sigaretten for herrene. Deretter fikk vi se reklameplakater hvor en kvinnehånd tente eller tok en sigarett. Det gikk et år eller to, og snart var de dristige nok til å vise en dame som røykte sigaretten – enten på lerretet eller på en reklameplakat...

Jeg kan ta feil, men jeg syntes nylig jeg så et tegn på at *ube-derlige* mennesker nå har onde planer for våre unge. Hold øyne og ører åpne.⁹

Medlemmer er forpliktet overfor seg selv og Kirken til å etterleve og undervise om Visdomsordet

Enhver mann og enhver kvinne må bære en del av denne kirkenes ansvar... Uansett hvor vi er, ... hvor enn omstendigheter og forretningsvirksomhet kan føre oss, om det er i en canyon eller et annet sted, og vi blir fristet en kald morgen til å bryte Visdomsordet ved å drikke to eller tre kopper te eller kaffe, la oss da føle ansvar for å gjøre det som er riktig.

La enhver si til seg selv: «Ansvaret for medlemskapet i Kirken hviler på meg. Jeg vil ikke gi etter. Selv om ingen ser meg, vet jeg og vet Gud når jeg gir etter, og hver gang jeg gir etter for en svakhet, blir jeg selv svakere og respekterer ikke meg selv.» Hvis du er i salgsvirksomhet og dine kompanjonger sier: «Kom, la oss ta en drink på denne handelen, eller dette salget,» så la ditt svar være: Nei, nei! Selv om dere har lyst til å slukke tørsten, så vær menn, vær siste-dagers-hellige, og si: «Nei, ansvaret for medlemskapet i Kirken hviler på meg.»¹⁰

Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige står urokkelig fast ved læresetningen om at te, kaffe, tobakk og rusmidler ikke er godt for menneskene. Sanne siste-dagers-hellige avstår fra å bruke tobakk og sterk drikk, som stimulans eller rusmiddel, og ved eksempel og forskrift lærer de andre å gjøre det samme.¹¹

Etterlevelse av Visdomsordet styrker karakteren og bringer lykke

Kirken ber innstendig sine medlemmer å ha selvbeherskelse nok til å styre sine lyster, sitt temperament og sin tale. En mann er ikke på sitt beste når han er slave av en vane. En mann er ikke på sitt beste når han lever kun for å tilfredsstille sine lidenskaper. Det er én grunn til at Herren har gitt Kirken åpenbaringen om Visdomsordet, slik at unge menn og unge kvinner helt fra barndommen av kan lære å beherske seg. Det er ikke alltid lett. De

unge i dag står overfor fiender – falske ideologier og umoral... Grundig forberedelse er nødvendig for å takle og beseire disse fiendene.¹²

Enhver ung mann i Sion bør vite når han kommer ut av dåpens vann, at det er en del av hans plikt å stå imot en sigarett, uansett hvor han måtte være. Enhver ungdom i Kirken skulle få lære når de kommer ut av dåpens vann, at de skulle stå imot rusmidler når slike bys frem i selskaperlig sammenheng. Ethvert ungt medlem av denne kirke skulle vite at tobakk i noen som helst form ikke skal brukes. Han eller hun skulle stå imot slike vaner, ikke bare på grunn av velsignelsen som vår Fader har lovet, men også på grunn av den styrke som da utvikles til å stå imot større fristelser.¹³

Visdomsordet er én av Kirkens mest praktiske læresetninger med hensyn til [selvbeherskelse]. Den er sann. Den handler hovedsakelig om lyst. Vis meg en mann som har full kontroll over sine lyster, som kan stå imot all fristelse til å nyte stimulanter, alkohol, tobakk, marihuana og andre skadelige stoffer, så skal jeg vise deg en ungdom eller mann som likeledes har utviklet kraft til å styre sine lidenskaper og ønsker.¹⁴

Hverken Kirken eller verden generelt kan høre for meget om Visdomsordet. Det er en læresetning som er gitt menneskene til deres lykke og gagn. Den er en del av livets filosofi... De som unnlater å etterleve den, berøver seg selv fysisk styrke og karakterstyrke som de er berettiget til. Sannhet er lojalitet overfor det rette slik vi ser det. Det er å ha mot til leve i harmoni med våre idealer. Den er alltid kraft.¹⁵

Forslag til studium og drøftelse

- På hvilke måter var Visdomsordet langt forut for sin tid?
- Hvorfor prøver folk noen ganger å unnskyldte sin bruk av stoffer som Visdomsordet forbyr? Hvilke farer er forbundet med en slik tankegang? (Se side 106-8.)
- Hvorfor er det viktig å ta vare på kroppen vår? Hva er noen av de negative fysiske virkninger av ikke å etterleve

President McKay oppfordret siste-dagers-bellige til å undervise sine barn og andre om Visdomsordet «ved eksempel og forskrift».

Visdomsordet? (Se side 106-8.) Hvordan påvirkes vi åndelig hvis vi ikke er lydige mot denne befalingen? (Se side 106-8.)

- President McKay talte om tobakksreklame som ble brukt på 1930-tallet (se side 108-9). Hvilke eksempler ser vi i dag på «ondskap og uhederlige mennesker» som fremmer bruk av skadelige stoffer? Hvordan kan vi hjelpe de unge å forstå fordelene ved å etterleve Visdomsordet?
- Hvordan er Visdomsordet både et fysisk og et åndelig bud? (Se side 106-8, 110-11.) Hvilke velsignelser loves dem som er lydige mot dette budet? (Se L&p 89:18-21.) Hva er de viktigste velsignelsene du eller din familie har mottatt som følge av etterlevelse av Visdomsordet?

- Hva kan vi gjøre for å få større styrke til å motstå fristelser til å bryte Visdomsordet? Hvordan bidrar etterlevelse av Visdomsordet til å beskytte og styrke karakteren? (Se side [109-10].)
- Hvilke skadelige og vanedannende stoffer er i dag tilgjengelige som ikke er konkret nevnt i L&p 89? Hvordan kan læresetningene i L&p 89 og profeters ord i de siste dager veilede og styrke oss mot disse stoffene?

Aktuelle skriftsteder: Daniel 1:3-20, 1. Korinterbrev 3:16-17, L&p 89:1-21

Noter

1. *Gospel Ideals* (1953), s. 379.
2. Se Carl W. Buchner, *People of Faith*, Brigham Young University Speeches of the Year (14 jan. 1953), s. 2.
3. I *Conference Report*, apr. 1911, s. 61-62, avsnittinndeling endret.
4. I *Conference Report*, okt. 1949, s. 188.
5. *Gospel Ideals*, s. 375-76.
6. *Gospel Ideals*, s. 376-77.
7. I *Conference Report*, apr. 1964, s. 4.
8. I *Conference Report*, apr. 1949, s. 180.
9. I *Conference Report*, okt. 1949, s. 185-86.
10. I *Conference Report*, okt. 1906, s. 115, avsnittinndeling endret.
11. *Gospel Ideals*, s. 379.
12. I *Conference Report*, okt. 1969, s. 7-8.
13. I *Conference Report*, apr. 1960, s. 28.
14. I *Conference Report*, apr. 1968, s. 8.
15. *Gospel Ideals*, s. 377.

Prestedømmet – ansvar for å representere Gud

Prestedømmet er et evigvarende prinsipp som har eksistert hos Gud fra begynnelsen av og vil eksistere gjennom all evighet. Nøkklene som har blitt gitt for å brukes gjennom prestedømmet, kommer fra himmelen, og denne prestedømmets kraft er i virksomhet i denne kirke i dag mens den fortsetter å utbres over jorden.¹

Innledning

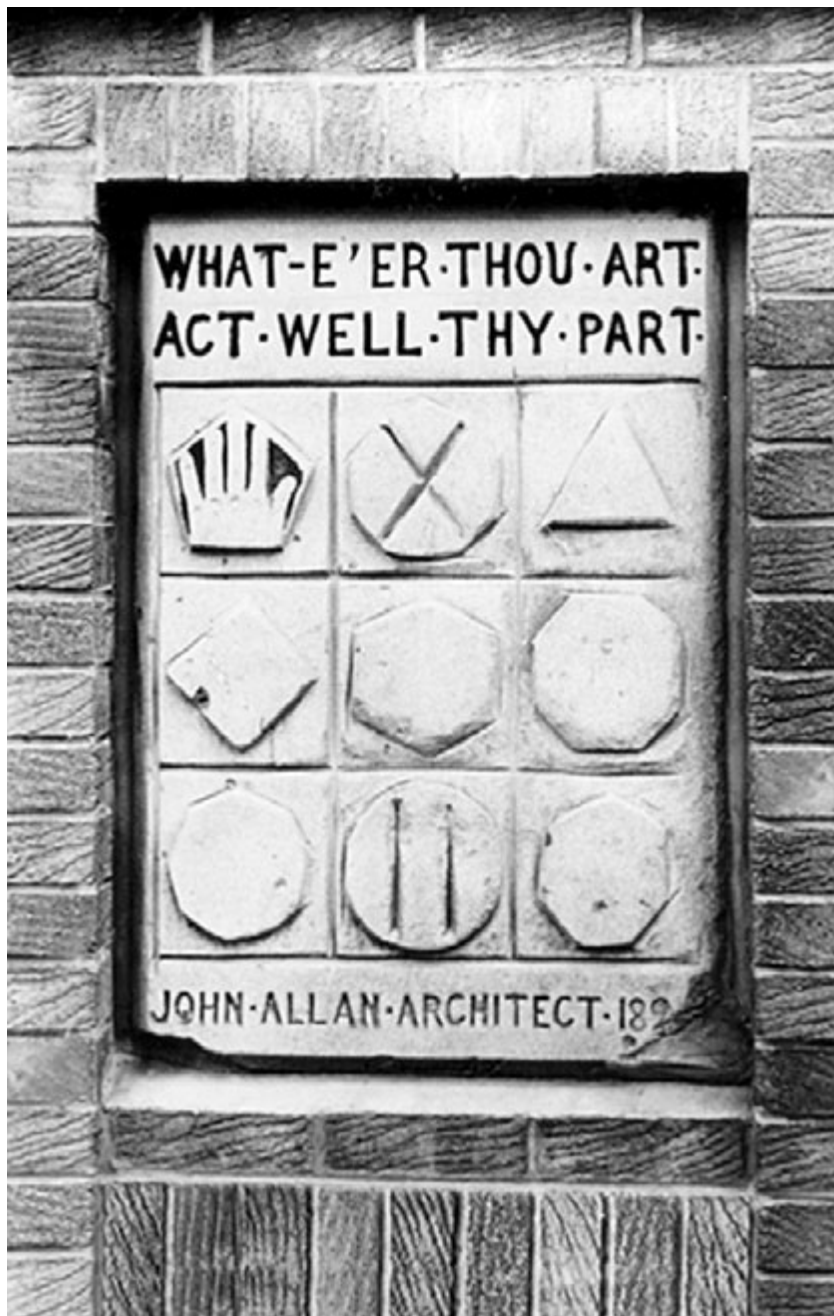
En gang president McKay talte på et prestedømmsmøte på en generalkonferanse, fortalte han om noe han hadde opplevd som misjonær i Skottland i 1898. Han og hans ledsager, eldste Peter Johnston, gikk forbi en bygning som fanget deres oppmerksomhet fordi den hadde en stenbue over inngangsdøren og en innskrripsjon i buen. President McKay mintes:

«Jeg sa til min ledsager: “Det er uvanlig! Jeg går og ser hva det står.” Da jeg kom nær nok, kom dette budskapet til meg, ikke bare i sten, men som om det kom fra Gud i hvis tjeneste vi var:

“Det du er, vær fullt og helt.” ...

Måtte Gud hjelpe oss å følge det mottoet. Det er en annen måte å uttrykke disse Kristi ord på: “Den som vil gjøre Guds vilje, skal kjenne om læren er av Gud, eller om jeg taler av meg selv” [se Johannes 7:17], og dette vitnesbyrdet fører oss alle til Den hellige ånds veiledning. Jeg ber ydmykt om at prestedømmet som er samlet i kveld, ... vil påta seg det ansvar som Gud har lagt på dem, og gjøre sin plikt hvor det enn måtte være.»²

President McKay var blitt velsignet med at flere prestedømsbærere i rettferdighet hadde gjort bruk av prestedømmets kraft til beste for ham. I mars 1916 gikk Ogden River over sine bredder

President McKay oppfordret ofte prestedømsbærere til å etterleve mottoet han hadde sett inngravert i en sten i Skottland: «Det du er, vær fullt og belt.»

og gjorde broen i nærheten av inngangen til dalen ustabil. Han fortalte: «Vi [han og hans bror Thomas E.] hoppet inn i en liten Ford og raste gjennom regnet og gjørmen... Jeg så stabelen av stener ved broen, og den så ut til å være intakt akkurat slik den hadde vært dagen før. Så jeg sa [spøkefullt]: “Jeg kjører over broen. Kan du svømme?” Dermed tråkket jeg på gasspedalen og raste over broen, men hørte så Thomas E. si: “Å, pass deg! Der er et tau!” Vaktmannen som hadde gått derfra klokken syv, hadde strukket taljen over veien, og vaktmannen som skulle overta på dagtid, var ikke kommet. Jeg tok tak i nødbremsen, men det var for sent. Tauet smadret ruten, feide vekk toppen og traff meg i haken, skadet leppen min, slo ut tennene mine i underkjeven og knuste overkjeven min. Thomas E. dukket hodet og kom uskadet fra det, men jeg var delvis bevisstløs...

Ca. klokken ni den morgenen lå jeg på operasjonsbordet... De sydde sammen overkjeven min og sydde fjorten sting i underleppen og i det oppflerrete kinnnet mitt. En av sykepleierne bemerket: “Så leit. Han vil få mén for livet.” Jeg var sannelig helt ugjenkjennelig. Da jeg ble trillet tilbake til rommet mitt på sykehuset, sa en av sykepleierne trøstende: “Bror McKay, du kan ha skjegg,» og mente at jeg kunne skjule arrene med det... Tre svært gode venner ... kom og salvet meg. Da [en av dem] beseglet salvingen, sa han: “Vi velsigner deg med at du ikke skal få varige mén og ikke ha smerte.” ...

Lørdag kveld kom dr. William H. Petty for å se om tennene som var i behold i overkjeven, kunne reddes. Det var han som sa: “Jeg går ut fra at du har store smerter.” Jeg svarte: “Nei, jeg har *ikke* smerter.” ... Søndag morgen kom president Heber J. Grant fra Salt Lake City... Han kom inn og sa: “David, ikke snakk. Jeg skal bare gi deg en velsignelse.” ...

I oktober ... satt jeg ved et bord i nærheten av president Grant. Jeg la merke til at han gransket meg, og så sa han: “David, herfra hvor jeg sitter, kan jeg ikke se noe arr i ansiktet ditt!” Jeg svarte: “Nei, president Grant, det er ikke noen arr.” »³

David O. McKays læresetninger

Prestedømmet er makt og myndighet til å representere Gud

Når prestedømmet blir delegert til en mann, blir det aldri overdratt ham som en personlig hedersbevisning, selv om det blir det når han ærer det, men som myndighet til å representere Guddommen og en forpliktelse til å hjelpe Herren å tilveiebringe menneskene udødelighet og evig liv [se Moses 1:39].⁴

Dere er menn som har Guds prestedømme, som har guddommelig myndighet til å representere Guddommen i hvilken som helst stilling dere har blitt tildelt. Når en mann, en vanlig mann, blir innsatt som sheriff på sitt hjemsted, blir han tillagt noe. Når en politikonstabel i disse gatene står i et veikryss og holder opp hånden, stanser dere. Det er noe mer ved ham enn bare selve personen, man merker den myndighet han er gitt. Og slik er det gjennom livet. Ingen kan få en stilling uten å få noe i tillegg. Det er slik det er. Slik er det også med prestedømmets kraft.⁵

Prestedømmet er uløselig forbundet med Guddommen. Det er myndighet og kraft som ene og alene den evige Fader og hans Sønn Jesus Kristus er opphav til...

Når vi søker prestedømmets kilde, ... kan vi ikke tenke oss noen tilstand utover den Gud selv befinner seg i. I ham har den sitt sentrum. Fra ham må den utgå. Siden prestedømmet altså er en naturlig del av Faderen, følger det at bare han kan gi det til en annen. Derfor må prestedømmet, slik menn har det, alltid delegeres ved myndighet. Det har aldri vært et menneske i verden som har hatt rett til selv å [tilta seg] prestedømmets makt og myndighet. Det har vært noen som har ønsket [å tilta] seg denne retten, men Herren har aldri anerkjent det. På samme måte som en ambassadør for et land bare kan utøve den myndighet som regjeringen har gitt ham, slik kan en mann som har fått myndighet til å representere Guddommen, bare gjøre dette i henhold til de krefter og rettigheter som er delegert til ham. Men når slik myndighet er gitt, medfører den, med visse begrensninger, alle

fullmaktens privilegier, som man er gitt av en annen for å handle på vegne av en annen. All offisiell handling som utføres i overensstemmelse med slik fullmakt, er like bindende som om personen selv hadde utført den...

Når man anerkjenner det faktum at Skaperen er den evige og evigvarende kilde til denne makt, at han alene kan styre den, og at å eie den er å ha rett til – som en bemyndiget representant – å ha direkte samfunn med Gud, hvor fornuftige og likevel opphøyde er da ikke de privilegier og velsignelser som det er mulig å oppnå gjennom Det melkisedekske prestedømmes makt og myndighet – de er de mest storslagne som det menneskelige sinn kan tenke seg.

En mann som på denne måten har samfunn med sin Gud, vil finne sitt liv bedre, sin dømmekraft skjerpet så han hurtig kan skjelne mellom rett og galt, sine følelser ømme og medfølende, men ånden sterk og tapper i forsvar av det som er rett. Han vil finne at prestedømmet er en kilde til lykke som aldri svikter – en brønn med levende vann som springer frem til evig liv.⁶

Prestedømmets makt kommer til uttrykk gjennom quorumer så vel som enkeltpersoner

Strengt talt er prestedømmet som delegert makt noe den enkelte oppnår. Men ved guddommelig forordning samles menn som er utpekt til spesielle embeder i prestedømmet, i quorumer. Slik kommer denne makt til uttrykk gjennom quorumer så vel som enkeltpersoner. Quorumet gir menn med samme mål anledning til å kjenne, elske og hjelpe hverandre.⁷

Hvis prestedømmet bare betydde personlig ære, velsignelse eller den enkeltes utvikling, ville det ikke være behov for grupper eller quorumer. Bare det at det finnes slike grupper, opprettet ved guddommelig myndighet, viser at vi er avhengige av hverandre, absolutt avhengige av gjensidig hjelp og assistanse. Med guddommelig rett er vi sosiale vesener.⁸

[Herren] forsto at disse [prestedømsbærere] trengte fellesskap, den styrke gruppen er. Derfor organiserte han quorumer og fastsatte antallet i hvert av dem, fra diakoner til syttier.

«Menn som er utpekt til spesielle embeder i prestedømmet, samles i quorumer.»

Disse gruppene kommer for det første sammen for å belære og oppbygge hverandre, for å vokse i kunnskap generelt, og spesielt for å instruere i moral og religiøs kunnskap, i tro og hellighet, men også for å oppnå felles styrke og handle i rettferdighet. Disse grupper dekker et behov som menneskeheten generelt har... Prestedømsquorumer ... vil dekke ethvert behov for fellesskap, brorskap og tjeneste hvis mennene bare vil gjøre sin plikt.⁹

Medlemmer av Det aronske prestedømme og medlemmer av quorumerne i Det melkisedekske prestedømme, det er vår plikt å bygge opp våre quorumer. La oss ikke svekke dem ved at vi ikke er tilstede på [prestedøms]møtet eller ved manglende forberedelse eller ved at vi forsømmer vår plikt. La oss alle føle, hver eneste en av oss, ... at det er vår plikt å gjøre noe for å bygge opp Kirken, slik det er Kirkens plikt å bygge på sannhet og forløse menneskeheten fra synd. Menn i prestedømmet, la oss være ett i denne oppbyggingen. La oss være velgjørere. Og la ingen mann

i denne store prestedømsbevegelsen, fra høyprest til diakon, ... bli misdedere [slike som gjør ondt] eller slike som murrer.¹⁰

En prestedømsbærer må være seg bevisst sine handlinger og ord i alle situasjoner

Prestedømme er myndighet til å representere Gud. En mann som har fått prestedømmet, er Herrens bemyndigede representant på et hvilket som helst område som han har fått tildelt. En representant for en enkelt gruppe eller organisasjon har plikt til å strebe etter å representere denne gruppen eller organisasjonen på en ærefull måte. Den beste måte å være verdige representanter på er å leve slik at hver enkelt kan være mottakelig for tilskyndelser fra Herren, som han representerer. Tenk hva det betyr med hensyn til et dydig liv.

«... min Ånd skal ikke alltid streve med mennesket» (L&P 1:33) sier Herren. Derfor skulle enhver som har dette prestedømme, leve slik at han blir berettiget til Herrens inspirasjon. Og la meg si i denne sammenheng at kommunikasjon med Den hellige ånd er like reell som deres forbindelse via radio med de røster og den musikk som fyller luften. Svingningene er der.

Slik er det med Guds ånd. Han er alltid rede til å veilede og instruere dem som er på riktig bølgelende ved å leve rettfærdig og som oppriktig søker ham. Jeg gjentar – enhver mann som har fått myndighet til å representere ham, har plikt til å leve slik at han er mottakelig for denne Ånd.¹¹

Å ha Guds prestedømme ved guddommelig myndighet er en av de største gaver som kan gis en mann, og verdighet er av største viktighet. Prestedømmets grunnleggende natur er evig. Han er storlig velsignet som føler ansvaret forbundet med å representere Guddommen. Han skulle føle det i den grad at han vil være seg bevisst sine handlinger og ord i alle situasjoner. Ingen mann som har det hellige prestedømme, skulle behandle sin hustru respektløst. Ingen mann som har dette prestedømmet, skulle unnlate å be Herren velsigne hans mat eller unnlate å knele sammen med sin hustru og sine barn og be om Guds veiledning. Et hjem blir forvandlet fordi en mann har og hedrer prestedømmet. Vi skal ikke bruke det diktatorisk, for Herren har sagt at «når vi forsøker

å skjule våre synder eller å tilfredsstillte vår stolthet, vår forføngelige ærgjerrighet eller utøve kontroll, herredømme eller tvang over menneskenes barns sjeler i noen som helst grad av urettferdighet, se, da trekker himlene seg tilbake, Herrens Ånd bedrøves, og når den trekker seg tilbake, amen til den manns prestedømme eller myndighet». (L&p 121:37.)

Denne åpenbaringen, som Herren ga til profeten Joseph Smith, er en av de vakreste leksjoner i pedagogikk eller psykologi og styresett som noensinne er gitt, og vi skulle lese den om og om igjen i det 121. kapittel i Lære og pakter.¹²

Intet medlem av denne kirke, ingen ektemann eller far, har rett til å ytre en ed i sitt hjem eller noensinne uttrykke et tvert ord til sin hustru eller sine barn. På grunn av din ordinasjon og ditt ansvar kan du ikke gjøre det som prestedømsbærer og samtidig være tro mot den ånd som bor i deg. Du bidrar til et ideelt hjem ved din karakter, ved å styre dine følelser og ditt temperament og ved å vokte din tale, for slike ting vil gjøre ditt hjem til det det er, og være avgjørende for hva det vil utstråle til nabolaget. Gjør alt du kan for å fremme fred og harmoni, uansett hva det måtte koste.¹³

Jeg ber om at vi må ... forstå prestedømmets verdi, og at enhver diakon i denne kirke vil forstå at når han får Det aronske prestedømme, blir han satt i en særstilling blant sine kamerater, at han skiller seg ut fra andre. Han kan ikke ustraffet banne som andre gutter kanskje gjør, han kan ikke delta i fantestrekker i nabolaget som andre gutter kanskje begår, han skiller seg ut. Dette er hva det betyr for en tolv år gammel gutt, og, biskoper, det er nettopp dette dere skulle forklare dem når dere godtar at de skal bli diakoner. Kall dem ikke bare frem og ordiner dem, men ha en samtale med dem og la dem forstå hva det betyr å motta Det aronske prestedømme. I gutteflokkene skulle disse guttene som er valgt og instruert, øve god innflytelse...

... Når vi aksepterer prestedømmet, er vi forpliktet til å være et verdig eksempel som våre medmennesker kan ta etter. Det er ikke det vi sier som vil påvirke dem. Det er det vi gjør. Det er det vi er.¹⁴

Så lenge prestedømsbærere fortjener Kristi veiledning ved å være hederlige og samvittighetsfulle overfor sine medmennesker, ved å stå imot alle former for ugudelighet og ved trofast å utføre sin plikt, er det ingen motstridende makt i denne verden som kan hindre Jesu Kristi Kirkes fremgang.¹⁵

Prestedømmets kraft blir effektiv når den brukes til å tjene andre

Vi kan forestille oss prestedømmets kraft som en stor oppdemning av et vannreservoar. En slik kraft blir dynamisk og frembringer gode resultater først når den frigjorte kraften blir aktiv i daler, på marker, i hager og lykkelige hjem. Slik blir kraftprinsippet først tilkjennegitt når det blir aktivt i menneskenes liv og vender deres hjerter og ønsker til Gud, og tilskynder dem til å yte tjeneste for sine medmennesker.¹⁶

Vårt liv er infiltrert i andres liv. Vi er lykkeligst når vi yter noe i andres liv. Dette sier jeg fordi det prestedømme dere har, betyr at dere skal tjene andre. Dere representerer Gud på det område dere har fått tildelt. «Den som mister sitt liv for min skyld, skal finne det» (Matt. 16:25).¹⁷

Dere eldster har kanskje en blant dere som er syk, og avlingen hans trenger å høstes. Kom sammen og høst den. Et av deres medlemmer har en sønn på misjon, og han har lite penger igjen. Spør rett og slett om dere kan hjelpe ham. Han vil aldri glemme deres omtenksomhet. Det er slike gjerninger Frelseren hadde i tankene da han sa: «Alt dere gjør mot én av disse mine minste brødre, det gjør dere mot meg.» (Se Matt. 25:40.) Det er ingen annen måte å tjene Kristus på. Du kan knele ned og be til ham, det er fint. Du kan trygle ham om å gi deg veiledning gjennom Den hellige ånd – ja, vi gjør det og må gjøre det. Det er nødvendig å gjøre det. Men det er denne praktiske, daglige kontakten, det er det å styre vår tunge og ikke tale ondt om en bror, men tale godt om ham, som Frelseren betrakter som sann tjeneste.¹⁸

«Det du er, vær fullt og helt.» Hvis du er diakon, så utfør diakonens plikter godt. Er du lærer, så gjør ditt arbeid godt. En prest våker over Kirken og besøker medlemmene – unge menn

i denne kirke, om vi bare kunne utføre lærerens og prestens plikter og lære folket deres plikt, hvilken kraft til det gode det ville være for unge menn på atten og nitten år. Ikke uforbederlige [uvillige til å bli korrigert], ikke feiginger [troløse kujoner], men ledere. Brødre, det er ingenting i verden som er så viktig når det gjelder å lede de unge, som å få dem til fullt og helt å gjøre sin del i prestedømmet.¹⁹

Prestedømsbærere er ansvarlige for å representere Gud som hjemmelærere

I Efeserbrevet, fjerde kapittel, står det at Kristus ga noen til apostler og noen til profeter, noen til evangelister og noen til hyrder og lærere, «for at de hellige kunne bli gjort i stand til tjenestegjerning, til oppbyggelse av Kristi legeme». [Efeserbrevet 4:12.] [Hjemme]lærerne i Kirken er pålagt det store ansvar å *fullkommengjøre de hellige og oppbygge Kristi legeme*. Derfor mener jeg at det ikke er for mye å si at det er deres plikt, deres *plikt*, å bringe med seg til ethvert hjem nettopp en slik guddommelig ånd som vi har opplevd her under disse konferansemøtene. Intet større ansvar kan påhvile noe menneske enn å være lærer for Guds barn.

... Noen av [hjemmelærerne] føler at deres kall er av liten betydning, at det ikke er mye verdighet knyttet til det, mens det i virkeligheten ikke finnes noe viktigere arbeid i Kirken. Vi kan ikke si om noe kall i Kirken at det er viktigere enn et annet, for alle er viet utvikling, belæring og frelse for Guds barn. Slik er det også med lærerens kall. Men hvis det skulle gis noen preferanse på grunn av større muligheter til å føre disse menneskene til frelse, ville den gjelde de menn som har Guds prestedømme og som kommer i direkte kontakt med Kirkens enkelte medlemmer...

Det første som må gjøres, mine brødre, er å betrakte dere selv, å se om dere er beredt til å undervise eller ikke. Ingen kan undervise om det han selv ikke vet. Det er din plikt å undervise om at Jesus Kristus er verdens Forløser, at Joseph Smith var en Guds profet, og at Gud Faderen og hans Sønn personlig viste seg for ham i denne siste evangelieutdeling. Tror du det? Føler du det? Utstråler ditt vesen dette vitnesbyrdet når du kommer

inn i hjemmet? Hvis det gjør det, vil utstrålingen gi liv til de menneskene du går for å undervise. Hvis ikke, vil det være hungersnød, tørke og mangel på den åndelige atmosfære som de hellige vokser i...

... Brødre, budskapet, og spesielt måten å fremlegge budskapet på, trenger ikke være det samme når det gis til en som har tilbragt sitt liv i trofast tjeneste i Kirken, som når det gis til noen som nylig har blitt medlemmer. Slik alle familier er forskjellige ..., kan også våre budskap og våre metoder, spesielt vår presentasjon, variere. Jeg nevner dette bare for å understreke den tanke at det er vår plikt å kjenne dem vi skal undervise.²⁰

[Hjemme]lærerens plikt er ikke utført når han bare går en gang i måneden til hvert hus. Jeg husker da en biskop gjorde det til en plikt for [hjemme]læreren straks å dra til et hjem som var blitt berøvet en av sine kjære, og se hva som kunne gjøres for å trøste de sørgende og gjøre forberedelser til begravelsen. Det er [hjemme]lærerens plikt å se til at det ikke mangler noe, og hvis det er sykdom der, dra dit og salve den syke – og alltid våke over disse familiene.²¹

Jeg tror at [hjemme]lærervirksomhet er en av de største anledninger i hele verden til å vekke til fornyet liv og et ønske om å komme tilbake til aktivitet i Jesu Kristi Kirke hos dem som er likegyldige, mismodige, nedbrutte og bedrøvet. Ved slik aktivitet vil de ledes tilbake til den åndelige atmosfære som vil oppløfte deres sjel og gi dem kraft til å overvinne svakheter som nå hindrer dem.

Det er [hjemme]lærernes store ansvar og privilegium å gi hjelp, oppmuntring og inspirasjon til hver enkelt.²²

Forslag til studium og drøftelse

- Hva er prestedømmsmakt? (Se side 116-17.) I hvilken hensikt delegerte Herren prestedømmets myndighet til menn? (Se side 117-18, 120-21.) Hvilken forskjell er det mellom bare å motta prestedømmets myndighet og det å ha kraft i prestedømmet?

- Tenk på en gang da prestedømmets kraft ble brukt til beste for deg. Hvordan påvirket dette deg eller medlemmene i din familie? Hvordan kan vi bruke slike erfaringer som «undervisningsøyeblikk» for våre barn og barnebarn?
- Hvorfor er det nødvendig at en prestedømsbærer lever verdig for å bli ledet av Herrens ånd? (Se side 119-20.) Hvilke velsignelser loves dem som er trofaste mot prestedømmets pakter og forpliktelser? (Se også L&p 84:33-34.)
- Hvorfor er hjemmelærervirksomhet så viktig i Kirken? (Se side 122-23.) Hva kan vi gjøre for å være mer effektive hjemmelærere? Hvordan kan president McKays råd til hjemmelærere anvendes på besøkende lærerinner? Hva kan vi gjøre for å hjelpe våre hjemmelærere og besøkende lærerinner å føle seg velkommen i vårt hjem og være effektive i sine kall?
- Hvordan bidrar bønn, skriftstudium og det å bli mer Kristus-lignende til at vi hedrer prestedømmet? På hvilke måter kan fedre og mødre forberede sine sønner til å motta prestedømmet?
- Hvordan får kvinner del i velsignelsene som kommer ved prestedømmets makt?
- Hva er hensikten med prestedømsquorumer? (Se side 117-18.) Hvilket ansvar er forbundet med å være medlem av et quorum? (Se side 117-18.)

Aktuelle skriftsteder: 1. Peter 2:9, L&p 84:33-48, 121:34-46

Noter

1. I *Conference Report*, okt. 1967, s. 94.
2. I *Conference Report*, okt. 1956, s. 91.
3. Se *Cherished Experiences from the Writings of President David O. McKay*, red. Clare Middlemiss, rev. utg. (1976), s. 138-140, avsnittinndeling endret.
4. *Gospel Ideals* (1953), s. 168.
5. I *Conference Report*, okt. 1954, s. 83.
6. I *Conference Report*, okt. 1965, s. 103-104.
7. I *Conference Report*, okt. 1965, s. 104.
8. *Gospel Ideals*, s. 168.
9. *Gospel Ideals*, s. 180-181.
10. I *Conference Report*, apr. 1909, s. 68.
11. *Gospel Ideals*, s. 180.
12. I *Conference Report*, okt. 1967, s. 97.
13. I *Conference Report*, apr. 1969, s. 150-151.
14. I *Conference Report*, okt. 1948, s. 174.
15. *Gospel Ideals*, s. 167-168.
16. I *Conference Report*, okt. 1965, s. 103-104; sitert i *Liabona*, nov. 2002, s. 52.
17. I *Conference Report*, okt. 1950, s. 112.
18. I *Conference Report*, okt. 1955, s. 129.
19. I *Conference Report*, okt. 1954, s. 84.
20. I *Conference Report*, okt. 1916, s. 57-60, avsnittinndeling endret.
21. I *Conference Report*, apr. 1956, s. 86-87.
22. *Gospel Ideals*, s. 196.

Templers hellige betydning

Jeg ber av hele min sjel at alle Kirkens medlemmer og deres barn og deres barnebarn må forstå de store sannheter som presenteres i Herrens hus.¹

Innledning

Da David O. McKay ble Kirkens president i 1951, hadde Kirken åtte templer i drift. Fire var i Utah og de andre i Arizona, Hawaii, Idaho og Alberta. Sommeren 1952 reiste president McKay til ni europeiske land. Under denne reisen valgte han tempelomter i Sveits og England, og innledet dermed en tidsepoke da templets velsignelser skulle bli tilgjengelige utenfor USA og Canada.²

I prosessen med å velge og erverve tempelomter ble president McKay ledet ved guddommelig inspirasjon. Da han hadde valgt tomten til London England tempel, nølte ingeniørene og sa at grunnen var for myrlendt. Men etter nærmere undersøkelse ble det funnet grunnfjell i riktig dybde til å bære templets fundament. Da president McKay og andre ledere i Kirken ikke fikk kjøpe den første tomten som var blitt valgt i Sveits, ba de Herren om hjelp. Snart fant de en annen tomt som var større, men kostet bare halvparten. Omtrent samtidig ble en motorvei uventet bygget gjennom deler av den opprinnelige tomten, noe som gjorde funnet av den nye tomten desto mer heldig.³

President McKay innviet Bern Sveits tempel i 1955 og London England tempel i 1958. Han innviet også Los Angeles California tempel (1956), Hamilton New Zealand tempel (1958) og Oakland California tempel (1964). Det at president McKay tok initiativet til å gjøre templer mer tilgjengelige over hele verden, var til velsignelse for utallige medlemmer, deres forfedre og deres etterkommere. Et utdrag fra hans dagbok gjenspeiler hans

I løpet av sin presidenttid innviet president McKay fem templer rundt om i verden, bl.a. London England tempel, som vises her.

vitnesbyrd om betydningen av tempelarbeid. Den dagen han innviet Bern Sveits tempel, skrev han: «Jeg ønsker å bringe templet til folket.»⁴

David O. McKays læresetninger

Tempelbegavelsen fører oss til Guds rike

Her har vi «tempelbegavelsen», som er ... en ordinans knyttet til menneskets evige reise og ubegrensede muligheter og fremgang som en rettferdig og kjærlig Fader har tilrettelagt for barna han har skapt i sitt eget bilde – for hele den menneskelige familie. Det er grunnen til at templer blir bygget.⁵

Måtte Gud hjelpe oss å verdsette Jesu Kristi gjengitte evangelium, som er altomfattende. Det omfatter livets filosofi, og i våre templer vil begavelsen blir presentert. Lydighet mot denne vil føre den enkelte (og dette er mitt vitnesbyrd, for jeg vet det) fra de mest selviske, misunnelige, fiendtlige, hatefulle trekk på dyrenivå til det høyeste åndelige plan og Guds rike.⁶

I templer kan ektepar og familier besegles for evigheten

Et av de vanligste spørsmål som reportere, journalister og folk i alminnelighet stiller, lyder: «Hva er forskjellen mellom templene deres og de andre kirkebygningene?» Som alle medlemmer av Kirken vet, er svaret at templer bygges for å kunne utføre hellige ordinanser – ikke hemmelige, men hellige. Et tempel er ikke et offentlig hus for tilbedelse. Det er reist for spesielle formål. Ja, etter at et tempel er innviet, kan bare verdige medlemmer av Kirken komme inn.

Et av særtrekkene ved den gjenopprettede Jesu Kristi Kirke er dens ordinanser og seremonier av evig natur. Eksempelvis blir par viet borgerlig eller kirkelig bare «for tid» eller «inntil døden skiller dere ad». Men kjærlighet er like evig som menneskenes ånd. Og hvis menneskene fortsetter etter døden, noe de gjør, vil også kjærligheten vedvare.

Dette interesserer nesten alle intelligente spørsmålsstillere og undersøkere, spesielt hvis han eller hun forstår den sannhet at

kjærligheten – menneskesjelens mest guddommelige egenskap – vil være like så evig som ånden selv. Så når en person dør, vil kjærligheten alltid bestå, og hvis en spørsmålsstiller tror på sjelens udødelighet, eller at personligheten vedvarer etter døden, må vedkommende innrømme at kjærligheten også vil bestå...

... Frelseren påbyr oss å elske vår neste som oss selv. Men hvis jordiske ting er et bilde på himmelske ting, vil vi i åndeverdenen kjenne igjen våre kjære der og være like glad i dem som vi var her. Jeg elsker min hustru mer enn jeg kan elske andre mennesker. Jeg elsker mine barn. Jeg kan føle sympati, jeg kan ha et ønske om å hjelpe alle mennesker, men jeg elsker henne ved hvis side jeg har sittet og iaktatt en kjær ligge syk eller, kanskje, gå bort. Slike erfaringer knytter mennesker sammen, og det er en strålende tanke at døden ikke kan adskille hjerter som er bundet sammen slik. For hver av dere ektemenn vil kjenne igjen deres hustru i den andre verden, og dere vil elske henne der som dere elsker henne her, og vil komme frem til et nytt, evigvarende liv i oppstandelsen. Hvorfor skulle døden skille dere når kjærligheten vil bestå etter døden?

Den skulle ikke og trenger ikke gjøre det, for da Jesus var på jorden, sa han til sine apostler: «Jeg vil gi deg nøklene til himlenes rike, og det du binder på jorden, skal være bundet i himmelen, og det du løser på jorden, skal være løst i himmelen» (Matteus 16:19). Og med gjengivelsen av det hellige prestedømme til jorden hevder Kirken at denne makt igjen ble gitt til utvalgte menn, og at i Herrens hus, hvor vielsesseremonien blir utført av menn med behørig myndighet til å representere vår Herre og Frelser, Jesus Kristus, blir ekteskap mellom mann og hustru og besegling av foreldre og barn forrettet for tid og all evighet, og at familien til dem som er viet slik, vil fortsette inn i evigheten.⁷

Seeren Joseph [Smith] ... åpenbarte ekteskapspaktens evige natur, en doktrine så vakker, så logisk, så vidtrekkende i sin betydning at hvis den ble godtatt i sin helhet, kunne mange av samfunnets nåværende onder bli avskaffet.⁸

Tempelarbeid tilbyr frelse til dem som døde uten evangeliet

En kinesisk student som reiste tilbake til sitt hjemland etter å ha tatt eksamen ved en av våre ledende høyskoler, kom i samtale med en kristen prest, som også var på vei til Kina. Da presten la vekt på den sannhet at menneskene bare kan bli frelst ved å godta Kristi læresetninger, sa [studenten]: «Hva da med mine forfedre som aldri fikk anledning til å høre navnet Jesus?» Presten svarte: «De er fortapt.» Studenten sa: «Jeg vil ikke ha noe å gjøre med en religion som er så urettferdig at den dømmer menn og kvinner som er like gode som oss, kanskje bedre, men som aldri fikk anledning til å høre navnet Jesus, til evig straff.»

En som forstår sannheten, slik den ble åpenbart til profeten Joseph angående denne læresetningen, ville ha svart: «De vil få anledning til å høre evangeliet og til å vise lydighet mot alle prinsipper og stedfortredende ordinanser. Ethvert menneske vil her eller i livet etter dette bli dømt og belønnet ifølge sine gjerninger.»⁹

Fordi omvendelse og dåp ved vann så vel som ved Ånden er nødvendig for frelse, hvordan skal de millioner som aldri har hørt evangeliet, som aldri har fått anledning hverken til å omvende seg eller bli døpt, komme inn i Guds rike? Ganske visst kan en kjærlighetens Gud aldri være tilfreds hvis de fleste av hans barn befinner seg utenfor hans rike, for evig i uvitenhet, elendighet eller helvete. En slik tanke er opprørende for oppvakte sinn. Hvis, på den annen side, disse millioner som døde uten å ha hørt evangeliet, kan komme inn i Guds rike uten å adlyde evangeliets prinsipper og ordinanser, da ga ikke Kristi ord til Nikodemus [se Johannes 3:2-5] uttrykk for en generell og evig sannhet, og Peters ord på pinsefestens dag [se Apostlenes gjerninger 2:38] hadde ikke universell anvendelse, selv om han sa klart og tydelig: «Løftet tilhører dere og deres barn, og alle dem som er langt borte, så mange som Herren vår Gud kaller til seg.» [Se Apostlenes gjerninger 2:39.]

Jesu Kristi evangelium sier at *bele* menneskeheten kan bli frelst ved lydighet mot dets lover og ordinanser. [Se 3. trosartikkel.]

Heller ikke er ordet «hele» begrenset til bare å inkludere noen få utvalgte. Det betyr hvert barn av en kjærlig og guddommelig Fader. Men hundreder av millioner har dødd uten noen gang å ha hørt at det finnes noe slikt som en evangeliets plan.

Alle nasjoner og raser har et rettferdig krav på Guds barmhjertighet. Fordi det bare er én frelsesplan, må det visselig ha blitt truffet noen tiltak hvorved de «utallige døde» kan høre om den og få det privilegium enten å akseptere eller forkaste den. En slik plan er gitt i prinsippet frelse for de døde...

Paulus henviste til praksisen med dåp [for de døde] da han argumenterte til fordel for oppstandelsen. Han sa: «De som lar seg døpe for de døde - hvorfor gjør de det? Dersom døde i det hele tatt ikke oppstår, hvorfor lar de seg da døpe for dem?» (1. Korinterbrev 15:29)... Det er ikke få kommentatorer som har prøvd å bortforklare [dette versets] sanne betydning. Men dets sammenheng forklarer tydelig at det på apostlenes tid ble praktisert dåp for de døde, dvs. at levende personer ble nedsenket i vann for og på vegne av de døde – ikke de som var «døde fra synden», men de som var «gått over til den andre siden».

Den 3. april 1836 viste profeten Elijah seg for Joseph Smith og Oliver Cowdery i Kirtland tempel og overga dem «prestedomets krefter» som gir de levende myndighet til å utføre arbeid for de døde. Disse «nøkler» ble gjengitt som oppfyllelse av Malakis profeti:

«Se, jeg sender dere Elias, profeten, før Herrens dag kommer, den store og forferdelige. Han skal vende fedrenes hjerte til barna, og barnas hjerte til deres fedre, så jeg ikke skal komme og slå landet med bann» (Malaki 4:5-6). Fedrenes og barnas hjerter vil vendes til hverandre når fedrene i ånde verdenen, som hører evangeliet forkynt og innser at de må adlyde dets ordinanser, vet at deres barn på jorden utfører disse ordinanser for dem.

Alt slikt «arbeid for de døde» blir utført i tempel som er innviet og beskikket til slike formål, der det blir ført nøyaktige opptegnelser og alt blir betraktet som hellig.

Fordi ansvaret for å utføre denne viktige del av evangeliets tjeneste hviler på dem, har de siste-dagers-hellige blitt et tempelbyggende folk.¹⁰

Dere kan få anledning til å samle navnene på deres forfedre, som ved å bli døpt ved stedfortredere kan bli medlemmer av Guds rike i den andre verden, slik vi er medlemmer her.

Etter gjengivelsen av dette prinsipp og denne praksis har Kirkens medlemmer søkt flittig i verdens opptegnelser etter sine forfedres historie, slik at disse kan motta Kristi evangeliums vel-signelser ved stedfortredere. I forbindelse med dette arbeidet har Kirken en omfattende genealogisk organisasjon.¹¹

I dette prinsippet som gjelder frelse for de døde, åpenbares det hvor omfattende evangeliets frelsende kraft er, og at Frelserens læresetninger gjelder hele menneskeheten. Det finnes i sannhet «ikke noe annet navn under himmelen, gitt blant mennesker, som vi kan bli frelst ved.» [Apostlenes gjerninger 4:12.] Alle ordinanser som utføres ved Den aller høyestes prestedømme, er like evige som kjærligheten, så omfattende og varige som livet, og ved lydighet mot dem kan alle mennesker, levende og døde, komme inn og bo for evig i Guds rike.¹²

**Vi må gå verdig inn i templet og være trofaste
mot paktene vi inngår der**

De som går inn i templet, kommer med anbefalinger som bekrefter at de er sanne kristne, at de er sanne medlemmer av Kristi kirke, at de er ærlige i sin omgang med sine medmennesker, at de lever i overensstemmelse med Jesu Kristi evangeliums idealer.¹³

Før [en tempel]vielse blir forrettet, er det nødvendig at den unge mannen og den unge kvinnen først får en anbefaling fra sin biskop... Der, i prestedømmets nærvær og før de påtar seg ekteskapets forpliktelser, mottar de unge instruksjoner om det forestående hellige ansvar. Og videre avgjør de om de er rede til i hellighet og renhet å komme til Guds alter og der besegle sine ekteskapsløfter og sin kjærlighet.¹⁴

En vielse i templet er noe av det vakreste i hele verden. Et par kommer dit av kjærlighet, menneskesjelens mest guddommelige egenskap... Sammen står de i Herrens hus for å vitne for ham og inngå pakt om at de vil være tro mot paktene de inngår den dagen, og at de begge vil holde seg til hverandre og ingen annen.

Dette er det høyeste ekteskapsideal som noensinne er gitt til mennesker. Hvis disse paktene blir helligholdt slik hellige pakter skulle holdes, ville det være færre sønderknuste hjerter blant hustruer og færre blant ektemennene. En pakt er hellig... Hold den trofast, vær tro mot den.¹⁵

De som inngår pakter for sine kjære og deltar i det høyeste ekteskapsideal som noen gang er gitt mennesker, vil vandre i ånden og ikke gi etter for kjødet. Dere vil være trofaste mot paktene dere inngår i Guds hus.¹⁶

«Min Ånd skal ikke til evig tid gå i rette med menneskene,» (1. Mosebok 6:3) sier Herren. «Min ånd vil ikke dvele i et urent tabernakel.» Den som prøver å leve et dobbeltliv, som lever et dobbeltliv og bryter sine pakter, «er enten en kjeltring eller en tåpe», for å sitere en forfatter. Ofte er vedkommende begge deler, for han bruker sin handlefrihet til å tilfredsstille sine lidenskaper, til å kaste bort sin rikdom i et tøylesløst liv, til å misligholde paktene han har inngått i Guds hus.¹⁷

Vi er ansvarlige for å bidra til at templets velsignelser blir tilgjengelige for andre

Våre templer som er reist for den menneskelige families frelse og opphøyelse, bidrar til å gjennomføre den evige frelsesplan. De samme lover for evig fremgang gjelder alle vår Faders barn, enten de lever i en jordisk eller en åndelig tilstand. Et slikt universelt krav gjenspeiler guddommelig rettferdighet...

Den gjenopprettede Jesu Kristi Kirke er planen vår himmelske Fader har gitt hvorved ethvert tenkende menneske kan arbeide sammen med Gud for sin sjels lykke og frelse. *Fornuft og rettferdighet* fordrer *universell anvendelse av evige prinsipper og ordinanser på personer som lever på jorden, og på dem som lever i ånde verdenen.*

Bare slik kan Guds gjerning og herlighet bli fullbyrdet gjennom menneskenes udødelighet og evige liv.

Den evige frelsesplan ble gitt ved direkte åpenbaring av Faderen og Sønnen til profeten Joseph Smith, og den guddommelige myndighet til å forrette i prinsippene og ordinansene hviler på de menn som nå leder den åpenbarte kirkes fremtid.¹⁸

En av våre største ansvarsoppgaver er å gjøre egnede Herrens hus tilgjengelige for Kirkens trofaste medlemmer i fremmede land. Titusener av dem er ikke i stand til å komme dit templene er og der de mottar begavelsens velsignelser, og få beseglet til seg sin hustru og sine barn for tid og all evighet. Det er vår plikt å bringe templet til dem.¹⁹

Å, hvor fantastisk evangeliet er! Hvor stort vårt ansvar er for å la verden få et glimt av dets storhet, dets allsidighet, dets guddommelighet! Av hele min sjel ber jeg om at våre templer vil føre til større interesse og ønske om å kjenne Guds vilje hos tusenvis og titusenvis av edle mennesker som ønsker å kjenne sannheten. Måtte Gud hjelpe oss alle til å få større evne til å utbre denne sannhet og hjelpe menneskeheten til å kjenne den.²⁰

Forslag til studium og drøftelse

- Hvorfor er det nødvendig at vi mottar templets ordinanser og inngår og holder paktene som er forbundet med dem? (Se side 127-28, 131-32.)
- Hvordan kan tempelbegavelsen føre oss til evig liv? (Se side 127.) Hvorfor er det viktig å besøke templet ofte? Hvilke velsignelser har du mottatt ved å delta i templets ordinanser og pakter? Hvorfor tror du det er viktig å motta disse ordinansene og paktene før man reiser på misjon eller stifter en evig familie?
- Hva kreves for at ekteskap og familieforhold kan vedvare i evigheten? (Se side 127-28.) Hvordan skulle læresetningen om evig ekteskap og familier påvirke vårt forhold til vår ektefelle og våre barn? Hvordan ville større lydighet mot denne læresetningen bidra til å avskaffe «samfunnets nåværende onder»?
- Hvilket ansvar har vi når det gjelder de døde? (Se side 129-30.) På hvilke måter kan du delta i arbeidet for de døde?
- Hvordan er templer en storartet tilkjennegivelse av Guds kjærlighet til alle sine barn? (Se side 129-30.) Hvordan gjenspeiler tempelarbeid frelsesplanens universelle natur? (Se side 129-30.)

- Hva er hensikten med en tempelanbefaling? (Se side 131.) Hvorfor er personlig verdighet nødvendig for å komme inn i templet? Hvordan blir vi velsignet når vi forblir trofaste mot våre tempelpakter? Hvorfor er det viktig å ha en gyldig tempelanbefaling selv om vår situasjon gjør at vi ikke kan besøke templet ofte eller ikke i det hele tatt?
- Hva kan vi gjøre for å bidra til at templets velsignelser blir tilgjengelige for andre? (Se side 132-33.)

Aktuelle skriftsteder: 1. Korinterbrev 15:29; L&p 124:37-41; 128:1, 15-24; 131:1-4; 132:19; 138:28-37, 57-60

Noter

1. *Treasures of Life*, red. Clare Middlemiss (1962), s. 282.
2. Se James B. Allen, «McKay, David O.», i Daniel H. Ludlow, red., *Encyclopedia of Mormonism* (1992), 4 bind, 2:872-273.
3. Se Richard O. Cowan, «Temples: History of Latter-day Saint Temples from 1831 to 1990», i *Encyclopedia of Mormonism*, 4:1453.
4. Se Francis M. Gibbons, *David O. McKay: Apostle to the World, Prophet of God* (1986), s. 323.
5. *The Purpose of the Temple* (1976), Church History Library of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints (lukket magasin, brosjyre), s. 11; avsnittinndeling endret.
6. *Treasures of Life*, s. 282.
7. *The Purpose of the Temple*, s. 5-7.
8. «The Prophet Joseph Smith – On Doctrine and Organization», *Improvement Era*, jan. 1945, s. 45.
9. *Improvement Era*, jan. 1945, s. 15, 45.
10. «Salvation for the Dead», *Millennial Star*, 25 okt. 1923, s. 680-682.
11. *The Purpose of the Temple*, s. 10.
12. *Millennial Star*, 25. okt. 1923, s. 682.
13. *Treasures of Life*, s. 282.
14. I *Conference Report*, apr. 1969, s. 9.
15. I *Conference Report*, apr. 1969, s. 94, avsnittinndeling endret.
16. I *Conference Report*, apr. 1959, s. 49-50.
17. I *Conference Report*, apr. 1945, s. 123.
18. *Treasures of Life*, s. 340-442.
19. I *Conference Report*, apr. 1954, s. 26.
20. *Treasures of Life*, s. 342.

Hvordan forberede seg til evig ekteskap og familie

De unge kan i sannhet ikke ha noe høyere ideal for ekteskap enn å betrakte det som en guddommelig institusjon.¹

Innledning

David O. McKay fridde til sin fremtidige hustru, Emma Ray Riggs, tidlig i desember 1900, og hun spurte: «Er du sikker på at jeg er den rette?» Han svarte at han var sikker på at hun var det. I et brev David O. McKay etterpå skrev til dr. Obadiah H. Riggs, Emma Rays far, beskrev han noen av de egenskapene han verdsette hos henne:

«Hennes ynde, hennes dyd, hennes intelligens, hennes uselviskhet, kort sagt – hennes *fullkomne* egenskaper – vant min kjærlighet. Da hun fortalte meg at min kjærlighet ble gjengjeldt, syntes min lykke fullstendig... Jeg har bedt din datter bli min i ekteskap, og nå spør jeg Dem, dr. Riggs, hennes far, om De vil gi Deres samtykke. Hun har gitt sitt... Til gjengjeld for dette kan jeg bare gi henne ekte kjærlighet og et hjerte og sinn hvis eneste ønske er å gjøre henne lykkelig.»

David O. McKays brev til Emma Ray i forlovelsestiden gjenspeiler hvor fint deres forhold var og de egenskapene hun fremkalte hos ham. I et brev datert 11. desember 1900 skrev han: «Vet du at etter at jeg har følt *ekte kjærlighet*, kan jeg bedre forstå hvorfor tidligere tiders galante riddere alltid hadde en kjær dame å kjempe for. Bare tanken på å behage henne ga kraft til deres armer, styrket deres sverd og gjorde dem fryktløse. Hver især prøvde å bli så sterk og aktiv han bare kunne for å bli mer verdig sin dames bifall. De beste riddere skattet også en edel karakter,

«Unge menn og kvinner som vil ha et virkelig lykkelig liv, vil gjøre klokt i å forberede seg til å bli verdige til den form for ekteskap som Gud har foreskrevet.»

slik at de kunne gjøre seg fortjent til å bli ledsaget av disse som de mente var i besittelse av de mest trofaste og edle sjeler.»²

I et annet brev til Emma Ray fra 22. desember 1900 skrev David O. McKay om det ekteskap han og hans forlovede så for seg: «Du sier at vårt ekteskap vil være evig. Bare evigheten kan tilfredsstillende den kjærlighet jeg lengter etter og den kjærlighet jeg har å gi... Jeg er ensom uten deg, Ray, og jeg lengter etter den dag da du alltid vil være ved min side.»³ På grunn av rettskaffen livsførsel og ærefull, klok forlovelsestid var bror og søster McKay i stand til å realisere sitt mål. I sin virksomhet underviste president McKay ofte om forberedelse til evig ekteskap og familie.

Selv om president McKays læresetninger i dette kapitlet er rettet til de unge som forbereder seg til ekteskap, er disse prinsippene også nyttige for dem som er gift, spesielt når de underviser og rettleder sine barn og andre unge angående stevnemøter og forlovelsestid.

David O. McKays læresetninger

De unge må bli undervist om ekteskapets og foreldrerollens hellige natur

Lær de unge at ekteskap ikke bare er en menneskeskapt institusjon, men at det er forordnet av Gud og er en hellig seremoni som skulle underkastes den alvorligste overveielse før de inngår en kontrakt som innebærer enten lykke eller elendighet resten av deres liv. Ekteskap er ikke noe man skulle inngå lettvindt... eller avslutte ved den første lille vanskeligheten som kan oppstå. Det minste de unge kan gjøre, er å nærme seg det med et ærlig forsett om å bygge et hjem som vil bidra til et godt samfunns bolverk.⁴

Unge av begge kjønn skulle få lære om ekteskapets ansvar og idealer, slik at de kan innse at ekteskapet innebærer forpliktelse og at det ikke er et arrangement som kan avsluttes etter eget for-godtbefinnende. De skulle bli fortalt at ren kjærlighet mellom kjønnene er noe av det fineste på jorden, og at å føde og oppdra barn er den største av alle menneskelige plikter. Med dette for øyet er det foreldres plikt å være et eksempel i hjemmet, slik at

barna kan se og forstå familielivets hellighet og det ansvar som er forbundet med dette.⁵

[Hensikten med ekteskap] er å føde barn og oppdra dem i familien. La oss alltid huske det. Hundrevis sier og atter hundrevis kommer til å si: «Hvordan kan jeg gifte meg og forsørge en brud slik som hun har vært vant til? Hvordan kan jeg få en utdanning og forsørge en familie? Jeg kan ikke engang finne et sted å bo.»

Dette er praktiske spørsmål... Jeg er villig til å erkjenne disse og andre vanskeligheter og takle dem, idet jeg hele tiden husker at Herren har sagt at «ekteskapet er gitt til mennesket av Gud». [Se L&p 49:15.] Og jeg gjentar at selve hensikten med ekteskap er å oppdra barn og ikke kun å tilfredsstille mann eller kvinne.⁶

Det er blitt sagt at de beste og edleste liv er rettet mot høye idealer. De unge kan i sannhet ikke ha noe høyere ideal for ekteskap enn å betrakte det som en guddommelig institusjon. I de unges sinn er en slik norm en beskyttelse for dem i forlovelses-tiden og en alltid tilstedeværende innflytelse som bevirker at de avstår fra å gjøre noe som kan hindre dem i å reise til templet for å få sin kjærlighet fullkommengjort i et varig og evig forhold. Det vil lede dem til å søke guddommelig veiledning i valget av livs- ledsager, for deres lykke her i livet og i livet etter dette er i stor grad avhengig av et klokt valg av denne. Den gjør deres hjerte rent og godt. Den løfter dem opp til deres Fader i himmelen. Slike gleder er innen rekkevidde for de fleste menn og kvinner hvis høye normer for ekteskap og hjem [blir] fremmet og næret på riktig måte.⁷

De unge skulle forberede seg til ekteskap og foreldreansvar ved et rent liv

Hvis et ektepar blir velsignet med barn, avhenger ofte barnas helse av foreldrenes handlinger før ekteskapet. I pressen, fra talerstolen og spesielt i hjemmet skulle budskapet om at gutter og piker alt i ungdommen legger grunnlaget for sin fremtidige lykke eller sorg, høres hyppigere. Spesielt skulle enhver ung mann forberede seg til å påta seg farens ansvarsoppgaver ved at han holder seg fysisk ren, slik at han kan påta seg dette ansvaret,

ikke som en kujon eller en bedrager, men fordi han er hederlig og skikket til å etablere et hjem. Den unge mann som påtar seg farens ansvarsoppgave uten å være skikket til det, er verre enn en bedrager. Hans hustrus og barns fremtidige lykke beror på hans liv i ungdommen.

La oss også lære pikene at morsrollen er guddommelig, for når vi rører ved den del av livet hvor skaperkraften ligger, da beveger vi oss inn i en guddommelig sfære. Det er derfor viktig at unge kvinner forstår nødvendigheten av å holde sine legemer rene og ubesmittet... Ingen mor har rett til å hemme et barn for resten av livet på grunn av det som i ungdomstiden synes å være et behagelig tidsfordriv, eller sin rett til å bruke skadelige stoffer eller begå andre synder.⁸

Lykken begynner ikke ved alteret, den begynner i ungdomstiden og i forlovelsestiden. Disse frøene til lykke blir sådd ved deres evne til å mestre deres sterke drifter. Kyskhets skulle være den dominerende dyd blant unge mennesker – det ideal som verden ikke har godtatt, og som mange i verden ikke vil tro eksisterer eller skattes blant de unge.⁹

Et fremherskende onde i verden i dag er ukyskhets... Den mann som er ukysk i sin ungdom, er utro mot den tillit som pikens foreldre viser ham. Og den kvinnen som er ukysk i sin ungdom, er utro mot sin fremtidige ektemann og legger grunnlaget for sorg, mistenksomhet og disharmoni i hjemmet... Husk bare denne evige sannhet at kyskhets er en dyd som skal verdsettes som en av livets edleste oppnåelser... Den er en hovedfaktor for et lykkelig hjem. Det er ikke noe prestisjetap å bevare Kirkens normer på en verdig måte. Du kan være «i» denne verden uten å være «av verden». Sett din kyskhets høyere enn alt annet! Gud har befalt at vi skal være kyske.¹⁰

I Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige er det bare én moralnorm. Ingen ung mann har mer rett til å være ukysk enn en ung pike. Den unge mannen som ber om en anbefaling til å føre en ren pike til alteret, forventes å gi den samme renhet som han venter å motta.¹¹

Kyskhets, ikke ettergivenhet i årene før ekteskapet, er kilden til harmoni og lykke i hjemmet og den faktor som i størst grad

bidrar til rasens sunnhet og fortsettelse. Lojalitet, pålitelighet, tillit, tiltro, kjærlighet til Gud og trofasthet mot mennesker er knyttet til dette diadem i kronen på sann kvinnelighet og [sterk] manndom. Herrens ord til Kirken lyder: «Hold deg ubesmittet av verden.» (Se Jakobs brev 1:27, L&p 59:9.)¹²

Måtte Gud velsigne dere så dere holder dere ubesudlet, så dere kan gå til Gud i bønn og be ham lede dere til å velge livsledsager, og når vedkommende er valgt, at dere begge vil leve slik at dere kan gå inn i Guds hus, og at dere ærlig kunne svare ham: «Ja, vi er rene» hvis han var tilstede og spurte dere. Et ekte-skap som begynner på dette grunnlag, vil gi dere den største lykke og glede i dette liv og gjennom all evighet.¹³

De unge skulle ha passende stevnemøter og omhyggelig vurdere sine følelser

Ungdom, unge piker i videregående skole, innleder [hver dag] fast følge med unge gutter på sin egen alder, på pikens alder, tidlig i tenårene, og berøver seg selv for å bli bedre kjent med andre. Og med fast følge i tidlig alder [blir] de så intime at de vekker sterke følelser for en stunds fornøyelse og bringer sorg over seg selv for resten av livet. Og dette er ikke innbilning! Dere menn i stavspresidentskaper og biskopsråd i menigheter, og dere som er fedre og mødre til noen av dem, dere skal vite at dette ikke er innbilning.¹⁴

Unge mann, husk alltid at når du tar med deg [en] pike til et selskap, så betror hennes far og mor henne til deg. Hun er det mest dyrebare de har. Hvis de betrodde deg tusen dollar, ville du ikke finne på å misbruke dem eller bruke dem opp. De overlater i din varetekt noe som ikke kan verdsettes i penger, og det er virkelig tarvelig gjort av deg hvis du viser deg denne tilliten uverdige... Jeg minnes min fars formaning da jeg i tenårene begynte å gå ut med en ung pike: «David, du må behandle denne unge damen slik du vil at en ung gutt skal behandle din søster.» Unge menn, følg dette rådet og dere vil gå gjennom livet med ren samvittighet, og senere i livet kan dere sannferdig si at selv om dere har begått mange feiltrinn, har dere aldri krenket en kvinne.¹⁵

Når du velger en ledsager som du overveier å foreta livets reise sammen med, er det nødvendig å studere vedkommende... Du ser hvor nødvendig det er å se etter karakteregenskaper som ærlighet, lojalitet, kyskheter og ærbødighet. Men etter at du har funnet disse egenskapene, spør du kanskje: «Hvordan kan man vite om det finnes noe "blodsband", dette noe som vil gjøre en åndsbeslektet i det minste når man skal være i hverandres selskap?» «Finnes det,» spør du, «noen veiledning?» Selv om kjærlighet ikke alltid er en sann veiledning, spesielt ikke dersom kjærligheten ikke er gjensidig eller rettes mot en grinebiter eller tyrann, er det likevel visselig ingen lykke uten kjærlighet. «Javel,» kan du spørre, «hvordan kan jeg vite at jeg er forelsket?» Dette er et svært viktig spørsmål...

I nærvær av den piken du virkelig elsker, føler du ikke behov for å smiske eller krype. I hennes nærvær forsøker du ikke å utnytte henne. I hennes nærvær føler du at du ville like å bli alt som en [stor mann] skulle være, for hun vil inspirere deg til å strebe mot dette idealet. Og jeg ber dere unge kvinner om å holde samme ideal i hevd. Hva inspirerer han deg til...? Når en ung mann følger deg hjem etter et møte, eller etter en dans, og han viser tilbøyelighet til å benytte seg av deg eller bruke deg for egen tilfredsstillelses skyld, kan du ta det for gitt at han ikke er tilskyndet av kjærlighet.

Under slike omstendigheter, unge kvinner, bør dere la fornufeten råde og være herre over deres følelser, uansett hvor tiltrukket dere er av ham og hvor sikre dere er på at dere elsker ham. Det kan bedrøve deg ikke å kunne følge ditt hjertes tilskyndelser, men det er bedre å oppleve litt smerte i din ungdom enn å oppleve lidelsens kvaler senere.¹⁶

Store velsignelser venter dem som på behørig vis forbereder seg til et evig ekteskap

Unge menn og kvinner som vil ha et virkelig lykkelig liv, vil gjøre vel i å forberede seg til å bli verdige til den form for ekteskap som Gud har foreskrevet – foreningen av en mann og en kvinne som er verdige til å få sin vielse høytideliggjort i Den aller

høyestes tempel. Når de som virkelig elsker hverandre, kneler der..., kan de begge være sikre på følgende:

For det første – at deres ekteskapelige liv begynner i renhet. Barna som ekteskapet vil bli velsignet med, er garantert en kongelig fødsel med hensyn til å arve et rent legeme.

For det annet – at deres religiøse tro er den samme. Det er vanskeligere å oppdra barn riktig når far og mor har forskjellige syn på læresetninger og kirketilhørighet...

For det tredje – at deres ekteskapsløfter gis med tanke på et evig forhold, som ikke skal brytes av bagatellmessige misforståelser eller vanskeligheter.

For det fjerde – at en pakt som er inngått i Guds nærhet og beseglet av det hellige prestedømme, er mer bindende enn noe annet bånd.

For det femte – at et ekteskap som begynner slik, er like evig som kjærlighet, menneskesjelens mest guddommelige egenskap.

For det sjette – at familieenheten vil forbli ubrutt i all evighet.¹⁷

Forslag til studium og drøftelse

- Hvordan kan vi hjelpe de unge å forstå hvilket hellig ansvar som er forbundet med ekteskap? (Se side 137-38.) Hva kan vi gjøre for å forberede de unge på de utfordringer som uunngåelig melder seg i et ekteskap?
- Hvorfor er kyskhets nødvendig når man forbereder seg til et evig ekteskap og en evig familie? (Se side 138-40.) Hvordan kan det å være ukysk påvirke en persons evne til klokt å velge en evig ledsager? Hvilken prosess må en person gjennom for å omvende seg fullstendig fra ukyskhets? Hvilke velsignelser er knyttet til å være kysk?
- President McKay sa at barn ofte lider på grunn av noe foreldrene har gjort før ekteskapet (se s. 138-40). Hva annet kan de unge og foreldrene gjøre for å ha en ren livsførsel og beskytte sine fremtidige barn, i tillegg til å holde seg moralsk rene?
- Hvordan prøver mediene å påvirke vårt syn på forlovelse og ekteskap? Hvorfor tror du president McKay advarte mot fast

følge i tidlig alder? Hvilke andre forholdsregler skulle man ta i forbindelse med stevnemøter? (Se side 140-41.)

- Hvilket råd ville du gi unge som lurer på om de er forelsket? (Se side 142.) Hvilke egenskaper er viktige i et forhold?
- Hva er hensikten med ekteskap? (Se side 137-38.) Hvilke farer er forbundet med å gifte seg for snart? Hvilke farer er forbundet med å utsette ekteskapet for lenge? Hvordan kan et par vite når det er riktig tidspunkt for giftermål?
- President McKay sa at de som betrakter ekteskapet som en «guddommelig institusjon», styrkes og veiledes gjennom forlovelsestiden. Hvorfor tror du dette er riktig? Hvordan har du sett personer bli velsignet fordi de har rettet seg etter evangeliets normer i forlovelsestiden?
- Hvilke likheter ser du i president McKays læresetninger for de unge og normene som finnes i *Til styrke for ungdom*? Hvordan kan du hjelpe dine barn å forstå at normene du ble undervist om, er de samme som gjelder for dem?

Aktuelle skriftsteder: Jakobs bok 2:28, Alma 37:37, 39:3-5, L&p 132:15-19

Noter

1. I *Conference Report*, apr. 1969, s. 7.
2. Sitert i David Lawrence McKay, *My Father, David O. McKay* (1989), s. 7-8, avsnittinndeling endret.
3. Sitert i *My Father, David O. McKay*, s 8-9, avsnittinndeling endret.
4. I *Conference Report*, okt. 1943, s. 32.
5. I *Conference Report*, apr. 1964, s. 6.
6. *Gospel Ideals* (1953), s. 466-467.
7. I *Conference Report*, apr. 1969, s. 7.
8. I *Conference Report*, apr. 1969, s. 6.
9. «As Youth Contemplates an Eternal Partnership», *Improvement Era*, mars 1938, s. 139.
10. I *Conference Report*, apr. 1969, s. 6.
11. I *Conference Report*, apr. 1969, s. 9.
12. I *Conference Report*, apr. 1964, s. 6.
13. *Gospel Ideals*, s. 465-66, avsnittinndeling endret.
14. I *Conference Report*, apr. 1958, s. 90.
15. *Improvement Era*, mars 1938, s. 191.
16. *Gospel Ideals*, s. 459-60, avsnittinndeling endret.
17. *Gospel Ideals*, s. 465.

President og søster McKay hadde «det gode forholdet mellom mann og bustru som blir kjærere og kjærere etter hvert som livets vanskeligheter melder seg».

Lykke i ekteskapet

Denne kirkes opphøyde syn på ekteskap kommer til uttrykk i syv ord i det 49. kapittel av Lære og pakter: «Ekteskapet er gitt til mennesket av Gud» (L&p 49:15).¹

Innledning

David O. McKay og Emma Ray Riggs ble gift i Salt Lake tempel 2. januar 1901, og var det første paret som ble beseget i det templet det året. Deres 69-årige ekteskap er et eksempel på den varige hengivenhet en mann og hustru kan ha til hverandre. Både venner og fremmede la merke til hvor godt deres ekteskap var. Søster McKay fortalte en gang følgende:

«Jeg ledsaget min mann til en innvielse av et møtehus i Los Angeles. Vi stoppet på Wilshire Boulevard for å få bilen vasket. Jeg satt på en benk, og presidenten sto borte ved bilen. Plutselig hørte jeg en spinkel stemme like ved albuen min si: “Jeg tror den mannen der borte er glad i deg.” Overrasket snudde jeg meg og så en nydelig gutt på omkring syv år med mørkt, krøllet hår og store, brune øyne. “Hva sa du?”

“Jeg sa at jeg tror mannen der borte er glad i deg.”

“Å ja, han er glad i meg. Han er mannen min. Hvorfor spør du?”

“Å, på grunn av måten han smilte til deg på. Vet du, jeg skulle gitt alt i verden om faren min ville smile slik til moren min.”²

Helt til president McKay ble lenket til en rullestol, pleide han alltid å reise seg når hans hustru kom inn i rommet, han holdt frem stolen og åpnet bildøren for henne. Han kysset henne også alltid kjærlig når han kom hjem og når han gikk. Denne skikken fortsatte da både president og søster McKay brukte rullestoler. En gang da president McKay ble trillet av sted til et møte, utbrøt han: «Vi må dra tilbake. Jeg ga ikke Ray et avskjedskys.» Han ble

trillet tilbake til dette kjære ritualet som var blitt en del av deres ekteskap.³

Et ungt par som skulle gifte seg, hyllet McKays ekteskap på en enestående måte. En av president McKays sønner, David Lawrence McKay, fortalte om denne episoden:

«Da far og mor bodde på 1037 East South Temple [i Salt Lake City], kom et ungt par kjørende, gikk ut av bilen og satte seg så ned på plenen foran huset. Der fridde den unge mannen til den unge damen. Senere fortalte han historien til et medlem av familien og sa at det var fordi «jeg ønsker at vårt ekteskap skal bli like ideelt som president og søster McKays.»⁴

David O. McKays læresetninger

Den evige ekteskapspakt bringer glede og styrker kjærligheten

I Jesu Kristi Kirkes læresetninger har familien en overordnet betydning i enkeltmenneskets og samfunnets utvikling. «Umåtelig lykkelige er de som kan glede seg over et fredfullt forhold og hvis kjærlighet, fri for klager, ikke vil oppløses før den siste dag.» Den vil ikke gå i oppløsning når et verdig par er bese-glet ved det hellige prestedømmes myndighet gjennom all evighet. Når ekteskapsseremonien besegles på denne måten, fører det til en lykke og glede som ingen annen erfaring i verden kan måle seg med. «Derfor, det som Gud har sammenføyd, det skal ikke et menneske skille.» [Markus 10:9.]⁵

At ekteskapspakten varer evig er en strålende åpenbaring som gir forsikring til personer som er forenet i kjærlighet og bese-glet ved det hellige prestedømmets myndighet, om at deres ekteskap er evig.⁶

Et ord om ekteskapspaktens evige varighet... La oss se på prinsippet. Vil du i ditt stille sinn nevne menneskesjelens mest guddommelige egenskap? ... Kjærlighet er menneskesjelens mest guddommelige egenskap, og hvis du aksepterer sjelens udødelighet, det vil si – hvis du tror at personligheten vedvarer etter døden, da må du tro at kjærligheten også lever. Er ikke det

logisk? Og jeg spør deg: Hvem kommer vi til å være glad i når vi kjenner igjen disse personlighetene i den neste verden?

Ja, vi er ganske riktig blitt formant å elske alle. Ja, vi skulle elske alle nå. Men du og jeg vet at vi er glad i dem vi kjenner best... Når vi møter disse personlighetene i det evige rike, vil vi gjenkjenne dem og kjenne dem på grunn av disse erfaringene i dette livet. Og denne forening av hjerter som elsker hverandre, vil vedvare etter livet. Det er derfor vi blir gift – beseget – for tid og evighet. Det er ikke bare en av Kirkens dogmer – det er en sannhet som er fundamental for hele menneskehetens liv og lykke. Det hører med til visdom å velge Herrens hus som stedet hvor du [erklærer] din kjærlighet og avgir dine høytidelige løfter.⁷

Med de høye idealer for ekteskap som ble åpenbart for profeten Joseph Smith, skulle Kirkens medlemmer ha bare ett mål, og det er alltid å huske at ekteskapet, samfunnets grunnvoll, er «ordinert av Gud» [L&p 49:15] for å bygge opp permanente hjem der barna kan få en riktig oppdragelse og undervises i evangeliets prinsipper.⁸

La oss erstatte den nåværende tendens til å ha et negativt syn på ekteskapet med det høye ideal som Gud har for det. I går sto jeg ved alteret i templet, slik jeg har gjort så mang en gang, og så to hjerter – to sjeler – bli til én, som to duggdråper på en rosestilk når solen kommer om morgenen, den ene går over i den andre, de to blir ett. Den unge brudgommens store aktelse for ekteskapet og brudens forståelse av ekteskapets hellighet mener jeg er noe av det mest opphøyde i hele verden. De hadde høy aktelse for ekteskapet, og betraktet det ikke bare som et middel til å tilfredsstille lidenskap. La oss se på ekteskapet som en hellig forpliktelse og en pakt som kan ha mulighet til å vare evig.⁹

Ekteskapets bånd skulle være like evig som kjærlighet, menneskesjelens mest guddommelige egenskap. Da skulle dette bånd visseilig vedvare så lenge som kjærlighet er en åndens egenskap.¹⁰

Vi må være på vakt mot farene som truer ekteskapet

Tidenes tegn tyder absolutt på at ekteskapspaktens hellighet trues stygt. Det finnes steder der vielsesseremonien kan utføres når som helst på dagen eller natten uten noen foregående arrangementer. Lisensen utstedes og seremonien utføres mens paret venter. Mange par som har latt seg lokke og forlede av dette, har opplevd at deres ekteskap har endt i skuffelse og sorg. I noen tilfeller er disse stedene intet annet enn anledninger til legalisert umoral. Å, hvor dypt de faller fra det sanne ideal! Vi må av all makt advare unge par mot hemmelige og forhastede ekteskap.

Det er også livsviktig å motarbeide den snikende påvirkningen fra litteratur som taler om «ekteskapets fallitt», som taler for prøv-ekteskap og setter utenomekteskapelige seksuelle forhold på linje med utenomekteskapelig vennskap.¹¹

Ekteskapet er et hellig forhold som man inngår i en hensikt som er vel anerkjent – først og fremst for å oppdra barn. Noen observante iakttakere hevder at vår tids livsstil har en tendens til å forvrengte denne hensikten.¹²

Noen ganger vil menn og kvinner med lave idealer og svak vilje, i likhet med utemmede hester, la lidenskap skyve til side dømmekraft og selvbeherskelse, og begå synd som kan brennemerke deres samvittighet og etterlate seg en evigvarende anger.

I vår tid da anstendighet skyves i bakgrunnen og kyskhets betraktes som en foreldet dyd, appellerer jeg til dere om å holde deres sjel umerket og ubesudlet av denne synd som vil ramme og hjemsøke dere i stor grad til deres samvittighet er brennemerket og deres karakter når et lavmål ... Husk også betydningen av Frelserens ord om at hvis noen driver hor i sitt hjerte, skal de ikke ha Ånden, men skal fornekte troen og skal frykte [se L&p 63:16].¹³

For 24 år siden da dampskipet *Marama* kastet anker utenfor korallrevet som omgir øya Rarotonga, spurte en passasjer som ønsket å gå i land, kapteinen hvorfor han ikke seilte nærmere land. Som svar nevnte den erfarne sjømannen det forræderske vannet og pekte på en motor fra ett skip, *Maitai*, og baugen fra et annet, som fremdeles stakk opp fra vannet – begge var tause

bevis på faren forbundet ved å ankre opp for nær kysten av denne øya som var omkranset av korallrev. «Vi kaster anker her,» sa kapteinen, «fordi det er tryggere å unngå å bli slått i biter, slik de to skipene ble hvis skrog ligger på de farlige revene.»

En useriøs holdning til ekteskapet, det dårlige forslaget om et «kameratekteskap», den nedrige, djevlelske tanken om å eksperimentere med «fri sex», og skilsmisser som pakkelsesløsning er farlige rev som gjør at mangt et familieskip forliser.¹⁴

Jo mer du er sammen med din hustru, desto lykkeligere blir du. Ditt yrke fører deg bort fra hjemmet. Hun er der alene. La ikke vennskap med andre kvinner splitte din hengivenhet. Dette gjelder kvinnen så vel som mannen. På ett tidspunkt trodde jeg at det ikke gjorde det – at den uro, de uoverensstemmelser og den sorg som altfor ofte oppstår, var helt og holdent mannens skyld, men jeg har måttet forandre mening. Vennskap er det virkemiddel som holder ved like den kjærlighet som førte til deres ekteskap.¹⁵

En annen trussel i vårt samfunn er det økende antall skilsmisser og tendensen til å betrakte ekteskapet bare som en kontrakt som kan brytes ved den første vanskelighet eller misforståelse som oppstår.

Noe av det mest dyrebare vi eier, er vår familie. Våre hjemlige forhold går foran alle andre sosiale bånd og er i vår nåværende eksistens mer verdt enn alle slike. De skaper den første hjerte-bank og åpner for de dype kilder av kjærlighet. Hjemmet er den viktigste skole for menneskelige dyder. Hjemmets ansvar, glede, sorg, smil, tårer, håp og omsorg danner de viktigste interesser i menneskenes liv...

Når man setter forretninger eller fornøyelser over hjemmet, er man straks inne på en kurs som svekker sjelen. Når klubben blir viktigere for en mann enn hjemmet, er tiden inne for ham til skamfullt å vedgå at han har mislykkes i å nå de strålende muligheter i sitt liv og strøket i den virkelige prøven på sann manndom... Den fattigste bolig hvor kjærlighet råder over en forenet familie, er av større verdi for Gud og kommende generasjoner enn alle andre rikdommer. I et slikt hjem kan og vil Gud utrette mirakler.¹⁶

Et vellykket ekteskap krever vedvarende forelskelse, innsats og forpliktelse

Jeg vil gjerne fremheve *vedvarende forelskelse* og anvende dette på voksne mennesker. Altfor mange par har kommet til alteret og sett på vielsesseremonien som avslutningen på en tid med forelskelse istedenfor som begynnelsen til en evig forelskelse. La oss ikke glemme at under byrdene i familielivet – og de melder seg – verdsettes omtenksomme ord og høflighet faktisk enda mer enn i de lykkelige dagene og månedene man gikk på frierfötter. Det er etter seremonien og i prøvelsene som daglig melder seg i hjemmet, at en ektemanns eller hustrus «takk skal du ha», «unnskyld meg» eller «vær så snill» bidrar til den kjærligheten som bragte dere til alteret. Det er klokt å huske at kjærlighet kan sultes i hjel likeså bokstavelig som en kropp som ikke får noen næring. Kjærlighet trenger gode gjerninger og høflighet. Det er betydningsfullt at den første setningen i det som den kristne verden kjenner som kjærlighetens lovprisning, lyder: «Kjærligheten er tålmodig, er velvillig.» [Se 1. Korinterbrev 13:4.] Gifteringen gir ingen mann rett til å være brutal eller hensynsløs, og ingen kvinne rett til å være sjusket, tverr eller uvennlig.

Den neste faktor jeg vil nevne som bidrar til et lykkelig ekteskap, er *selvbeherskelse*. Bagatellmessige ting skjer som irriterer deg, og så snakker du raskt, skarpt og høyt og sårer den andre. Jeg vet ikke om noen dyd som bidrar mer til hjemmets lykke og fred enn den store egenskapen selvbeherskelse med hensyn til hva man sier. Avstå fra å si det skarpe ordet som straks faller deg inn hvis du blir såret eller hvis du ser noe hos den andre som krenker deg. Det er blitt sagt at mens man går på frierfötter, skulle man holde øynene vidåpne, men etter vielsen halvveis lukket...

«Ekteskapet er et forhold som ikke kan overleve selviskhet, utålmodighet, dominans, ulikhet og mangel på respekt. Ekteskapet er et forhold som trives med godtakelse, likeverdighet, at man deler med hverandre, gir, hjelper, gjør sin del, lærer sammen, liker humor.»¹⁷

Bagatellisér feilene, og ros det som er godt. Etter at hvetebrødsdagens første beruselse er forsvunnet, begynner ekteparet å se svakheter og særegenheter som de ikke har lagt merke til tidligere. Kvinnen får ansvar som mor. Det oppstår vanskeligheter med å betale regninger. Og så blir vi tilbøyelige til å finne feil. La oss lære å kontrollere oss selv i så henseende...

Jeg betrakter det som et ubestridelig faktum at sann fred, kjærlighet, renhet, kyskheter og lykke ikke kan finnes i noe ekteskap hvor ikke Kristi ånd er tilstede, og der man ikke hver dag, hver time kjærlig streber etter å være lydig mot hans guddommelige bud, spesielt med hensyn til aftenbønn hvor man takker for motatte velsignelser.

Måtte Gud hjelpe oss å bygge hjem hvor himmelens ånd kan oppleves på jorden. Du og jeg vet at det er mulig, det er ingen drøm, det er ingen teori. Vi kan ha det gode forholdet mellom mann og hustru som blir kjærere og kjærere etter hvert som livets vanskeligheter melder seg. Vi kan ha hjem hvor barna aldri hører far og mor trette eller krangle. Måtte Gud hjelpe oss ... å bygge slike hjem og lære våre unge menn og unge kvinner som ser frem til familielivet, å verdsette et slikt ideal.¹⁸

Forslag til studium og drøftelse

- Hva gjør inntrykk på deg med hensyn til forholdet mellom president og søster McKay? Hvordan bestyrker deres forhold hans troverdighet med hensyn til å gi ekteskapsråd?
- President McKay sa at kjærlighet er «menneskesjelens mest guddommelige egenskap» (s. 146). Hvorfor tror du dette er sant?
- Hva tror du det betyr at ekteskapet er «ordinert av Gud»? (Se side 146-47.) Hvilken virkning skulle denne kunnskapen ha på vår holdning til ekteskapet? Hva sier «Familien – En erklæring til verden» om ekteskap?
- Hva er noen av farene som truer ekteskap i dag? (Se side 148-50.) Hva er forskjellen mellom å betrakte ekteskapet som en pakt og betrakte det «bare som en kontrakt»? Hvordan kan vi

løse problemer og vanskeligheter som oppstår i ekteskapet? (Se side 150-51.)

- Hvorfor utsetter eller unngår noen ekteskap? Hvordan kan vi hjelpe andre å betrakte ekteskap som det høye ideal som president McKay talte om?
- Hvorfor er vedvarende oppvartning og oppmerksomhet nødvendig gjennom hele ekteskapet? (Se side 150-51.) Hvordan har du funnet ut at du kan styrke forholdet til din ektefelle? Hvilke eksempler har du sett på andre par som fortsetter å styrke sitt ekteskap?
- Hvorfor er skarpe ord skadelige for forholdet i ekteskapet? Hvordan kan vi få større selvkontroll på dette området? (Se side 150-51.)
- President McKay forkynte at intet ekteskap kan ha fremgang uten «Kristi ånd» (s. 151). Hvordan kan vi bringe Kristi ånd inn i ekteskapet?

Aktuelle skriftsteder: Matteus 19:3-8, Efeserbrevet 5:25, L&p 25:14, 42:22, 49:15-17, 131:1-4

Noter

1. I *Conference Report*, apr. 1969, s. 6-7.
2. Emma Ray Riggs McKay, *The Art of Rearing Children Peacefully* (1952), s. 10.
3. Sitert i David Lawrence McKay, *My Father, David O. McKay* (1989), s. 264.
4. *My Father, David O. McKay*, s. 1.
5. I *Conference Report*, apr. 1956, s. 9, avsnittinndeling endret.
6. *Gospel Ideals* (1953), s. 463.
7. «As Youth Contemplates an Eternal Partnership», *Improvement Era*, mars 1938, s. 191.
8. I *Conference Report*, apr. 1953, s. 16.
9. *Gospel Ideals*, s. 478.
10. I *Conference Report*, apr. 1947, s. 119.
11. I *Conference Report*, apr. 1969, s. 7.
12. I *Conference Report*, apr. 1945, s. 141.
13. I *Conference Report*, okt. 1951, s. 8-9, avsnittinndeling endret.
14. *Gospel Ideals*, s. 508-509.
15. I *Conference Report*, apr. 1956, s. 9.
16. I *Conference Report*, apr. 1964, s. 5.
17. I *Conference Report*, apr. 1956, s. 8-9.
18. I *Conference Report*, apr. 1952, s. 87.

Foreldres edle kall

Beskytt deres barn. Veiled dem ... ved en god fars og en kjærlig mors eksempel.¹

Innledning

President David O. McKay ga ofte uttrykk for at han var takknemlig for sine foreldre og deres innflytelse på ham: «[Min far] lærte meg om arbeid og gudsdyrkelse som angår det moralske og åndelige så vel som de nære, timelige ting. Uansett hvilken plikt eller oppgave vi påtar oss, må vi utføre den og gjøre vårt aller beste.

Jeg har også alltid husket min mors fine eksempel – hennes mildhet og tålmodighet og oppriktighet.»²

President McKay øvet i sin tur en mektig innflytelse som en kjærlig far. Da en av hans sønner, David Lawrence, var liten, reiste han sammen med sin far med hest og vogn. «Vi krysset en stri elv i tordenvær,» mintes David Lawrence siden, «og ble stående fast mellom den elven og et brusende fossefall fra fjellet. Jeg trodde verdens ende var kommet, og begynte å gråte. Far holdt meg i armene sine på fanget hele natten til vi ble reddet neste morgen. Det er vanskelig å være ulydig mot en mann som er glad i deg og legger armene rundt deg.»³

David Lawrence mintes at David O. og Emma Ray McKay gjorde det klart for sine barn hva de forventet av dem, og at de, som foreldre, «var så disiplinert selv at vi aldri opplevde å se dem oppføre seg annerledes enn det ble forventet av oss... Våre foreldres forventninger viste oss veien vi skulle følge, og vår kjærlighet til dem ga oss en sikker motivasjon til å gå den veien. Vi lærte å elske dem fordi de først holdt av hverandre og oss.»⁴

President McKays eksempel og råd til siste-dagers-hellige foreldre viste at han forsto hvor viktig deres innflytelse er, og

«La oss gå mer inn for å skape [rettferdige] hjem,... og gå inn for at vi i våre hjem skal ha en liten forsmak på bimmelen ber på jorden.»

gjenspeilte hans overbevisning om at «ingen annen suksess kan oppveie at man svikter i hjemmet». ⁵

David O. McKays læresetninger

Foreldre har et guddommelig ansvar for å sørge for og veilede sine barn

Et nyfødt barn er den mest hjelpeløse skapning i verden. For at det skal overleve og utvikle seg, er det helt avhengig av foreldre som beskytter og pleier det... Våre mest dyrebare eiendeler, våre evige skatter, er våre barn. Disse fortjener og skulle få vår største og mest konstante omsorg og veiledning...

Å sette barn til verden medfører et stort ansvar og gir anledning til å forstå livets edleste hensikt, nemlig sammen med Guddommen «å tilveiebringe mennesket udødelighet og evig liv» (Moses 1:39). ⁶

Hele menneskehetens Fader forventer at foreldre, som hans representanter, bistår ham i å forme og veilede menneskers liv og udødelige sjeler. Dette er det største oppdrag Herren kan gi mennesker. ⁷

Foreldrerollen ... skulle betraktes som en hellig forpliktelse. Det finnes noe dypt i menneskets sjel som gjør opprør mot at foreldrerollen forsømmes. Gud har innpodet den sannhet i foreldrenes sjel at de ikke straffet kan forsømme sitt ansvar for å beskytte barndom og ungdom.

Det synes å være en økende tendens til å flytte dette ansvaret fra hjemmet til innflytelse utenfor, som skolen og Kirken. Så viktige disse ytre innflytelse er, kan de aldri erstatte en mors og fars innflytelse. For at vi skal holde våre hjem intakte, er det nødvendig at vi hele tiden lærer våre barn opp, er årvåkne og er deres kamerater og voktere. ⁸

Guds inspirasjon sees i kravet om at de siste-dagers-hellige skal holde sine hjem intakte og lære sine barn Jesu Kristi evangeliums prinsipper. «Og de skal også lære sine barn å be og vandre rettskaffent for Herren.» Denne befalingen som Herren har gitt oss i Lære og pakter, kapittel 68, vers 28, levner ingen tvil om foreldrenes ansvar for å undervise sine barn – et ansvar som

altfor ofte overføres til Kirkens skuldre, offentlige skoler og rettsvesen.⁹

Tre grupper har ansvar for å undervise barn – for det første, familien; for det annet, Kirken; for det tredje, landets myndigheter. Den viktigste av disse er familien. Ved guddommelig forordning har Herren pålagt foreldre ansvaret for for det første å undervise i læren om omvendelse, for det andre om tro på Kristus, den levende Guds Sønn, for det tredje om dåp og bekrefteelse, for det fjerde å lære barn å be, for det femte å lære barn å vandre rettskaffent for Herren [se L&p 68:25-28]. Foreldre som unndrar seg dette ansvaret, vil måtte svare for sin forsømmelse.¹⁰

Den største tillit som kan vises en mann og en kvinne, er at et lite barn blir overlatt i deres varetekt. Hvis en mann som er betrodd andres pengemidler, misligholder sin forpliktelse, enten han er ansatt i en bank eller i stat eller kommune, vil han bli anholdt og trolig satt i fengsel. Hvis en person som er betrodd en statlig hemmelighet, avslører denne og forråder sitt land, kalles han en landsforræder. Hva må så Herren mene om foreldre som, på grunn av sin forsømmelse eller sitt bevisste ønske om å nyte sitt eget liv, unnlater å oppdra sine barn riktig og derved viser seg utro mot den største tillit som er vist mennesker? Som svar har Herren sagt: «... [da] skal synden være på foreldrenes hoder» (L&p 68:25).¹¹

Det er intet midlertidig i en siste-dagers-helligs hjem. Det er ikke noe element av forgjengelighet i familieforholdet. For en siste-dagers-hellig er hjemmet virkelig samfunnets grunnleggende enhet, og det å være foreldre kommer nest etter det å være Gud. Hemmeligheten ved å være en god borger skal finnes i hjemmet. I hjemmet skal man vite hvordan man innpoder tro på Gud, tro på hans Sønn, verdens Forløser, tro på Kirkens organisasjoner. Det er der dette er samlet. Gud har gitt foreldre ansvaret for å innpode disse prinsippene i barnas sinn. Våre skoler, våre organisasjoner i Kirken og noen verdige samfunnsinstitusjoner er alle hjelpemidler når det gjelder å oppbygge og veilede de unge, men ingen av disse – hvor store og viktige de enn er for våre unge – kan erstatte foreldrenes stabilitet og innflytelse i hjemmet.¹²

Mødre kan øve en mektig innflytelse til det gode på sine barn

Et av de største behov i verden i dag er intelligente og bevisste mødre...

Moderskapet er den største potensielle innflytelse på godt og ondt i menneskenes liv. Morens bilde er det første som tegnes på det ubeskrevne blad på det lille barnets sinn. Det er hennes kjærtegn som først vekker en følelse av trygghet. Hennes kyss vekker den første følelse av hengivenhet. Hennes medfølelse og ømhet vekker den første forsikring om at det er kjærlighet i verden.¹³

Det edleste kall i verden er å være mor. Sant moderskap er den vakreste av alle kunstarter, det største av alle yrker. Hun som kan male et mesterverk eller skrive en bok som vil påvirke millioner, fortjener menneskehetens beundring og bifall. Men hun som mestrer å oppdra en flokk med sunne, vakre sønner og døtre, hvis udødelige sjeler vil øve innflytelse gjennom tidsaldre lenge etter at malerier har falmet og bøker og statuer har forfalt eller blitt tilintetgjort, fortjener den høyeste heder mennesket kan gi, og Guds mest utsøkte velsignelser.¹⁴

Mødre sår de frøene i barndommen som i stor grad avgjør livets innhøstning i voksen alder. En mor som lærer sine barn å ha respekt for hverandre og gir dem kjærlighet til mors- og farsrollen, yter en stor tjeneste for Kirken og for menneskeheten generelt. Barn fra slike hjem drar ut i verden som gode borgere – borgere som vil yte tjeneste på samme måte som deres foreldre har gjort, og utkjempe de kamper som deres fedre og mødre har utkjempet...

Av alle ting her i verden er det å være mor det som i størst grad viser de Gud-gitte dyder som det å skape og ofre er. Selv om den kan føre kvinnen til dødens rand, fører morsrollen henne også til selve livets kilde og gjør henne til medarbeider med Skaperen når det gjelder å gi evige ånder et jordisk liv.

I alle årene gjennom spedbarnsalder, barndom og ungdom, ja, selv etter at pikene hennes selv er blitt mødre og sønnene fedre, gir moren dem ømt og kjærlig av sin tid, sin trøst, sine gleder, sin nødvendige hvile og avkobling og, om nødvendig, sin helse og

selve livet. Det finnes ikke ord som kan gi uttrykk for den kraft og skjønnhet og det heltemot som utgjør en mors kjærlighet...

... Blant mine mest dyrebare skatter er minnet om mors bønner ved sengekanten, hennes kjærlige berøring når hun la tepene godt rundt min bror og meg og ga oss begge et kjærlig godnatt-kyss. Vi var for unge og skøyeraktige til å verdsette fullt ut en slik ømhet, men ikke for unge til å forstå at mor var glad i oss.

Det at jeg visste om mors kjærlighet, sammen med lojalitet overfor en eksemplarisk fars forskrifter, vendte mine steg mer enn en gang gjennom de hektiske ungdomsårene bort fra fristelsens stup.¹⁵

Ingen mor kan utføre noe edlere arbeid i denne verden enn å oppdra og elske de barna som Gud har velsignet henne med. Det er hennes plikt.¹⁶

Fedre skulle ta aktivt del i oppdragelsen av sine barn

Rundt klokken fem en ettermiddag kjørte fire brødre ned Main Street [i Salt Lake City, Utah] i en bil. Like før de passerte First South Street, hørte de et svakt, klagende rop: «Pappa! Pappa! Pappa, vent!» Faren var sjåføren, og hans velvillige øre gjenkjente sønnens stemme. Han stoppet straks bilen helt. Da mennene så ut, så de en liten ni år gammel gutt komme løpende gjennom trengselen og det travle menneskemylderet. Han var andpusten, peste og gråt av anstrengelse for å ta igjen bilen...

Faren sa: «Hvor har du vært, gutten min?»

«Jeg har sett etter deg.»

«Forlot du stedet hvor vi var enige om å møtes?»

«Ja, jeg gikk for å se hvor du var.»

Gutten hadde forstått det slik at de skulle møtes foran Tabernaklet. Faren mente tydeligvis at han skulle møte barnet lenger nede i gaten. På grunn av denne misforståelsen hadde sønnen kommet bort fra sin far, og det lille barnet ble kastet ubeskyttet ut i menneskemylderet.

Jeg tror dette illustrerer grunnprinsippet i den advarsel som vi ofte hører. Fedre, finnes det noen misforståelse mellom dere og

deres sønner? Er det en som vandrer i livets mylder, omgitt av alle slags fristelser, og som dere venter å møte på et avtalt sted som han ikke vet hvor er? Han kommer kanskje ikke ut fra denne trengselen og roper: «Far, far!» Og om han skulle gjøre det, kan du være døv for dette ropet fordi du er så konsentrert om alt som skjer i livet. Så du kan komme til å kjøre forbi ham og forlate ham blant all ondskapen, så han selv må finne veien hjem. Ta dine sønner med deg på livets vei, så du kan ha dem sammen med deg i det evige hjem hvor det er evigvarende fred og tilfredshet.¹⁷

Den far som på grunn av forretninger eller politiske eller samfunnsmessige ansvarsoppgaver unnlater å ta del med sin hustru i ansvaret med å oppdra sine sønner og døtre, er utro mot sine ekteskapelige forpliktelser, han er et negativt element i det som kunne og skulle være en gledens hjemmeatmosfære, og er en mulig bidragsyter til uenighet og forsømmelse.¹⁸

Foreldre skulle undervise kjærlig om lydighet og ærbødighet

Ærbødighet og lydighet mot loven skulle begynne i hjemmet. Det kan faktisk ikke understrekes sterkt nok det ansvar foreldre har for å lære sine barn å ha ærbødighet for Gud i alt som er hellig, og hedre og oppholde loven.¹⁹

Lydighet er himmelens første lov, og det er hjemmets lov. Det kan ikke være sann lykke i hjemmet uten lydighet – lydighet som ikke oppnås gjennom fysisk tvang, men ved det guddommelige element kjærlighet. Det er ikke noe hjem uten kjærlighet. Du kan ha et slott og likevel ikke noe hjem, og du kan bo i en tømmerhytte med jordtak og jordgulv og ha det mest fantastiske hjem i hele verden der, hvis kjærlighetens guddommelige prinsipp finnes innen disse fire tømmerveggene, [og skaper] denne velsignede lydighet og hengivenhet som gjør livet verdt å leve.²⁰

Det har vært utbredt noen ville teorier om barns selvbestemelsesrett og bevaring av deres individualitet. Noen av disse teoretikere mener at barn skulle få løse sine egne problemer uten veiledning fra foreldrene. Det er noe godt i dette, men det er mer galt...

... Barnet skulle lære at det er grenser for dets handlinger, at det er visse grenser det ikke kan passere ustraffet. Gjennom vennlighet og fasthet kan barnet lett lære å rette seg etter hjemmets krav. «Lær den unge den vei han skal gå! Så viker han ikke fra den når han blir gammel.» [Se Ordspråkene 22:6.]²¹

De unge [trenger] rettleiding, veiledning og riktige grenser. «La ditt barns første leksjon være lydighet, så kan den neste være det du ønsker,» sa Benjamin Franklin... Barna skulle tidlig lære at verden ikke er skapt bare for dem, at de har en forpliktelse overfor andre...

Foreldre har også et ansvar i denne opplæringen for ikke å vekke barnas vrede [se Efeserbrevet 6:4]. De skulle være hensynfulle så de ikke irriterer dem med besværlige ordrer eller med urette beskylder dem for noe. Så ofte som mulig skulle de gi dem oppmuntring istedenfor innsigelser eller irettesettelse.²²

Foreldrenes eksempel er en mektig kraft i barnas liv

Det hviler et ansvar på alle, og spesielt på fedre og mødre, med hensyn til å være et slikt eksempel for barn og ungdom som det er verdt å ta etter. Foreldre må oppriktig følge loven og støtte prestedømmet i sitt hjem, slik at barna kan se et godt eksempel.²³

Det er foreldrenes og Kirkens plikt ikke bare å undervise, men også vise de unge at å leve et liv i sannhet og moralsk renhet bringer glede og lykke, mens brudd på moralloven og samfunnets lover bare fører til utilfredshet og sorg, og når det skjer i et ekstremt omfang, til fornedrelse.²⁴

Det er vår plikt som voksne og [våre barns] foreldre å være et godt eksempel for dem i hjemmet og i samfunnet. Det er vårt ansvar å la våre barn forstå at vi er oppriktige i vår tro på Jesu Kristi evangelium. Foreldre skulle aldri si én ting om evangeliet og så gjøre noe annet. Barn er svært følsomme for uoppriktighet.²⁵

Familien gir barnet dets navn og omdømme i samfunnet. Barna ønsker at deres familie skal være like god som vennenes. De ønsker å kunne peke på sin far med stolthet og alltid føle seg inspirert når de tenker på sin mor.²⁶

Måtte Gud hjelpe oss å forsvare sannheten – og enda bedre, å etterleve den, å være eksempler på den i våre hjem... Måtte Gud gi dere kraft til å øve en slik innflytelse at deres barn kan være trofaste til det siste, til døden om nødvendig, mot Jesu Kristi evangeliums sannhet.²⁷

La oss gå mer inn for å skape [rettferdige] hjem, å være bedre ektemenn, mer omtenkssomme hustruer, bedre eksempler for våre barn, og gå mer inn for at vi i våre hjem skal ha en liten forsmak på himmelen her på jorden.²⁸

Forslag til studium og drøftelse

- Hvilken rolle har foreldre i Guds plan for «å tilveiebringe [sine barn] udødelighet og evig liv»? (Se side 155-57.) Hvordan deler fedre og mødre ansvaret for å oppdra barn i rettferdighet? (Se side 157-59.)
- Hvorfor skulle foreldre gi sine barn og hjemmet førsteprioritet? Hva slags innflytelse eller aktiviteter konkurrerer om tiden familien tilbringer sammen? Hvordan kan foreldre sette aktiviteter utenfor hjemmet i riktig perspektiv? Hvorfor er det viktig å involvere alle familiemedlemmene i disse avgjørelsene?
- Hvilket spesielt forhold skulle det være mellom en mor og hennes barn? (Se side 157-58.) På hvilke unike måter kan mødre påvirke sine barn til det gode?
- Hva kan fedre gjøre for å ta aktivt del i oppdragelsen av sine barn? (Se side 158-59.) Hvilke velsignelser kan fedre og barn motta når de tilbringer tid sammen?
- Hvilke effektive metoder kan foreldre benytte for å lære barn lydighet og ærbødighet? (Se side 159-60.) Hvorfor er kjærlighet en så viktig del av denne innsatsen? Hva kan foreldre gjøre når barn velger å være ulydige og går på avveier?
- Hvordan virker det på barn når foreldre sier én ting om evangeliet og så gjør noe annet? Hvordan har du sett foreldres eksempel påvirke barn på positive måter? (Se side 160-61.)
- Hvordan kan vi hjelpe enslige foreldre som strever med å oppdra sine barn i rettferdighet?

- Hvorfor tror du Herren har satt foreldreansvar over alt annet ansvar? Hvorfor er det viktig å forstå at hjemmet er Kirkens grunnleggende enhet? Hvilke likheter ser du mellom president McKays læresetninger om familien og «Familien – En erklæring til verden»?

Aktuelle skriftsteder: Kolosserbrevet 3:20-21, 1. Nephi 1:1, 8:35-38, Enos 1:1-3, Alma 56:41-48

Noter

1. I *Conference Report*, okt. 1967, s. 97.
2. *Secrets of a Happy Life*, red. Llewelyn R. McKay (1960), s. XII.
3. Sitert i John J Stewart, *Remembering the McKays* (1970), s. 30.
4. David Lawrence McKay, *My Father, David O. McKay* (1989), s. 99, avsnittindelning endret.
5. Sitert fra J. E. McCulloch, *Home: The Savior of Civilization* (1924), s. 42. I *Conference Report*, apr. 1935, s. 116.
6. I *Conference Report*, okt. 1954, s. 8-9.
7. I *Conference Report*, apr. 1955, s. 27.
8. I *Conference Report*, apr. 1969, s. 7.
9. I *Conference Report*, apr. 1966, s. 107.
10. I *Conference Report*, okt. 1954, s. 8.
11. I *Conference Report*, apr. 1955, s. 25-26.
12. *Stepping Stones to an Abundant Life*, red. Llewelyn R. McKay (1971), s. 358.
13. *True to the Faith: From the Sermons and Discourses of David O. McKay*, red. Llewelyn R. McKay (1966), s. 167-168.
14. *Pathways to Happiness*, red. Llewelyn R. McKay (1957), s. 116.
15. *Man May Know for Himself: Teachings of President David O. McKay*, red. Clare Middlemiss (1967), s. 262-265.
16. I *Conference Report*, apr. 1951, s. 81.
17. *Gospel Ideals* (1953), s. 489-90.
18. I *Conference Report*, apr. 1965, s. 7. Sitert i *Evangeliets læresetninger, elevhefte*, s. 79.
19. I *Conference Report*, apr. 1937, s. 30.
20. I *Conference Report*, juni 1919, s. 78.
21. I *Conference Report*, apr. 1955, s. 27.
22. I *Conference Report*, apr. 1959, s. 73.
23. I *Conference Report*, okt. 1927, s. 12.
24. I *Conference Report*, apr. 1967, s. 6.
25. I *Conference Report*, apr. 1960, s. 120.
26. I *Conference Report*, apr. 1945, s. 143.
27. I *Conference Report*, apr. 1969, s. 97.
28. I *Conference Report*, apr. 1952, s. 128.

Et vitnesbyrd om sannheten

Et vitnesbyrd om Jesu Kristi evangelium er den helligste, den mest dyrebare gave i vårt liv, og det oppnås bare ved å rette seg etter evangeliets prinsipper, ikke ved å følge verdens veier.¹

Innledning

President David O. McKay underviste ofte om hvor viktig det er å få et personlig vitnesbyrd om evangeliet, og lovet at «Herren aldri svikter dem som søker ham». Da David O. McKay var ung, ønsket han å få et personlig vitnesbyrd om sannheten. Han minnes denne perioden i livet og skrev:

«På en eller annen måte fikk jeg den tanke i ungdommen at vi ikke kunne få et vitnesbyrd uten at vi fikk en eller annen tilkjennegivelse. Jeg leste om profeten Joseph Smiths første syn, og jeg visste at han visste at det han hadde mottatt, var av Gud. Jeg hørte min fars vitnesbyrd om en røst han hadde hørt, og på en eller annen måte fikk jeg det inntrykk at dette var kilden til alle vitnesbyrd. Jeg forsto i min ungdom at det mest dyrebare et menneske kan oppnå i dette liv, er et vitnesbyrd om dette verks guddommelighet. Jeg hungret etter det. Jeg følte at hvis jeg kunne motta et vitnesbyrd, ville alt annet i sannhet virke ubetydelig.

Jeg forsømte ikke å be. Jeg mente alltid at det var når jeg ba, enten det var i rommet eller ute i lunden eller oppe i åssiden, at vitnesbyrdet ville komme. Derfor knelte jeg som gutt mer enn en gang og ba ved rognebærbusken mens ridehesten min sto ved siden av veien.

Jeg husker at jeg red over åsen i Huntsville en ettermiddag og tenkte på disse ting, og kom til at i stillheten der i åsen var det beste sted å få et vitnesbyrd. Jeg stoppet hesten, kastet tømmene

«Det mest dyrebare i verden er et vitnesbyrd om sannheten.»

over dens hode, trakk meg noen få skritt unna og knelte ned ved siden av et tre. Luften var klar og ren, soleskinnet herlig. Spirende gress og blomster fylte luften med vellukt ...

Jeg knelte ned, og av hele mitt hjerte utøste jeg min sjel til Gud og ba ham om et vitnesbyrd om dette evangelium. Jeg tenkte at jeg skulle få en eller annen tilkjennegivelse, at jeg skulle gjennomgå en eller annen slags forvandling som skulle gi meg full visshet.

Jeg reiste meg, steg opp på hesten, og mens den tok fatt på stien, husker jeg at jeg ransakte mitt indre, ristet ufrivillig på hodet og sa til meg selv: «Nei, det ble ingen forandring. Jeg er akkurat den samme gutten som før jeg knelte ned.» Den forventede tilkjennegivelse hadde ikke kommet.»²

Selv om han ikke straks mottok den tilkjennegivelsen han forventet, fortsatte president McKay å søke et personlig vitnesbyrd. Han fortalte senere at «den åndelige tilkjennegivelse som jeg hadde bedt om som gutt i tenårene, kom som en naturlig følge av å utføre sin plikt».³

Ut fra egen erfaring forkynte president McKay at lydighet til evangeliets prinsipper var en nøkkel til å motta et vitnesbyrd. Han vitnet: «Hvis du vil ta imot det evige livs prinsipper, vil du oppdage at det vil tilføre din sjel en velsignelse fra Den hellige ånd som vil gi deg et vitnesbyrd hevet over enhver tvil om at Gud lever, at han i sannhet er vår Fader, og at dette er hans verk som ble etablert gjennom profeten Joseph Smith. Dette er mitt vitnesbyrd – det mest dyrebare i livet!»⁴

David O. McKays læresetninger

Et vitnesbyrd om sannheten er det mest dyrebare vi kan eie i verden

Det finnes intet i denne verden som et menneske kan eie, som vil bringe mer trøst, større håp og tro enn et vitnesbyrd om en himmelsk Fader som elsker oss, eller om at Jesus Kristus, hans enbårne Sønn, virkelig lever, at disse to himmelske personer

viste seg for profeten Joseph og opprettet Jesu Kristi Kirke, og at menn offisielt er bemyndiget til å representere Guddommen.⁵

Det mest dyrebare i verden er et vitnesbyrd om sannheten... Sannheten blir aldri gammel, og sannheten er at Gud er kilden til prestedømmet..., at han lever, at Jesus Kristus, den store høyprest, står som overhode for denne kirken.⁶

Vi har fått Åndens vitnesbyrd om at vi er barn av vår Fader i himmelen. Vi har fått vitnesbyrd om at Gud er en levende person. Vi har fått vitnesbyrd om at Kristus, som ble korsfestet og oppsto den tredje dag som en oppstanden person, er overhode for sin kirke. Vi har fått Åndens vitnesbyrd om at han i denne evangelieutdeling har åpenbart Jesu Kristi evangelium, som igjen er gjengitt til jorden i hele sin fylde. Jesu Kristi evangelium, som åpenbart til profeten Joseph Smith, er virkelig på enhver måte Guds kraft til frelse [se Romerbrevet 1:16]. Det gir alle mennesker et fullkomment liv her, og ved lydighet mot evangeliets prinsipper gir det oss evig liv.⁷

Vern om vitnesbyrdet om sannheten. Gjør det så sterkt og så fast og urokkelig som fiksstjernene på himmelen. Måtte Kristi sanne ånd komme inn i alles hjerter og inn i alle våre hjem, han som er vår Forløser og som jeg vet virkelig lever og gir oss inspirerende veiledning.⁸

Når vi er lydige, mottar vi et vitnesbyrd gjennom Ånden

Renhet i tanker og et oppriktig hjerte som daglig søker Frelserens veiledning, vil føre til et vitnesbyrd om Kristi evangeliums sannhet som er like sikkert og varig som det Peter var i besittelse av ... etter at han hadde sett Kristus bli forklart og hadde hørt Guds røst vitne om hans guddommelighet [se Matteus 17:1-5].⁹

Jeg har undret hvor mange av oss som viser ... [de unge] *hvordan* de kan [motta et vitnesbyrd]. Legger vi stor nok vekt på den kjensgjerning at de aldri vil få vite det hvis de gir etter for synd? De vil aldri finne det ut hvis de foretrekker å tilfredsstille sine lidenskaper og lyster. «Min Ånd skal ikke til evig tid gå i rette

med menneskene.» (1. Mosebok 6:3, L&p 1:33, Moses 8:17). Hans ånd vil ikke dvele i urene tabernakler. («Herrens Ånd bor ikke i vanhellige templer» Helaman 4:24). Og du kan ikke få et vitnesbyrd uten Guds ånd...

... Spørsmålet melder seg: Hvordan kan jeg vite det? Jesus har svart på det, slik han har vist veien i ethvert aspekt av livet. En dag da han bar vitnesbyrd om sin guddommelighet, at hans lære var fra Gud, sa fariseerne og andre rundt ham: «Hvor har han sin skriftkunnskap fra, han som ikke er opplært?» Hvordan vet vi at du er guddommelig? (Det var deres spørsmål.) Og han ga et enkelt svar: «Om noen vil gjøre hans vilje, da skal han kjenne om læren er av Gud, eller om jeg taler av meg selv.» (Johannes 17:15, 17.) Det er et absolutt svar – en klar uttalelse... «Hvis dere vil gjøre hans vilje, skal dere vite.» Og «å kjenne Gud og Jesus Kristus, som han utsendte, er evig liv». [Se Johannes 17:3.]¹⁰

Herren sier i Lære og pakter at til noen er det gitt å vite ved Den hellige ånd at Jesus er Guds Sønn og at han ble korsfestet for verdens synder [se L&p 46:13]. Det er disse jeg viser til og som står fast på åpenbaringens klippe i det vitnesbyrd de bærer for verden. Men Herren sier videre at til andre er det gitt å tro på andres vitnesbyrd, slik at også de kan motta frelse hvis de fortsetter å være trofaste [se L&p 46:14]. Men til alle disse kommer vitnesbyrdet også ved den daglige erfaring.

De siste-dagers-hellige over hele verden får sitt vitnesbyrd bekreftet hver gang de gjør sin plikt. De vet at evangeliet lærer dem å bli bedre mennesker, at lydighet mot evangeliets prinsipper gjør dem til sterkere menn og mer trofaste kvinner. Hver dag får de slik kunnskap, og de kan ikke benekte det. De vet at lydighet mot Jesu Kristi evangelium gjør dem til bedre og mer trofaste ektemenn, trofaste og respekterte hustruer, lydige barn. De vet at lydighet mot evangeliets prinsipper på alle måter gjør dem fullkomment i stand til å skape et hjem. Idealet finnes der, de er klar over det, de kan ikke benekte det, de vet det, og de vet at overtredelse av disse prinsippene vil ha motsatt virkning på den enkeltes liv og på deres familieliv. De vet at lydighet mot evangeliet fremmer sant brorskap og fellesskap blant menneskene.

De vet at de er bedre borgere takket være lydighet mot lover og ordinanser. Mens de så er opptatt med sine daglige gjøremål og anvender religionen i sitt yrke, er de eksempler på evangeliets sannhet.¹¹

Dere har uten tvil truffet mennesker som ... undres hvordan det har seg at denne kirken har slik vitalitet og vekst. Hemmeligheten ligger i at hver sann siste-dagers-hellig har en personlig forsikring om at dette er Guds verk, den samme kraft som ga Peter og Johannes styrke til å stå foran sine anklagere og åpent og tappert erklære i Sanhedrin «at ved Jesu Kristi, nasareens navn, han som dere korsfestet, ... ved ham står denne mann helbredet», at det ikke finnes noe annet navn blant mennesker som de kan bli frelst ved [se Apostlenes gjerninger 4:10, 12].

Hemmeligheten ligger i det vitnesbyrd som hver person som er et trofast medlem av Kristi Kirke, har om at evangeliet består av riktige prinsipper... Dette vitnesbyrdet har blitt åpenbart til hver oppriktig mann og kvinne som har rettet seg etter Jesu Kristi evangeliums prinsipper, adlydt ordinansene og blitt berettiget til og har mottatt Guds ånd, Den hellige ånd, som sin veileder. Hver person står uavhengig i sin sfære i dette vitnesbyrdet, i likhet med [de] tusenvis av klart skinnende lamper som [gjør] Salt Lake City ... så strålende opplyst om natten. Hver av dem står og skinner i sin egen sfære, men lyset produseres av den samme kraft, den samme energi, som alle de andre lysene mottar sin energi fra.¹²

Hvis vi mottar et menneskes vitnesbyrd, så er Guds vitnesbyrd større, for dette er Guds vitnesbyrd som han har gitt om sin Sønn: «Den som tror på Guds Sønn, har vitnesbyrdet i seg selv.» [1. Johannes 5:10.] Det er et Åndens vitnesbyrd. Gud åpenbarer virkelig for menneskene i dag at Herrens oppstandelse er en realitet, at dette store verk er guddommelig. Han åpenbarer den sannhet, den guddommelige og evige sannhet, at Gud lever, ikke som et vesen, en kraft, som elektrisitet, men som vår Fader i himmelen... Gud åpenbarer for sjelen at han er til. Han åpenbarer Herren Jesu Kristi guddommelig, han som kom til jorden

for å gi menneskene den store kunnskap om at Gud og hans Sønn virkelig er til.¹³

Med sannhet som vår rettesnor, vår ledsager, vår allierte, vår inspirasjon, kan vi begeistres av bevisstheten om at vi er i slekt med Den uendelige, og alle de bagatellmessige prøvelsene, sorgene og lidelsene i dette liv vil svinne bort som det flyktige og harmløse vi opplever i en drøm. Dette er vårt privilegium på grunn av Guds velsignelse og veiledning hvis vi i vårt daglige liv anvender de åndelige velsignelser og privilegier i Jesu Kristi evangelium.¹⁴

Et vitnesbyrd om evangeliet er et ankerfeste for sjelen

Vitnesbyrdet om evangeliet er et ankerfeste for sjelen midt oppe i forvirring og strid... Kunnskap om Gud og hans lover betyr stabilitet, tilfredshet og fred, og derved et hjerte fylt av kjærlighet som strekker seg ut til våre medmennesker og tilbyr de samme velsignelser, de samme privilegier.¹⁵

Vi kan ikke i oppriktighet tro at vi er Guds barn og at Gud er til, uten å tro på at Jesu Kristi evangeliums sannhet til slutt uunn-gåelig vil seire. Hvis vi tror dette, vil vi bekymre oss mindre med hensyn til verdens og den nåværende sivilisasjons undergang, for Gud har opprettet sin kirke for at den aldri skal bli tilintet-gjort eller gis til et annet folk. Og like sikkert som Gud lever, og hvis hans folk er trofaste mot ham og mot hverandre, trenger vi ikke tvile på sannhetens endelige seier.

... Hvis du har dette vitnesbyrd [om sannheten] på din side, kan du gå gjennom ærekrenkelsens, fordreiningens og overgre-pets mørke dal, uforferdet som om du hadde en magisk rustning på som ingen kule og ingen pil kunne trenge gjennom. Du kan holde hodet høyt, kneise fryktløst og sikkert og se hvert men-neske rolig og uten å vike inn i øyene... Du vil vite at alt ordner seg til slutt, at det må skje, at alle må flykte for sannhetens store, hvite lys, slik mørket viker og blir til intet i solskinet.¹⁶

Forslag til studium og drøftelse

- Hva vil det si å ha et vitnesbyrd om Jesus Kristus og hans evangelium? Hvorfor er et vitnesbyrd det mest dyrebare vi kan få? (Se side 165-66.) Hvorfor er det nødvendig at hver av oss har et personlig vitnesbyrd?
- Hva må vi gjøre for å få et vitnesbyrd om sannheten? (Se side 166-69.) Hvorfor er lydighet en nødvendig del av et sterkt vitnesbyrd? Hvilken rolle spiller Den hellige ånd for at vi skal få et vitnesbyrd?
- Hvorfor er det viktig å fortsette å styrke vårt vitnesbyrd gjennom hele livet? Hvordan har du funnet ut at du kan gi ditt vitnesbyrd næring?
- Hva kan vi gjøre for å hjelpe våre barn å få et vitnesbyrd om Jesus Kristus og hans evangelium?
- President McKay sa at «et vitnesbyrd om evangeliet er et ankerfeste for sjelen» (s. 169). Hvorfor trenger vi et vitnesbyrd som ankerfeste for sjelen? (Se side 169.) Hvordan har ditt vitnesbyrd beskyttet og styrket deg gjennom livets prøvelser?
- Hvorfor er det viktig at vi deler vårt vitnesbyrd med andre? Hvilke velsignelser har du fått som følge av å bære vitnesbyrd?

Aktuelle skriftsteder: Matteus 16:13-17, Lukas 22:32, Johannes 7:17, 14:26, Ether 12:4, Moroni 10:3-5, L&P 1:39, 93:24-28

Noter

1. *Treasures of Life*, red. Clare Middlemiss (1962), s. 228.
2. *Treasures of Life*, s. 228-230.
3. *Cherished Experiences from the Writings of President David O. McKay*, red. Clare Middlemiss, rev. utg. (1976), s. 7.
4. *Treasures of Life*, s. 232.
5. I *Conference Report*, okt. 1953, s. 88.
6. I *Conference Report*, apr. 1948, s. 172.
7. I *Conference Report*, okt. 1966, s. 136.
8. I *Conference Report*, okt. 1965, s. 145-46.
9. *Ancient Apostles* (1918), s. 49.
10. I *Conference Report*, okt. 1953, s. 88-89.
11. I *Conference Report*, okt. 1912, s. 121, avsnittinndeling endret.
12. I *Conference Report*, okt. 1912, s. 120-121.
13. I *Conference Report*, okt. 1925, s. 111.
14. I *Conference Report*, apr. 1958, s. 130.
15. I *Conference Report*, okt. 1912, s. 122.
16. I *Conference Report*, apr. 1969, s. 152.

Mot til å leve rettferdig

*Det største behov i verden i dag er tro på Gud
og mot til å gjøre hans vilje.¹*

Innledning

Ien generalkonferansetale gjenfortalte president David O. McKay en historie som en mann som het James L. Gordon, hadde fortalt:

«En ung gutt ... bestemte seg for å bli lærling i en av tømmermennenes foreninger. Han var en oppvakt ung gutt i tenårene, og mennene var glad for å oppta ham. De sa: “Kom igjen, la oss ta en skål for denne unge mannens inntreden i vår gruppe!” De skjenket øl [og] rakte ham glasset.

Han sa: “Nei takk, jeg drikker ikke.”

“Å,” sa et barskt, gammelt medlem, “vi vil ikke ha totalavholdsmenn i gruppen vår.”

“Nåvel,” sa den unge gutten, “dere får en hvis dere vil ha meg.”

En annen grep ham i kraven og sa: “Unge mann, du skal ha dette ølet enten innvortes eller utvortes!”

“Greit, jeg kom hit med ren jakke og ren samvittighet. Du kan søle til jakken min hvis du vil, men du skal ikke tilsmusse min karakter.”»

President McKay henviste til den unge mannen i historien og sa:

«Han var blitt opplært til – jeg bruker det ordet riktig – ikke bare undervist, men opplært til å avstå fra bruk av tobakk og sterk drikk, fra rusmidler. Det er dette jeg mener med moralsk mot. Det største behov i verden i dag er tro på Gud og mot til å gjøre hans vilje.»²

«Gjennom sine bitre tårer så [Peter] alle manndommens sanne egenskaper slik de kom til uttrykk hos Jesus – ærbødighet, broderlig vennlighet, tålmodighet, oppriktighet, mot.»

David O. McKays læresetninger

Frelseren er det ypperste eksempel på mot

Han som er eller skulle være vår veileder i livet, var den modigste av alle mennesker. «Hos Jesus finner vi tapperhet på sitt beste, mot på sitt høyeste og et uforlignelig heltemot.» Sant heltemot forsvarer det rette og møter en ulykke uten en krypende holdning. I denne sammenheng var Frelseren selve legemliggjøringen av ekte mot og tapperhet. For å belyse dette trenger jeg bare nevne da han rensket templet [se Matteus 21:12-13], eller da han fryktløst talte sannheten og hans bysbarn drev ham ut av Nasaret [se Lukas 4:16-32, 43-44], eller da de fem tusen i Kapernaum ... [ble redusert i antall og] han vendte seg [til De tolv] og sa: «Vil også dere gå bort?» [Se Johannes 6:66-67.] Men ikke en eneste gang fortvilte Mesteren og bøyde av fra sin planlagte kurs. Det er slikt mot vi trenger i verden i dag.³

Da soldater la hånd på Jesus, kom Peter ... ilende til for å redde sin Mester, «trakk [sverdet], slo til yppersteprestens tjener og hogg det høyre øret av ham». [Se Johannes 18:10.]... «Stikk sverdet i sliren!» befalte Frelseren. «Skulle jeg ikke drikke den kalk Faderen har gitt meg?» [Johannes 18:11.] For en lærepenge for Peter! Selv om plikten førte til lidelse og død, vaklet ikke Herren i sin styrke...

Peters styrke og lojalitet vaklet, men han fikk seg ikke til å flykte sammen med de andre. Heller ikke kom han til at det var best å gå sammen med Jesus. Derfor gjorde han ingen av delene, men «fulgte etter ham på avstand, helt inn på gårdsplassen hos ypperstepresten». [Markus 14:54.] Først ble han værende utenfor, men våget seg senere inn der tjenerne satt...

[Etter at Peter tre ganger hadde benektet at han kjente Herren], vendte Frelseren «seg og så på Peter». Da husket Peter Herrens ord: «Før hanen galer, skal du fornekte meg tre ganger.» Og han gikk ut og gråt bittert. [Se Lukas 22:54-62.]

Det er sagt at da Peter «trakk seg taus tilbake fra alle ... og brøt stillheten med sin bitre gråt», var hans sorg så stor at han holdt seg for seg selv hele fredagen og lørdagen etter Frelserens

korsfestelse. Hvis dette er tilfellet, ble hans sorg over det han hadde gjort, desto mer intens da han mintes de mange vennlige ord Frelseren hadde sagt ham, og de mange, mange lykkelige stunder han hadde tilbragt i Herrens selskap. Hvert ord og hver handling og hvert blick knyttet til Mesteren innprentet seg i hans sinn med ny mening... Gjennom sine bitre tårer så han alle manndommens sanne egenskaper slik de kom til uttrykk hos Jesus – ærbødighet, broderlig vennlighet, tålmodighet, oppriktighet, mot.⁴

Verdens håp og fremtid er knyttet til mannen fra Galilea, vår Herre og Frelser, Jesus Kristus. Når du utkjemper dagens kamp, vil du granske ditt indre og se om du virkelig tror det? [En forfatter] stilte en gang følgende spørsmål: «Er Jesus bare en legendarisk skikkelse i historien, en helgen som males i blyglassvinduene i kirker, ... som man ikke skal nærme seg og knapt nevne navnet til, eller er han fremdeles det han var da han vandret i kjødet, et virkelig menneske med følelser som oss selv, en eldre bror, en veileder, en rådgiver, en trøster, en klar røst som kaller på oss fra fortiden og ber oss være edle, tapre og holde motet oppe til siste slutt?» Hva er han for deg, min medarbeider?⁵

Mot har sitt utspring i tro og håp

Vi har et større ansvar enn noen gang for å lære og etterleve Jesu Kristi evangelium. Vi har større oppgaver foran oss. Alt arbeidet er ennå ikke gjort... Vi trenger mot for å tre inn i disse nye riker. Vi trenger mot for å klare vår nåværende situasjon og våre forhold, og derfor har jeg valgt teksten: «Vær ved godt mot! La hjertene være sterke, alle dere som venter på Herren!» [Salme 31:25.]

I dette løftet finnes to prinsipper som hvert virkelig religiøst menneske skulle verne om – tro og mot. Hva betyr denne teksten? Vi vet med sikkerhet at Herren holder ord overfor sitt folk. La derfor ingen fortvile, men fatt mot, og deres håp skal ikke være forgjeves. Tro på Gud, tillit, tiltro til våre medmennesker og mot til å stå for vår overbevisning vil gjøre oss i stand til å oppnå enhver rettferdig sak.⁶

La oss med tro på en høyere kraft og vår Faders personlige, fortrolige beskyttelse – og vi liker å betrakte ham som en kjærlig Fader – møte våre vanskeligheter med mot.⁷

De unge må utvikle mot til å holde fast på åndelige verdier

[Å holde fast på] våre idealer er et annet område hvor vi kan tilkjenne mot og fortjene bifall fra Gud, som vi stoler på. Vi lever i en tid da menneskene skulle bevare fatningen og ikke rives løs fra sitt ankerfeste av enhver flyktig teori som fremsettes som et universalmiddel for det vi for tiden lider av. I denne tid trenger vi modige unge som holder den moralske standard høyt. På dette område kan vi finne det sanneste moralske mot. Det er sagt at heroisme er konsentrert mot. Våre største helter finnes ikke alltid på slagmarken. Jeg tror vi også finner dem blant våre unge – unge menn og unge kvinner som i sosiale grupper fryktløst står frem og fordømmer det vi vet undergraver ens karakter, selve livskraften til de unge.

«Det har aldri vært en tid i verdens historie,» sier [en skribent] «da det var større behov for moralske helter. Verden venter på slike. Guds forutseenhet har gjort at vitenskapen arbeider og forbereder veien for slike. For dem legger vitenskapen sine jernspor, strekker sine kabler og bygger bro over havene. Men hvor er de? Hvem skal puste en høyere form for liv inn i våre sivile og politiske forhold?» «Det som er viktigst i verden,» sier en stor vitenskapsmann, «er ikke Galileos, Faradays og andres oppdagelser, men tro på at moralske og åndelige verdier virkelig eksisterer.» Jeg appellerer til de unge og ber dem være modige og holde fast ved Jesu Kristi evangeliums moralske og åndelige verdinormer. «For hva gagner det et menneske om han vinner hele verden, men tar skade på sin sjel? Eller hva kan et menneske gi til vederlag for sin sjel?» [Matteus 16:26.]⁸

Målet med utdanning er å utvikle ressurser i barna som vil bidra til deres velferd hele livet gjennom, å utvikle selvbeherskelse slik at de aldri blir slaver av ettergivenhet eller andre svakheter, å utvikle [sterk] manndom, vakker kvinnelighet, slik at det

I likhet med Helamans unge krigere skulle vi være «overmåte tapre og modige og også fulle av styrke og virkelyst» og «alltid ... pålitelige» (Alma 53:20).

i hvert barn og hver ungdom kan finnes løfte om en venn, en ledsager, en som senere kan blir en god ektemann eller hustru, en eksemplarisk far eller en kjærlig, intelligent mor, en som kan møte livet med mot, ulykker med styrke og døden uten frykt.⁹

Jeg har lest fra det 53. kapittel i Alma, som gir en beretning om unge menn som var overmåte tapre og modige, fulle av styrke og virkelyst – menn som alltid var pålitelige i hva som helst de ble betrodd. Hvem var disse unge menn? De var sønner av foreldre som var like pålitelige i alt de ble betrodd. Deres foreldre var omvendte lamanitter som viet sitt liv til tjeneste for sine medmennesker da Guds ånd kom over dem, og i sin tjeneste i Kirken inngikk de en pakt om at de aldri mer skulle gripe til våpen mot

sine brødre, aldri mer gå i krig. Slik var deres ed, og slik var deres pakt. Og de var trofaste mot den helt til døden.¹⁰

Jeg appellerer til de unge og ber dem være modige og holde fast ved Jesu Kristi evangeliums moralske og åndelige verdinormer. Verden trenger moralske helter!¹¹

Jeg benytter [en forfatters] ord: ... «To veier ligger åpne foran dere – den ene fører til et stadig lavere og lavere plan, hvor fortvilelsens skrik høres... Den andre fører til morgenens høyland, hvor menneskehetens glade rop høres, og hvor ærlig innsats belønnes med udødelighet.» ...

Når du skal velge, ... gir Gud deg et klart blikk, klarsyn, sterk vilje, et modig hjerte. Måtte du, etter å ha truffet et klokt valg, vandre med løftet hode, med et åpent ansikt som viser at du ikke har begått urett mot noen. Måtte lyset fra det Kristus-lignende liv vinke deg uforferdet videre, selv om livets oppgaver blir tunge og sorg tynger deg.¹²

Med moralsk mot kan vi overvinne livets motgang

Mot er den sinnets egenskap som møter fare eller motstand med ro og fasthet, noe som gjør oss i stand til å takle vanskeligheter som kommer i vår vei, til å oppnå noe godt... Mot betyr å ta tak i vanskeligheter og overvinne dem.¹³

Det er lett nok å gjøre det rette når vi er i godt selskap, men det er ikke lett å forsvare det rette når majoriteten går imot det. Likevel er det nettopp da tiden er inne til å vise sant mot. Profeten Joseph ble for eksempel hånet og forfulgt fordi han sa at han hadde hatt et syn, men han forble alltid trofast mot sitt vitnesbyrd. Selv om han «ble hatet og forfulgt, sa han likevel at det var sant at Gud hadde talt til ham», og *«bele verden kunne ikke få ham til å tenke eller tro annerledes»*. [Se Joseph Smith – Historie 1:24-25, uthevelse tilføyd.]

Det er et slikt mot og en slik fasthet alle skulle ha. Når vi vet hva som er riktig, skulle vi alltid ha mot til å forsvare det selv med fare for å bli latterliggjort eller straffet.¹⁴

La oss være modige når det gjelder å forsvare det rette. Vær ikke redd for å forsvare det rette. La oss være trofaste.¹⁵

Måtte Gud gi oss mot til å velge det rette, evne til å verdsette det gode i livet og kraft til trofast å tjene ham og våre medmennesker.¹⁶

Sannhet er lojalitet overfor det rette slik vi ser det. Det er å leve tappert i samsvar med våre idealer. Den er alltid kraft.¹⁷

Forslag til studium og drøftelse

- Hva er mot? (Se side 177.) Hvorfor er moralsk mot viktigere enn fysisk mot? Hvordan kan vi svekke eller styrke vårt moralske mot? Hvordan kan vi etterleve evangeliet med stille, daglig mot?
- Kan du nevne noen eksempler fra Skriftene på at Frelseren og andre viste fullkomment moralsk mot? (Se side 173-74.) Hvordan har deres eksempel styrket deg?
- Hva er forholdet mellom tro og mot? (Se side 174.) Hvordan hjelper Herren oss å takle tilsynelatende overveldende motstand? Hva må vi gjøre for å få hjelp fra ham?
- Motløshet er det samme som å tape motet. Hvorfor er motløshet et så farlig redskap som Satan benytter? Hvordan kan vi vokte oss mot og overvinne motløshet?
- Hvilke sosiale eller andre situasjoner krever ekstra stort mot? Hvordan kan siste-dagers-hellige vise mot i slike situasjoner? Hvordan kan vi hjelpe og oppmuntre Kirkens barn og unge til å være modige og holde fast ved evangeliets normer? (Se side 175-77.) Hvordan kan heftet *Til styrke for ungdom* være en hjelp i denne sammenheng?

Aktuelle skriftsteder: 5. Mosebok 31:6, 2. Kongebok 6:16, Romerbrevet 15:13, 1. Nephi 3:7, L&p 121:7-9

Noter

1. I <i>Conference Report</i>, apr. 1963, s. 95. 2. I <i>Conference Report</i>, apr. 1963, s. 95. Historien er hentet fra James L. Gordon, <i>The Young Man and His Problems</i>. 3. I <i>Conference Report</i>, apr. 1936, s. 58. 4. <i>Ancient Apostles</i> (1918), s. 63-66, avsnittinndeling endret.	5. I <i>Conference Report</i>, okt. 1954, s. 84, avsnittinndeling endret. 6. I <i>Conference Report</i>, apr. 1936, s. 57-58, avsnittinndeling endret. 7. I <i>Conference Report</i>, apr. 1936, s. 61. 8. I <i>Conference Report</i>, apr. 1936, s. 60-61, avsnittinndeling endret. 9. <i>Gospel Ideals</i> (1953), s. 436.

10. *I Conference Report*, okt. 1927, s. 11-12.
11. *I Conference Report*, apr. 1969, s. 152.
12. *Whither Shall We Go?* Brigham Young University Speeches of the Year, 10. mai 1961, s. 7.
13. *I Conference Report*, apr. 1936, s. 58.
14. *Ancient Apostles*, s. 185, avsnittindelning ändret.
15. *I Conference Report*, okt. 1968, s. 145.
16. *I Conference Report*, apr. 1940, s. 118.
17. *I Conference Report*, apr. 1959, s. 73.

«Sann kristendom er kjærlighet i handling... La ditt hjerte fylles med et ønske om å tjene alle mennesker, med tro og vennlighet. Vi føler evangeliets ånd når vi tjener andre.»

Tjeneste er guddommelig

Det edleste mål i livet er å strebe etter å gjøre livet bedre for andre og gjøre dem lykkeligere.¹

Innledning

President David O. McKay forkynte ofte at tjeneste for andre bringer sann lykke, og at Herren veileder og velsigner dem som tjener. I 1921 fant en slik hendelse sted da Herren leder sine tjenerne. Eldste David O. McKay og bror Hugh J. Cannon besøkte medlemmer over hele verden på oppdrag fra Det første presidentskap. Som en del av oppdraget skulle de besøke Kirkens medlemmer i Armenia. På grunn av 1. verdenskrig og vanskelige forhold i dette området visste man lite om situasjonen for Kirkens medlemmer der. Eldste McKay skrev:

«I mars 1921 hørte vi at på en spesiell fastedag hadde et bidrag på flere tusen dollar blitt gitt som hjelp for de nødstedte i Europa og de lidende armenerne i Asia. Vi fikk også vite at Det første presidentskap overveide å sende en spesiell sendemann til Syria for å yte personlig hjelp til våre armenske hellige.»

Fordi eldste McKay og bror Cannon ikke hadde planlagt å besøke Kirkens medlemmer i Armenia før langt senere på turen, fortsatte de sin reise og besøkte områder som Australia, New Zealand og mange øyer. I flere måneder hørte de ingenting om situasjonen i Armenia eller om noen var blitt sendt dit med pengegaven. Den 2. november 1921, mens de var i Jerusalem, fikk de endelig beskjed om at Kirkens hovedkvarter hadde sendt en mann ved navn J. Wilford Booth for å møte dem. Men ingen kjente tidsskjemaet hans eller hvor han befant seg. Den dagen skrev eldste McKay i dagboken sin: «Vi aner ikke hvor han er, men skal reise til Haifa fra Jerusalem i morgen tidlig, på vei til Aleppo [Syria]. Har bestemt at vi skal kjøre med bil gjennom

Samaria og besøke bibelske steder.» Før de dro, gikk eldste McKay og bror Cannon opp på Oljeberget, valgte et avsondret sted og ba om at Herren måtte lede dem på reisen.

Etter bønnen mintes eldste McKay: «Da vi kom tilbake til hotellet, følte jeg sterkt at vi skulle ta tog og ikke bil til Haifa.» Bror Cannon var enig, og de fortsatte sin tur til Haifa og håpet å finne eldste Booth der. Eldste McKay skrev: «Vårt største ønske da vi nærmet oss denne misjonen, var å treffe eldste Booth. Ja, det virket faktisk som turen til Syria ville være forgjeves hvis vi ikke traff ham. Vi var fremmede. Vi kjente ingen... Vi hadde noen navn og adresser, men vi kunne ikke lese dem siden de var skrevet på tyrkisk.»

Da eldste McKay og bror Cannon ankom jernbanestasjonen, ble de forsinket der fordi de prøvde å få opplysninger om et passende hotell. Etter forsinkelsen gikk eldste McKay mot stasjonsutgangen samtidig med en annen reisende. Mannen klappet ham på skulderen og spurte: «Er ikke dette bror McKay?»

Eldste McKay skrev følgende om resultatet av møtet: «Jeg kan ikke beskrive hvor forbløffet jeg ble over denne henvendelsen i en så fremmed by, og da jeg snudde meg, gjenkjente jeg eldste Wilford Booth, den mannen som vi fremfor alle andre så inderlig ønsket å treffe. Vi møtte hverandre også på det mest beleilige tidspunkt og sted... Det kunne ikke ha vært bedre om vi hadde planlagt det i mange uker! Da vi fortalte hverandre om våre opplevelser, var vi ikke i tvil om at vårt møte var et resultat av guddommelig inngripen... Hadde vi ikke truffet hverandre i Haifa, ville faktisk turen vår til Den armenske misjon vært fullstendig forgjeves, ifølge menneskelig visdom. Slik det nå ble, organiserte vi Den armenske misjon og hadde mange andre oppgaver og opplevelser.

David O. McKays læresetninger

Det er Herrens vilje at vi skal tjene hverandre

Det er Guds vilje [at du]skal tjene dine medmennesker, være til nytte for dem og gjøre denne verden bedre fordi du har levd her. Kristus ga alt for å lære oss dette prinsippet. Og han sa:

«Alt dere gjorde mot én av disse mine minste brødre, det gjorde dere mot meg» (Matteus 25:40). Dette er det budskap Gud har gitt oss. Dette er Guds kirke, som er så fullkomment organisert at hver mann, hver kvinne og hvert barn kan få anledning til å gjøre noe godt for andre. Det er våre prestedømsmedlemmers plikt, det er hjelpeorganisasjonenes og hvert medlems ansvar å tjene og gjøre Guds vilje. Hvis vi gjør det, og jo mer vi gjør det, desto mer vil vi bli overbevist om at det er Guds verk, fordi vi setter det på prøve. Ved slik å *gjøre Guds vilje, vil vi lære Gud å kjenne og komme ham nær og føle at vi har evig liv*. Vi ønsker å være glad i alle mennesker overalt, og vi kan rope ut sammen med oldtidens apostler: «Vi vet at vi er gått over fra døden til livet, fordi vi elsker brødrene» (1. Johannes 3:14).³

Det har blitt sagt at «menneskerasen ville utslettes hvis de sluttet å hjelpe hverandre». Jeg siterer en mann som sier at «fra den stund moren svøper inn barnets hode og til det øyeblikk en kjærlig hjelper tørker dødssvetten fra den døendes panne, kan vi ikke eksistere uten gjensidig hjelp.» ... Kirken, med alle sine quorumer og organisasjoner, er Guds plan for å yte gjensidig hjelp.⁴

Jeg kommer til å tenke på noen ... som jeg ønsker å takke... Det er de menn og kvinner utover hele Kirken som bidrar med sin tid og sine midler for å fremme sannheten – ikke bare ved å undervise, men ved ekte tjeneste på mange måter. Noen av disse strever for å livnære seg. Noen av dem er velstående menn og kvinner, pensjonister som har stor formue... Gud velsigne disse som yter slik tjeneste, og måtte Gud velsigne dere alle, for jeg tror vi kan si for Kirken: «Vi streber etter å være ett, Fader, likesom du og din Sønn er ett.»⁵

Er du villig til å tjene? Har du det klarsyn kong Benjamin hadde da han sa: «... når dere er i deres medmenneskers tjeneste, er dere jo i deres Guds tjeneste»? (Mosiah 2:17.) Sann kristendom er kjærlighet i handling. Det er ingen bedre måte å vise sin kjærlighet til Gud på enn å vise en uselvvisk kjærlighet til sine medmennesker...

... La ditt hjerte fylles med et ønske om å tjene alle mennesker, med tro og vennlighet. Vi føler evangeliets ånd når vi tjener andre.⁶

Tjeneste bringer lykke både til den som gir og til den som mottar

Lykke er faktisk målet for vår eksistens. En slik lykke oppnås best ved å tjene våre medmennesker.⁷

Alle mennesker ønsker å være lykkelige. Mange streber også oppriktig etter å gjøre sitt beste. Men det er overraskende få som forstår at en sikker veiledning til å oppnå dette, finnes i følgende uttalelse av Jesus fra Nasaret: «Den som vil berge sitt liv, skal miste det. Men den som mister sitt liv for min skyld, skal finne det.» [Matteus 16:25.] Denne viktige uttalelsen inneholder en hemmelighet som er mer verdt å eie enn berømmelse eller makt, noe mer verdifullt enn all verdens rikdom.

Det er et *prinsipp* som når det blir anvendt, lover å erstatte *mismot* og *tungsinn* med *håp* og *glede*, å fylle livet med *tilfredshet* og evigvarende *fred*. Derfor ville det i sannhet være en velsignelse for denne forvirrede og deprimerede verden i dag å godta dette prinsippet. Hvorfor ignorerer så mennesker og nasjoner noe så dyrebart?

Er sannheten i det paradoksale utsagnet – å miste sitt liv for å finne det – for vanskelig å fatte for menneskene? Eller er det i så stor konflikt med kampen for tilværelsen at man betrakter det som ugjennomførlig?

Men det faktum står fast at han som er «veien og sannheten og livet» [se Johannes 14:6], med dette har fremsatt en uforanderlig lov...

Enkelt sagt lyder denne loven: «*Vi gjør livet rikest når vi streber etter å gjøre verden bedre og lykkeligere.*» Naturens egen lov, at de sterkeste overlever, er *selvoppholdelse på bekostning av alt annet*, men i motsetning til denne er det åndelig livs lov å *nekte seg selv noe til fordel for andre...*

Med dette mål i sikte underviser og veileder [tusenvís av] menn og kvinner, som arbeider villig uten betaling, hver uke [titusener av] barn og unge for å fremme gode karakteregenskaper og åndelig vekst hos dem. I tillegg til denne hæren av funksjonærer og lærere ... har menn som er ordinert til prestedømmet, akseptert forpliktelsen til å vie sin tid og sine

talenter så langt mulig for å spre solskinn, glede og fred blant sine medmennesker.⁸

Mer åndelighet kommer frem ved å gi enn ved å motta. Den største åndelige velsignelse kommer ved å hjelpe en annen. Hvis du ønsker å føle deg elendig, kan du bare nære hat til en bror, og hvis du ønsker å hate, kan du bare volde din bror skade. Men hvis du vil bli lykkelig, må du gjøre en god gjerning, gjøre en annen glad.⁹

La oppriktige menn og kvinner over hele verden gjøre en samlet ærlig innsats for å erstatte selviskhet, hat, fiendtlighet og grådighet med loven om å tjene andre og derved fremme menneskehetens fred og lykke.¹⁰

Vi må følge Frelserens eksempel og yte tjeneste

Da Frelseren skulle forlate sine apostler, ga han dem et stort eksempel på tjeneste. Dere husker at han bandt et linklede om seg og vasket disiplenes føtter. Peter mente at dette var et arbeid for en tjener, og sa: «... vasker du mine føtter? ... Aldri i evighet skal du vaske mine føtter!»

Frelseren svarte: «Dersom jeg ikke vasker deg, har du ingen del med meg!»

«Herre,» sa den ledende apostel, «ikke bare mine føtter, men også hendene og hodet!»

«Den som er badet, trenger ikke å vaske annet enn føttene, han er jo helt ren.

Det jeg gjør, forstår du ikke nå, men du skal skjønne det senere.» [Se Johannes 13:6-10.]

Og så vasket han hans føtter og også de andres. Han satte fatet tilbake på plass ved siden av døren, tok av seg linkledet og tok på seg kappen. Han gikk så tilbake til sin plass hos De tolv og sa:

«Dere kaller meg Mester og Herre. Og med rette sier dere det, for jeg er det.

Når da jeg, som er Herre og Mester, har vasket deres føtter, så skylder også dere å vaske hverandres føtter.» [Johannes 13:13-14.]

Hvilket eksempel på tjeneste for disse gode tjenere, Kristi følgersvenner! La den som er den største blant dere, være den minste. Så vi fornemmer forpliktelsen til å gjøre mer tjeneste for Kirkens medlemmer, å vie vårt liv til Guds rikes fremme på jorden.¹¹

Bare tenk på det! Den eneste grunn til at verden vet noe om dem [Jesu apostler], er at de, etter å ha møtt Frelseren, gjorde ham til sin veileder i livet. Hvis de ikke hadde gjort det, ville ingen nå ha visst at slike menn hadde levd. De ville ha levd og dødd og blitt glemt slik tusenvis av andre mennesker på deres tid levde og døde, og ingen vet noe om dem eller bryr seg om dem, på samme måte som tusener på tusener lever i dag og kaster bort sin tid og energi på unyttige ting, velger feil personer som idealer og slår inn på fornøyelsens og nytelsens vei istedenfor tjenestens vei. Snart vil de nå slutten av sin reise i livet, og ingen kan si at verden er blitt bedre fordi de har levd her. Hver kveld etterlater slike mennesker seg sin vei like tom som de fant den – de planter ingen trær som kaster skygge for andre, heller ingen rosebusker for å gjøre verden vakrere og lysere for dem som følger etter – ingen gode gjerninger, ingen edel tjeneste – bare en tom, ufruktbar, ørkenlignende vei, kanskje beplantet med torner og tistler.

Ikke så med disiplene som valgte Jesus som sin veileder. Deres liv er som rosehaver hvor verden for evig kan plukke vakre blomster.¹²

Det verdigste kall i livet ... er det hvor menneskene best kan tjene sin neste... Det edleste mål i livet er å strebe etter å leve for å gjøre andre bedre og lykkeligere.¹³

Forslag til studium og drøftelse

- Hvorfor befaler Herren oss å tjene hverandre? (Se side 182-84.) Hvilke anledninger har vi til tjeneste i Kirken? Hva slags tjeneste kan vi gjøre utenom våre formelle kall i Kirken?
- Herren sa at «den som vil berge sitt liv, skal miste det. Men den som mister sitt liv for min skyld, skal finne det» (Matteus 16:25). Hva har dette skriftstedet med tjeneste å gjøre? Hvilke

evige velsignelser får vi ved å tjene andre uselvvisk? Hva er forskjellen mellom å tjene fordi vi blir befalt å gjøre det, og å tjene fordi vi ønsker å gjøre det? (Se også L&p 58:26.)

- Hva har du opplevd når du har gitt av deg selv i tjeneste for andre? Hvilken forbindelse er det mellom lykke og tjeneste? Hvordan bidrar tjeneste til at vi overvinner selviskhet, tristhet eller nedstemthet? (Se side 184-85.) Hvordan kan tjeneste for andre hjelpe oss å overvinne uvennlige følelser for dem?
- Hva gjør inntrykk på deg av Jesu mange eksempler på tjeneste? (Se side 185-86.) Hva kan vi lære av ham når vi prøver å tjene andre? Hvorfor er det viktig å søke guddommelig veiledning når vi tjener andre?
- Hvorfor er det noen ganger vanskelig å la andre gjøre tjenester for oss? Hvorfor er det viktig å akseptere tjeneste fra andre med takknemlighet? Hvordan har du eller din familie blitt velsignet på grunn av andres tjeneste?

Aktuelle skriftsteder: Matteus 25:40, Markus 8:35, Galaterbrevet 5:13, Mosiah 4:15, L&p 18:10, 15-16

Noter

1. *Two Contending Forces*, Brigham Young University Speeches of the Year (18. mai 1960), s. 7.
2. Se *Cherished Experiences from the Writings of President David O. McKay*, red. Clare Middlemiss, rev. utg. (1976), s. 101-104, avsnittinndeling endret.
3. I *Conference Report*, okt. 1966, s. 137.
4. I *Conference Report*, okt. 1962, s. 119.
5. I *Conference Report*, okt. 1968, s. 143.
6. I *Conference Report*, okt. 1969, s. 88-89.
7. I *Conference Report*, okt. 1953, s. 132.
8. I *Conference Report*, apr. 1936, s. 45-46, avsnittinndeling endret.
9. I *Conference Report*, okt. 1936, s. 104-5.
10. I *Conference Report*, apr. 1936, s. 46.
11. I *Conference Report*, apr. 1951, s. 158-159.
12. *Ancient Apostles* (1918), s. 5-6.
13. *Two Contending Forces*, s. 7.

*President McKay elsket å undervise i evangeliet. Til sine lærerkolleger sa han:
«Fortsett med deres edle arbeid! Det finnes ikke noe større, ikke
noe mer rettferdig! Den glede Frelseren lovet, er deres.»*

Undervisning – en edel gjerning

*Måtte Gud hjelpe våre lærere å føle det ansvaret de har,
og huske at ansvar ikke bare måles ut fra det de sier,
men hva de gjør... Å, hvor stort er ikke en lærers ansvar!¹*

Innledning

President David O. McKay var lærer det meste av sitt liv. Han fylte denne rollen som misjonær, skolelærer, administrator, apostel, Kirkens president og far.

I et budskap primært rettet til prestedømsbærere fortalte han om en hendelse som er aktuell for alle som underviser:

«Forleden dag hadde jeg anledning til å kjøre gjennom markene i min gamle hjemby. Jeg kjørte gjennom to gårder i nærheten av fjellkanalen. Jeg så en som hadde gitt en uvanlig god avling havre. Til tross for tørken, kulden om våren og andre uheldige omstendigheter hadde bonden fått en utmerket avling. På den andre siden av gjerdet lå en annen havreåker, men den var en fiasko sammenlignet med den første. Jeg sa til mannen: «Hva er i veien? Du må ha sådd dårlige frø.»

«Nei, det er det samme såkornet som naboen min har.»

«Da ble det vel sådd for sent, og det var ikke nok fuktighet i bakken så det kunne spire og vokse.»

«Det ble sådd samme ettermiddag som han sådde sitt.»

Da jeg forhørte meg videre, fikk jeg vite at den første mannen hadde pløyd om høsten. Så hadde han omhyggelig bearbeidet jorden med harv om våren og laget et beskyttende lag som holdt på vinterens fuktighet. Naboen hadde derimot pløyd sent på våren, latt furene ligge uten å vende dem, og fuktigheten hadde fordampet. Etter at kornet var sådd, fulgte fire til seks uker med

[tørke], og det var ikke nok fuktighet til at frøene kunne spire. Den første mannen hadde gjort forberedelser, riktige forberedelser, og naturen sørget for god avkastning. Den andre mannen arbeidet hardt, men forberedte seg dårlig. Ja, han gjorde utilstrekkelige forberedelser.»

President McKay brukte denne historien for å illustrere læreres innflytelse. Han sa: «I Guds store have er det plassert oppsynsmenn som kalles lærere, og de blir bedt om å gi næring til og inspirere Guds barn. Jeg fremsetter den tanke at når Den store gartner ser på sine marker, ser han noen som har fremgang og er rettferdige og aktive, og andre som sulter på grunn av den tørke forsømt plikt er, på grunn av forfengeligens kulde eller ødeleggende drikkfeldighet. Hvorfor? Kanskje fordi gartnerne, oppsynsmennene, ikke hadde gjort de nødvendige forberedelser eller utført sin plikt godt nok.»²

Enten det gjaldt foreldre, lærere i klassesituasjoner eller hjemmelærere og besøkende lærerinner, viet president McKay mye av sin tjenestetid til å hjelpe Kirkens medlemmer å forstå den store betydning og innflytelse effektiv undervisning har.

David O. McKays læresetninger

I Kirken får vi mange anledninger til å undervise andre og utvikle personlig styrke

Vi er en kirke av lærere. I et siste-dagers-hellig hjem kreves det at faren og moren skal undervise i ordet – det kreves uttrykkelig ved åpenbaring fra Herren. Hver hjelpeorganisasjon, hvert quorum består av en gruppe menn og kvinner ... som i ordets videste betydning er lærere.³

Jeg er takknemlig for at jeg er medlem av en kirke hvis religion utrunder menneskene til kampen med verdens krefter, og som gjør dem i stand til å overleve denne kampen. En av disse virksomme krefter er ansvaret for å undervise og anledningen så mange i denne kirken får til å ta del i dette ansvaret...

Når Kirken gir så mange anledning til å utvikle seg slik en sann lærer gjør, så tenk på hva den gjør for å hjelpe denne hær av lærere som enkeltpersoner til å bli sterke i kampen mot verdens krefter!

For det første blir de forpliktet til å undervise sine medmennesker ved eksempel, og det finnes ikke noe bedre vern for en ærlig mann eller en oppriktig kvinne.

For det annet utvikles den guddommelige egenskapen kjærlighet til andre. Jesus sa til en av sine apostler: «Simon, Johannes' sønn, elsker du meg mer enn disse? ... Ja, Herre, du vet at jeg har deg kjær... Fø mine lam!» (Johannes 21:15.) Kjærlighet skulle gå forut for dette ansvaret for å fø lammene. Og disse titusener av lærere må ha kjærlighet til undervisning, kjærlighet til sine medmennesker og være villige til å godta dette ansvaret med den guddommelige egenskapen kjærlighet.

Så er det et tredje krav, nemlig et rent liv. Jeg kan ikke tenke meg at en som har besudlet seg selv, kan lykkes i å undervise gutter om renhet. Jeg kan ikke tenke meg at en som tviler på at Gud er til, kan undervise unge gutter og piker kraftfullt om Guddommens eksistens. Han kan ikke gjøre det. Hvis han er hyklersk og prøver å undervise, vil det han er, tale høyere enn det han sier – og dette er faren ved å ha tvilende mennesker som lærere for deres barn. Giften trenger inn, og ubevisst blir de syke i ånden fordi giften fra den personen de har tillit til, har sneket seg inn i deres sjel. Tanken på at lærere forsøker å undervise de unge om tro på Gud når de ikke selv har tro, er selvmotsigende, om ikke helt utenkelig. Så den tredje egenskapen er et rent liv og tro på Jesu Kristi evangelium.

Til slutt – de får anledning til å tjene sine medmennesker og derved foredle det kall de har mottatt, og virkelig vise at de er Kristi sanne disipler.⁴

Foreldrenes innflytelse er størst når det gjelder å forme barns karakter og veilede dem, deretter følger lærerens... «Den mann eller kvinne er virkelig en edel sjel som oppriktig ønsker og streber etter å lede barn bort fra forurensende innflytelse og til omgivelser med høye idealer og edle gjøremål.»⁵

Gode lærere forbereder seg ved studium, tro og bønn

Den store forpliktelse som påhviler en lærer, er å være forberedt til å undervise. En lærer kan ikke undervise andre om noe

han ikke vet selv. Han kan ikke få sine elever til å føle noe han ikke selv føler. Læreren kan ikke prøve å lede en ung mann eller ung kvinne til å få et vitnesbyrd om Guds evangelium hvis han eller hun ikke selv har et slikt vitnesbyrd.

Det er tre ting som må lede alle lærere: for det første, sett deg grundig inn i emnet; for det annet, la emnet begeistre deg; for det tredje, prøv å få elevene til å bli begeistret for emnet – ikke ved å tvinge det på dem dem, men ved å lede dem til å forstå det du forstår, å vite det du vet, å føle det du føler.

Enhver lærer må ha forberedt seg til leksjonen når han eller hun møter disse guttene og pikene i klassen. For vær klar over at din presentasjon av leksjonen og din holdning til sannheten i den i stor grad vil bestemme guttenes og pikenes holdning til den og deres holdning til aktivitet i Kirken generelt. Hvis du sender dem bort etter klasseperioden med den følelse i deres ungdommelige hjerte at de ikke har mottatt noe, vil du få problemer med å få dem til å komme tilbake neste uke. Men hvis du på den annen side har begeistret dem, eller om du ikke klarer det, men har gitt dem én tanke som har appellert til dem, vil du finne ut at deres intensjon og ønske om å komme tilbake vil vise seg ved at de er tilstede en uke senere...

Det er ikke tilstrekkelig bare å lese leksjonen i boken før klassetimen. Hvis jeg gjør det slik, mestrer jeg ennå ikke leksjonen, og jeg er ikke forberedt slik Herren har bedt meg forberede meg når han kaller meg til å forkynne hans ord, før jeg mestrer leksjonen, før jeg føler at jeg har et budskap å gi klassens medlemmer. Jeg må mestre den. Det jeg ønsker å gi guttene og pikene, er det som teller når jeg møter dem. Jeg kan lære å mestre denne leksjonen i boken ved studium, tro og bønn.⁶

Å gi en godt forberedt leksjon er som barmhjertighet – det vel-signer den som gir og den som mottar. Det gjelder i undervisning som ellers i livet: «Gi verden det beste du har, og du vil motta det beste igjen.» ...

... Lærere, begynn tilretteleggelsen av leksjonene med bønn. Undervis med en bønn i hjertet. Be så om at Gud vil berike ditt budskap i barnas sjeler ved sin hellige Ånds innflytelse.⁷

Orden og ærbødighet i Kirkens klasserom hjelper de unge å lære respekt og selvbeherskelse

Jeg tror at disiplin i klasserommet, noe som innebærer *selvbeherskelse* og *omtanke for andre*, er den viktigste delen av undervisningen...

Den beste lærdom et barn kan få, er selvbeherskelse og forståelse av at han i sin omgang med andre må ha respekt for deres følelser...

Urolige omgivelser, hvor læreren og medelevene vises manglende respekt, vil undertrykke de viktigste karakteregenskaper.⁸

Noen ganger hersker det bråk og forvirring i våre klasserom. Her trenger vi gode lærere. En lærer som kan fremlegge en leksjon på en interessant måte, vil ha god orden, og når han eller hun ser elever som er opprørske, skyter med papirballer, er uoppmerksomme, tumler omkring, sparker hverandre, vet han eller hun at leksjonen ikke blir presentert godt nok. Kanskje den ikke engang ble godt nok forberedt...

I klasserommene skulle barna bli undervist, være fri til å drøfte, til å snakke, til å delta i klassearbeidet, men ikke noe klassemedlem har rett til å forstyrre en annen elev ved å dytte eller komme med vitser og tøysete bemerkninger. Og jeg mener at i denne kirken, i prestedømsquorumene og i klasser og i hjelpeorganisasjonene, bør ikke lærere og [ledere] tillate det. Uorden skader barnet som forårsaker den. Barna skulle lære at når de er sammen med andre, er det visse ting de ikke kan gjøre ustraffet. De kan ikke overskride de andres rettigheter.

La barna lære dette i ungdommen, for når de kommer ut i samfunnet og ikke retter seg etter loven, vil de føle lovens lange arm og trolig bli straffet.

God orden i klasserommet er nødvendig for å lære unge menn og unge kvinner prinsippet selvbeherskelse. De ønsker å prate og de ønsker å hviske, men de kan ikke gjøre det fordi det vil forstyrre andre. Lær selvbeherskelse og hvilken kraft som ligger i det.⁹

Søndagsskolen ser frem til den dag da prinsippene punktlig-
het, høflighet, selvbeherskelse, respekt for myndighet, flid, inter-
esse og spesielt ærbødighet og tilbedelse vil ... [fylle]
atmosfæren i alle Søndagsskolens klasser.¹⁰

I vår innsats for å undervise om sannhet er Jesus Kristus vårt store forbilde

Hva personlighet og karakteregenskaper angår, var Kristus overlegen. Med personlighet mener jeg alt som utgjør et enkelt-menneske. Personlighet er en gave fra Gud. Det er faktisk en kostelig perle, en evig velsignelse.

Lærerkolleger, dere og jeg kan ikke håpe å legge for dagen, ikke engang i liten grad, vår store lærers, Jesu Kristi personlighet. Hver enkelts personlighet er sammenlignet med Frelserens kanskje bare som en liten solstråle i forhold til selve solen. Men selv om lærerens personlighet er så uendelig meget svakere, skulle den likevel være av samme slag. Når det gjelder karakter, kan hver lærer være overlegen og være en slik magnet som på en ubeskrivelig måte tiltrekker seg dem han skal undervise.

Men uansett hvor tiltrekkende personlighet klassemedlemmene synes læreren har, mislykkes den læreren i sitt arbeid som kun retter barnets kjærlighet mot sin egen person. Det er lærerens plikt å lære barnet å bli glad i ikke bare læreren, men også sannheten. Vi ser alltid og overalt at Kristus underkaster seg Faderens vilje. Slik skulle også læreren, hva vedkommendes personlighet angår, glemme seg selv for den sannhet han ønsker å undervise om.¹¹

Læreren må kjenne dem hun underviser for å kunne forstå, i det minste i en viss grad, klassemedlemmenes mentalitet og evner. Hun skulle være i stand til å lese ansiktsuttrykkene og være mottakelig for den mentale og åndelige holdningen til dem hun underviser. Den store lærer kunne til fullkommenhet oppfatte dette. Han kunne lese skjulte tanker og tyde selv følelsene til personene han underviste. En oppriktig lærer som utvikler denne evnen, kan bare delvis komme opp mot Ham. For få lærere utvikler denne gaven, endog i en nødvendig grad. Likevel

har enhver lærer ansvar for å finne ut hvordan han/hun best kan nå frem til klassemedlemmene for å gi dem varig lærdom.¹²

Bruk tingene som finnes rundt deg. Vær som Den store lærer, som satt sammen med sine disipler og så ned på bøndene som sådde korn om våren. Han sa: «Noe falt i god jord, noe på sten grunn.» [Se Markus 4:3-8.] Det var en leksjon fra livet. Kvinnen i Samaria som kom for å slukke tørsten ved brønnen er et annet eksempel. Jesus sa til henne at det vann han ville gi henne, ville bli en kilde med vann som veller frem til evig liv [se Johannes 4:14]. Samle erfaring, og belys så hvert poeng. Jeg tror alle lærere har noe å lære av dette – dere som skal forberede en leksjon – ikke en tale, men et budskap.¹³

Dere er virkelige Kristi verdige tjenere! Lærere! Tilhengere av Den sanne lærer, alles store Forbilde! Fortsett med deres edle arbeid! Det finnes ikke noe større, ikke noe mer rettferdig! Den glede Frelseren lovet, er deres.¹⁴

Forslag til studium og drøftelse

- Hvilke ansvarsoppgaver har en lærer? (Se side 190-92.) Hvorfor er det viktig at lærere i evangeliet har et personlig vitnesbyrd?
- Hvilke velsignelser har du mottatt når du har undervist i evangeliet? Hvordan har ditt liv blitt velsignet eller forandret av trofaste, gode lærere?
- Hvordan påvirker en godt forberedt leksjon både lærer og elev? (Se side 191-92.) Hvordan kan lærere forberede seg? (Se side 191-92.) Hvilke ressurser er tilgjengelige i Kirken for å forbedre undervisningen?
- Hva kan vi gjøre for å fremme orden og respekt i Kirkens klasserom? (Se side 193-94.) Hvordan gagnar det de unge at det er orden i klasserommet? Hva kan foreldre gjøre for å støtte lærerne i deres anstrengelser for å opprettholde ro og orden i klasserommene?
- Hva er forskjellen mellom å «undervise i en leksjon» og undervise mennesker? Hvordan var Frelseren et eksempel på denne

ferdigheten? Hva mer kan vi lære av Jesu Kristi eksempel som Mesterlæreren? (Se side 194-95.)

- Hva kan en lærer gjøre for å forsikre seg om at klassens medlemmer blir glad i «ikke bare læreren, men også sannheten»?
- Hvordan kan vi benytte president McKays råd om å forbedre undervisningen i vårt hjem? Hvordan har du funnet ut at du kan undervise dine barn effektivt?

Aktuelle skriftsteder: Johannes 21:15-17, 3. Nephi 27:21, L&P 11:21, 42:14, 88:77-80, 118, 132:8

Noter

1. «The Teacher», *Improvement Era*, sept. 1951, s. 622.
2. *I Conference Report*, okt. 1916, s. 58-59, avsnittinndeling endret.
3. «“That You May Instruct More Perfectly”», *Improvement Era*, aug. 1956, s. 557.
4. «The Teacher», s. 621-622.
5. *Gospel Ideals* (1953), s. 214.
6. «“That You May Instruct More Perfectly”», s. 557.
7. *Gospel Ideals*, s. 222-223.
8. *Man May Know for Himself: Teachings of President David O. McKay*, red. Clare Middlemiss (1967), s. 337-338.
9. *I Conference Report*, okt. 1950, s. 164-66.
10. *Gospel Ideals*, s. 221.
11. «The Teacher», *Improvement Era*, aug. 1955, s. 557.
12. *True to the Faith: From the Sermons and Discourses of David O. McKay*, red. Llewelyn R. McKay (1966), s. 251.
13. «We Believe in Being True ... », *Improvement Era*, sept. 1959, s. 647.
14. *Gospel Ideals*, s. 135.

Evangeliets første prinsipper og ordinanser

*Jeg vet at evangeliet er guddommelig,
og verden trenger det.¹*

Innledning

President David O. McKay var alltid vennlig og respektfull mot folk av en annen tro, og han roste det gode arbeid alle kirker utførte. Men han var fast i sitt vitnesbyrd om at evangeliets fylde bare finnes i Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige. For å forklare hvor viktig det er å adlyde det gjengitte evangeliums prinsipper og ordinanser, talte han om medlemskap i Kirken som statsborgerskap i et stort kongedømme:

«Alle kirker og alle trossamfunn har noe godt som leder til vår Faders rike. Men for å bli borger i dette rike må alle rette seg etter de krav Kongen har satt. Det er faktisk bare *en vei* som fører inn i Jesu Kristi Kirke, og det er veien som Jesus Kristus, vår Herre, har merket opp. “Jeg er veien og sannheten og livet. Ingen kommer til Faderen uten ved meg” (Johannes 14:6).

Måten å få statsborgerskap i Jesu Kristi Kirke på er svært klar, ja, så klar at det er forbausende at så mange tilsynelatende intelligente og skolerte mennesker ... [tror] at de kan komme inn på andre og forskjellige måter.

Det er bare én som har rett til å bestemme hvordan mennesker kan oppnå frelse. Det var helt sikkert ikke betydningsløst det han sa er nødvendig for å bli borgere i hans rike.

Legg merke til hvor tydelige hans ord er: “Uten at en blir født på ny, kan han ikke se Guds rike.” [Johannes 3:3, uthevelse tilføyd.] Som forklaring på denne tilsynelatende gåtefulle uttalen til Nikodemus fortsatte Mesteren:

“Uten at en blir født av vann og Ånd, kan han *ikke* komme inn i Guds rike.” [Johannes 3:5, uthevelse tilføyd.]

Tydeligvis betraktet Peter, den ledende apostel, dette kravet som vesentlig og nødvendig ikke bare for å oppnå borgerskap i Kirken, men også frelse i Guds rike, for da folkemengden som følte at det stakk dem i hjertet, ropte: “Hva skal vi gjøre, brødre?” [Apostlenes gjerninger 2:37] svarte han og sa:

“Omvend dere, og la dere alle døpe på Jesu Kristi navn til syndenes forlatelse, så skal dere få Den Hellige Ånds gave” (Apostlenes gjerninger 2:38). Slik blir de fire kravene stilt, de fire nødvendige prinsipper og ordinanser som vi må vise lydighet for å bli medlemmer av Kristi kirke: [nemlig] tro, omvendelse, dåp og det å motta Den hellige ånd...

Det blir pekt ut mange veier som skal føre til Guds rike, men det er bare én port som gir adgang og borgerskap i dette. Kristus forklarte dette tydelig da han vandret blant menneskene, og han har åpenbart det igjen gjennom profeten Joseph Smith. Veien er enkel og lett å finne, og like uendelig storslått som den er evig.

Det er mange veier ... som leder oppriktige mennesker *i retning av* Guds kirke og rike, men de som ønsker å ta del i dette borgerskapets privilegier og velsignelser, må adlyde Jesu Kristi evangeliums prinsipper og ordinanser.»²

David O. McKays læresetninger

Tro på Jesus Kristus er Kirkens mest grunnleggende prinsipp

En urokkelig tro på Kristus er det viktigste behov i verden i dag.³

Hva vil det si å bevare troen? Det betyr først og fremst at vi aksepterer Jesus Kristus, ikke bare som en stor lærer, en mektig leder, men som verdens Frelser og Forløser... Den som bevarer troen, vil akseptere Jesus Kristus som Guds Sønn, verdens Forløser. Jeg skulle ønske alle mennesker ville bevare en slik tro. Jeg tror det er nødvendig for menneskenes lykke, nødvendig for deres sjelefred. Jeg mener det er Jesu Kristi Kirkes hovedprinsipp.⁴

Det er en slik tro som må ha holdt de elleve apostlene oppe og i det minste også de sytti disiplene som så Kristus etter oppstandelsen. I deres sinn hersket det absolutt ingen tvil om hans personlighet. De var øyenvitner til dette faktum. De visste fordi deres øyne hadde sett, deres ører hørt og deres hender følt den oppstandne Forlørsers legemlige nærvær.

Det er en slik urokkelig tro som bevirket det strålende syn profeten Joseph Smith mottok:

«Og nå, etter de mange vitnesbyrd som er gitt om ham, er dette vitnesbyrd som vi gir om ham, det siste av dem alle: At han lever!

For vi så ham, ja, ved Guds høyre hånd, og vi hørte røsten bære vitnesbyrd om at han er Faderens Enbårne,

at ved ham og gjennom ham og av ham blir og ble verdener skapt, og deres innbyggere er født sønner og døtre av Gud» (L&p 76:22-24).

De som har en slik forsikring i sitt indre, aksepterer ham som «veien og sannheten og livet», som den eneste sikre veileder i dette innfløkte univers.⁵

Tro på evangeliet er det første skritt mot sann kunnskap, og den fører ved offer til visdom og lykke.⁶

Tro på Gud kan naturligvis bare være personlig. Den må være din, den må være min, og for at den skal være virksom, må den ha sitt utspring i sinn og hjerte.⁷

Det vi trenger i dag, er tro på den levende Kristus, noe som er mer enn bare en følelse, men en kraft som får oss til å handle – en tro som vil gi livet mening og hjertet mot. Vi trenger anvendelsens evangelium.⁸

Kirken aksepterer ikke den lære at det eneste som er nødvendig for frelse, er å hevde at man tror på Jesus Kristus. Et menneske kan si han tror, men hvis han ikke gjør noe for å omsette denne tro til en bevegende kraft til å handle, utrette noe og fremme sjelens vekst, vil hans bekjennelse ikke være ham til noen nytte. «Arbeid på deres frelse» er en oppfordring til å vise troens realitet ved aktivitet, ved at vi omtentksomt og lydige gjør en innsats.⁹

Omvendelse innebærer forandring i liv, tanker og handling

Det er ufattelig at noen kan tvile på at det er nødvendig med omvendelse. Ethvert prinsipp i evangeliet viser, når det studeres omhyggelig, en overensstemmelse med sannheten som rett og slett er enestående. Hvert prinsipp synes å være altomfattende og leder til eller omfatter andre prinsipper. Slik synes tro på en fullkommen person som inspirerer til rettskaffen livsførsel, å omfatte omvendelse.¹⁰

[Kirkens] budskap går ut på å hjelpe mennesker å innse sin svakhet og hjelpe dem å overvinne disse synder og svakheter. Her har vi ikke tid til å drøfte hva synd er, men det hevdes at det var John Wesleys mor [John Wesley var en kjent teolog] som sa følgende:

«Vil du vite hvordan du skal bedømme om en fornøyelse er lovlig eller ulovlig? Følg denne regel: Legg merke til at alt som svekker din fornuft, skader samvittighetens finfølelse, tilslører din oppfatning av Gud eller fjerner din glede over åndelige ting, alt som fører til at legemet får makt over sinnet, det er synd for deg, uansett hvor uskyldig det i og for seg måtte fortone seg.»

[Misjonærenes] budskap, de som reiser til alle deler av verden, Kirkens budskap til hele verden lyder: Omvend dere fra alt som bidrar til at de fysiske sansene blir viktigere enn kjærligheten til det åndelige. Derfor roper de omvendelse! Hva betyr omvendelse? En *forandring* i liv, en *forandring* i tanker, en *forandring* i handling. Hvis du har vært sint og hatefull, må du forandre hatet og fiendtligheten til kjærlighet og omtanke. Hvis du har bedratt en bror, må du la din samvittighet plage deg og forandre dette og be om hans tilgivelse og aldri gjøre det mer. Når du forandrer deg slik fra det som hører dyrenivået til, omvender du deg fra dine synder. Hvis du spotter Guddommen, må du aldri gjøre det igjen! I stedetfor å vanære hans navn, må du tilbe ham! Og straks denne forandringen finner sted i sjelen, ønsker du å bli født på ny, å ha et nytt liv...

En slik forandring i livet, en slik omvendelse, er det verden trenger. Det er en forandring i hjertet. Menneskene må forandre

«Omvendelse er å vende seg bort fra det som er tarvelig og strebe etter det som er høyere.»

sin tankegang! Forandre sine følelser! Istedenfor å hate og slåss og knuse hverandre skulle de lære å elske!¹¹

Omvendelse er å vende seg bort fra det som er tarvelig og strebe etter det som er høyere. Som et frelsende prinsipp innebærer det ikke bare et ønske om det som er bedre, men også en sorg – ikke bare anger – men virkelig sorg over i noen grad å ha blitt besmittet med noe syndig, skjendig eller usselt.

Det er ikke uvanlig at folk angrer feil de har gjort, dumheter og synder de har begått, uten å vende seg bort fra slike skrøpeligheter og onder. De kan til og med være botferdige, men vi har lært at «botferdighet er flyktig og innebærer ingen forandring i

karakter eller oppførsel». På den annen side er omvendelse «bedrøvelse for synd med *selvfordømmelse*, og fullstendig omvendelse fra synd». Det er derfor mer enn bare anger. «Det omfatter en forandring i natur som passer for himmelen.»¹²

Sann tro og omvendelse fører til dåp

Da en dåpskandidat sto ved vannet før han ble begravet med Kristus i dåpen, hadde han en absolutt tro på at Jesu Kristi Kirke er opprettet på jorden, og at denne organisasjonen er den beste i verden i dag for å fremme åndelig liv, for å oppnå sann religiøs utvikling og for å frelse sjeler.

Jeg gjentar at han hadde denne absolutte tro, og sammen med den fant sann omvendelse sted, og denne omvendelse medførte et ønske om å vende bort fra alt i hans tidligere liv som var i strid med evangeliets læresetninger eller Kirken. Han omvendte seg virkelig fra sitt gamle liv og eventuelle synder forbundet med det. Han så frem til den tiden da han ville bli født på ny i Guds rike. Han var i ferd med å motta dåpens ordinans, som symboliserer at hans gamle liv blir begravet, og sammen med det alle ufullkommenheter, svakheter, onder og synder som var knyttet til det. Han skulle begravnes ved dåpen, og slik som Kristus ble oppreist fra de døde ved Faderens makt og herlighet, kunne han komme frem til et nytt liv, som medlem av Guds kirke, et Faderens barn, en medborger i Kristi rike. Ved dåp ble han født på ny og ble verdig til å motta Den hellige ånd. Hans legeme kom frem på ny, og Den hellige ånd ble meddelt ham. Han ble bekreftet som medlem av Jesu Kristi Kirke. Der var vi alle en gang. Slik var våre følelser, vår tro, vårt håp.¹³

Jesus sa til Nikodemus: «Uten at en blir født av vann og Ånd, kan han ikke komme inn i Guds rike» (Johannes 3:5).

Paulus og Peter skrev til Kirkens medlemmer: «Alle er dere jo Guds barn ved troen på Kristus Jesus. For dere, så mange som er døpt til Kristus, har ikledd dere Kristus» (Galaterbrevet 3:26-27). «Det som også nå frelser oss i sitt motbilde, dåpen ... ved Jesu Kristi oppstandelse» (1. Peter 3:21).

I disse tre eksemplene ser vi klart dåpsordinansens trefoldige hensikt, [nemlig]:

(1) En ordinans som Gud selv har bestemt og som er forbundet med det evige prinsipp rettferdighet, etterlevelse av loven, og derfor er opprettet for menneskenes frelse.

(2) En forberedende ordinans – porten som fører til medlemskap i Kristi fold.

(3) Et vakkert og opphøyet symbol på at det «tidligere» menneske blir begravet med alle svakheter og urenheter og kommer frem til et nytt liv.

Dåpsordinansen er en lov fra Gud, og når vi retter oss etter den i oppriktighet, i renhet, i enkelhet, vil det uunngåelig bringe oss Trøsterens, en guddommelig veileders lovede velsignelser... Selv om mennesker kan gjøre narr av den, latterliggjøre den og tvile på at den har noen virkning, vil dåpen, hvor enkel den enn er, alltid bli værende ikke bare et av de vakreste symboler vi kjenner til, men også en av de mest virksomme lover hva menneskenes frelse angår.¹⁴

Måtte Gud hjelpe oss alle å forkynne for verden at omvendelse er nødvendig, at dåp er viktig, for det første for å fullbyrde all rettferdighet, for det annet for å få adgang til Guds rike, den er døren til hans kirke, og for det tredje for å begrave vårt gamle liv og bli ledet ved hans hellige ånd.¹⁵

Etter at vi oppriktig har utøvet tro, omvendt oss og blitt døpt, mottar vi Den hellige ånds gave

Bare de som oppriktig tror på Jesus Kristus som verdens Forløser og som omvender seg fra sine synder, mottar Den hellige ånd. De som blir døpt uten tro og omvendelse, er kun hyklere.¹⁶

Kommunikasjonskanalen er åpen, og Herren er rede til å rettlede sitt folk, noe han virkelig også gjør... Den hellige ånds vitnesbyrd er et spesielt privilegium. Det er som å innstille radioen og høre en stemme fra den andre siden av verden. Mennesker som ikke befinner seg på denne bølgelengden, kan ikke høre den, men vi hører den, og vi er berettiget til stemmen og dens veiledning. Den vil komme til oss når vi gjør vår del.¹⁷

Måtte Gud hjelpe oss alle til å ha ren samvittighet, gode karakteregenskaper og være mottakelige for Den hellige ånds hvisken, som er reell hvis vi bare vil bruke våre ører og lytte.¹⁸

Jeg vitner for dere om at guddommelig inspirasjon er en realitet. Menn og kvinner som adlyder livets og frelsens prinsipper, som oppriktig omvender seg fra sine synder og like oppriktig streber etter å leve i overensstemmelse med evangeliets prinsipper, blir veiledet og inspirert av Den hellige ånd og blir vist ting som skal skje. Jeg vitner om at en slik veiledning finnes i denne kirken og har gjort det siden profeten Joseph Smith opprettet den.¹⁹

De siste-dagers-hellige har lært den sannhet at det evige evangelium er gjengitt. Og hva gir denne kunnskap dem? Den gir alle som ærlig og oppriktig adlyder omvendelsens og dåpens prinsipper, Den hellige ånds gave, som opplyser deres sinn, skjerper deres forståelse og meddeler dem kunnskap om Kristus.

De siste-dagers-hellige har en veileder, en hjelp, et middel som bistår dem i ervervelsen av sannhet, i deres ønske om å få vite hva som er deres plikt, som verden ikke har. Og denne veilederen er nødvendig. Mennesket kan ikke finne sannheten, kan ikke finne Gud kun ved sitt intellekt. Det er blitt sagt at ingen kan finne Gud ved hjelp av et mikroskop. Fornuften alene er ikke en tilstrekkelig veileder når man søker sannhet. Det finnes en annen, en bedre og sikrere veileder enn fornuften...

[Tro er] det prinsipp som fører vår ånd til samfunn med den høyere Ånd som vil minne oss om alt, vise oss kommende ting og lære oss alle ting. Å motta denne Ånd er den siste-dagers-helligs ansvar som ønsker å kjenne sannheten.²⁰

Forslag til studium og drøftelse

- Hva er tro på Jesus Kristus? (Se side 198-99.) Hvorfor er tro på Jesus Kristus evangeliets grunnleggende prinsipp? (Se side 198-99.) Hva må vi gjøre for å utvikle og styrke vår tro på ham?
- På hvilke måter kan vi la vår tro på Jesus Kristus komme til uttrykk i handling? Hvordan er du blitt velsignet når du har utøvet en slik tro på Jesus Kristus?

- Hvorfor leder sann tro på Jesus Kristus til omvendelse? Hvordan er omvendelse noe mer enn bare å slutte med en viss adferd? (Se side 200-202.) Hva må vi gjøre for å omvende oss fullstendig fra våre synder? Hvilke farer er forbundet med å unnlate å omvende seg?
- Hva er symbolikken i dåpsordinansen? (Se side 202-203.) Hvilken pakt inngår vi eller hvilket løfte gir vi i dåpen? Hva lover Herren oss til gjengjeld? Hvordan kan vi minnes vår dåpspakt og fortsette å glede oss over velsignelsene knyttet til den?
- Hva er Den hellige ånds misjon? (Se side 203-204.) Hva kreves av oss for å være på bølgelengde med Den hellige ånds tilskyndelser? (Se side 203-204.) Hvorfor er det nødvendig å motta Den hellige ånds gave for å vende tilbake til vår Fader i himmelen?
- Hvordan kan vi oppfatte at vi blir veiledet av Den hellige ånd? Hvilke opplevelser har du hatt med å bli veiledet ved Den hellige ånds inspirasjon?

Aktuelle skriftsteder: Johannes 14:26, Jakobs brev 2:14-20, 2. Nephi 2:21, 32:5, Mosiah 18:8-10, Alma 32:21, Moroni 10:5, L&p 11:13-14, 58:43, 121:26

Noter

1. *Gospel Ideals* (1953), s. 329.
2. *Gospel Ideals*, s. 117-118.
3. I *Conference Report*, apr. 1966, s. 58.
4. I *Conference Report*, okt. 1928, s. 36-37.
5. *Gospel Ideals*, s. 42.
6. *Ancient Apostles* (1918), s. 258.
7. *Gospel Ideals*, s. 11.
8. I *Conference Report*, apr. 1968, s. 144-145.
9. I *Conference Report*, apr. 1938, s. 17.
10. *Gospel Ideals*, s. 12.
11. *Gospel Ideals*, s. 327-228.
12. *Gospel Ideals*, s. 13, sitert i *Evangeliets læresetninger – elevhefte*, s. 38-39.
13. I *Conference Report*, apr. 1960, s. 26-27, avsnittinndeling endret.
14. *Gospel Ideals*, s. 16-17.
15. *Gospel Ideals*, s. 329.
16. *Ancient Apostles*, s. 92.
17. *Cherished Experiences from the Writings of President David O. McKay*, red. Clare Middlemiss, rev. utg. (1976), s. 128, avsnittinndeling endret.
18. I *Conference Report*, apr. 1963, s. 95.
19. I *Conference Report*, okt. 1929, s. 15.
20. I *Conference Report*, okt. 1906, s. 112-13, avsnittinndeling endret.

*Fordi vår himmelske Fader har gitt oss handlefrihetens gave,
kan vi velge å følge Jesus Kristus.*

Handlefrihet og ansvar

*Hva dere gjør dere selv til, avhenger av dere selv.
Dere er i denne verden for å velge riktig eller galt,
for å akseptere det riktige eller gi etter for fristelse.
Utviklingen av den åndelige del av dere avhenger
av dette valget. Dette er fundamentalt
i Jesu Kristi evangelium.¹*

Innledning

President David O. McKay var generalautoritet i mer enn 60 år, og i løpet av denne tiden var han vitne til mange betydelige begivenheter i verdens historie. Han opplevde globale omveltninger, inkludert to verdenskriger, utbredte regionale konflikter og supermakter på randen av atomkrig. Han opplevde også betydelige økonomiske og sosiale forandringer, som den store depresjonen og at verden i stadig større grad aksepterte tilfeldige seksuelle forhold og bruk av narkotika. Som et inspirert vitne til historien talte han mange ganger til Kirkens medlemmer om handlefrihet og personlig ansvar. I en konferansetale han holdt etter at USA hadde blitt involvert i 1. verdenskrig, talte eldste McKay (som da var medlem av De tolv apostlers quorum) om de tragiske hendelser som fant sted i verden:

«Jeg tror ikke at Gud har forårsaket elendigheten, hungersnøden, pesten og døden som nå feier over de krigsherjede land i Europa. Jeg tror at situasjonen i verden i dag er et direkte resultat – et uunngåelig resultat – av ulydighet mot Guds lover... Menneskene kan velge det rette, eller de kan velge det gale. De kan vandre i mørket, eller de kan vandre i lyset. Og husk, Gud har ikke overlatt sine barn til seg selv uten lys. I de forskjellige epoker i verdens historie har han gitt dem evangeliets lys som de kunne gå i og ikke snuble, og hvor de kunne finne den fred og

lykke som han som en kjærlig Fader ønsker at hans barn skulle nyte, men Herren fratar dem ikke deres handlefrihet.»²

Selv om president McKay var klar over hvilke tragedier som kan ramme når mennesker velger det onde, var han alltid takknemlig for handlefrihetens gave. Han forsto hvilke velsignelser som følger rettferdige valg, og han minnet dem han underviste om at frihet til å velge er en svært viktig del av frelsesplanen. I sine avhandlinger om handlefrihet omtalte han den ofte som «Guds største gave til menneskene».

David O. McKays læresetninger

Den evige gave handlefrihet gjør det mulig for oss å gå fremover og oppnå opphøyelse

Handlefrihet er drivkraften til sjelens fremgang. Det er Herrens hensikt at menneskene skal bli ham lik. For at menneskene skulle kunne oppnå dette, var det nødvendig for Skaperen først å gjøre dem fri.³

Det er en viktig henvisning i [Johannes' åpenbaring] til «en strid i himmelen». (Joh.åp. 12:7.) Den er ikke bare viktig, men tilsynelatende selvmotsigende, for vi tenker på himmelen som et lykkelig celestialt sted, hvor det ikke kan finnes krig og strid. Skriftstedet er betydningsfullt fordi det impliserer at det eksisterer frihet til å velge og til å handle i åndeverdenen. I Den kostelige perle finner vi følgende beretning: «Derfor, fordi Satan gjorde opprør mot meg og *søkte å ødelegge menneskets handlefrihet* som jeg, Gud Herren, hadde gitt det, og *også ville at jeg skulle gi ham min egen makt*, bød jeg at han ved min Enbårnes makt skulle kastes ned.

Og han ble Satan, ja, djevelen, all løgnens far, for å bedra og forblinde menneskene, og for å føre dem fanget etter sin vilje, ja, så mange som ikke ville lytte til min røst.» (Moses 4:3-4, uthevelse tilføyde.)

Dere vil legge merke til to ting i disse versene. Den første er at Satan var fast bestemt på å ødelegge menneskets handlefrihet. Handlefrihet er en gave fra Gud. Den er en del av hans

guddommelighet. Den andre er at han ønsket å ta Guds plass. Jeg siterer: «Gi meg din herlighet.» [Se Moses 4:1.]

Verden forstår ikke betydningen av denne guddommelige gave til hvert menneske. Den er like iboende hos mennesket som intelligens, som vi er blitt fortalt aldri ble skapt og heller ikke kan bli det [se L&p 93:29].⁴

Valgfrihet og ansvaret forbundet med denne er grunnleggende sider ved Jesu læresetninger. Gjennom hele sitt virke understreket han den enkeltes verdi og var et eksempel på det som nå i nyere åpenbaring kalles Guds gjerning og herlighet – «å tilveiebringe mennesket udødelighet og evig liv». [Moses 1:39.] Kun ved den guddommelige gave som sjelens frihet er, er slik fremgang mulig.

I motsetning til dette utgår tvang fra Lucifer selv. Selv i menneskenes [førjordiske] tilstand søkte Satan makt til å tvinge den menneskelige familie til å gjøre hans vilje ved å foreslå at de skulle fratras handlefriheten. Hvis hans plan var blitt godtatt, ville menneskene blitt som marionetter i en diktators hender, og hensikten med at menneskene skulle komme til jorden, ville blitt kullkastet. Derfor ble Satans foreslåtte styreform forkastet, og prinsippet handlefrihet etablert.⁵

Selv om Gud har skapt universet og alt i det, er «mennesket Guds juvel». Dette er bare en annen måte å si at jorden ble skapt for menneskets skyld og ikke mennesket for jordens skyld. Gud ga mennesket en del av sin guddommelighet. Han ga mennesket evnen til å velge, og ingen annen skapning i verden har den. Han påla den enkelte forpliktelsen til å oppføre seg som en evig skapning. Vi kan ikke tenke oss noen større gave menn eller kvinner kunne få, enn frihet til å velge. Du alene er ansvarlig, og ved å bruke og utøve denne frihet til å velge vokser du i karakter og intelligens, du nærmer deg det guddommelige, og til slutt kan du oppnå en slik opphøyelse. Det er en alvorlig forpliktelse. Svært få verdsetter den. Veiene er tydelig merket – den ene tilbyr et liv på dyrenivå, den andre et rikt liv. Ja, Guds største skaperverk – *mennesket* – er ofte tilfreds med å kravle på dyrenivå.⁶

«Handlinger som er i harmoni med guddommelig lov og naturlovene, vil bringe lykke, og de som er i opposisjon til guddommelig sannhet, elendigbet.»

Nest etter livets gave er retten til å bestemme over vårt eget liv Guds største gave til mennesket... Valgfrihet bør skattes høyere enn noen eiendel som jorden kan gi. Den er en iboende del av menneskets ånd. Den er en guddommelig gave... Enten man er født i den ytterste fattigdom eller fra fødselen av er hemmet av arvet rikdom, har alle denne mest dyrebare av alle livets gaver – handlefrihetens gave, menneskets arvede og uavhengelige rett.⁷

Henvisninger i Skriftene viser at [handlefrihet] er (1) nødvendig for menneskets frelse og (2) kan bli et mål som menneskers, organisasjoners og nasjoners handlinger kan dømmes etter.

«Lys derfor opp i deres hjerter, og husk at dere er fri til å handle på egenhånd, til å velge veien til evig død eller veien til evig liv» (2. Nephi 10:23).⁸

Med handlefrihet kommer personlig ansvar for å oppfylle «livets egentlige hensikt»

Hver især er vi ansvarlige for å velge rettferdighetens og trofasthetens sti og gjøre vår plikt mot våre medmennesker. Hvis

man [velger] noe annet og derfor til sist blir konfrontert med fiasko, elendighet og død, har man bare seg selv å takke. President [Brigham] Young sa ved en anledning:

«Hvis bror Brigham skulle komme på feil kurs og bli utestengt fra himmelens rike, vil ingen annen enn bror Brigham være skyld i det. Jeg er det eneste vesen i himmelen, på jorden eller i helvete som kan få skylden.

Dette vil på samme måte gjelde enhver siste-dagers-hellig. Frelse er en individuell sak... Når frelse gis meg, kan jeg forkaste den eller ta imot den. Når jeg tar imot den, er det i underforstått lydighet mot og underkastelse under dens store opphavsmann gjennom hele mitt liv, og under dem som han vil utpeke til å undervise meg. Hvis jeg forkaster den, følger jeg min egen viljes tilskyndelser fremfor min Skapers vilje.» [Se *Discourses of Brigham Young*, red. John A. Widtsoe (1954), 390.]⁹

Med handlefrihet følger ansvar. Hvis menneskene skal belønnes for rettferdighet og straffes for ondskap, da krever alminnelig rettferdighet at de får makt til å handle selvstendig. Kunnskap om godt og ondt er av største betydning for menneskenes fremgang på jorden. Hvis de ble tvunget til å gjøre rett til enhver tid eller hjelpeløst lokket til å begå synd, ville de hverken fortjene velsignelse for det første eller straff for det andre...

... Menneskenes ansvar er tilsvarende virksomt når det gjelder deres handlefrihet. Handlinger som er i harmoni med guddommelig lov og naturlovene, vil bringe lykke, og de som er i opposisjon til guddommelig sannhet, elendighet. Menneskene er ansvarlige ikke bare for hver gjerning, men også for hvert unyttig ord og hver tanke. Frelseren sa:

«Hvert unyttig ord som menneskene sier, skal de gjøre regnskap for på dommens dag.» (Matteus 12:36.)¹⁰

Jorden i all sin storhet og herlighet er ikke skapelsens sluttprodukt og hensikt. «... *Min herlighet,*» sier Herren selv, «(er) å tilveiebringe mennesket udødelighet og evig liv.» (Moses 1:39.) Og når menneskene bruker den guddommelige gave handlefrihet er, skulle de føle seg moralsk *forpliktet* til å hjelpe Skaperen i å oppnå denne guddommelige hensikt.

Livets sanne mål er ikke bare å eksistere, ikke fornøyelse, berømmelse eller rikdom. Livets egentlige hensikt er at menneskeheten skal bli fullkommen gjennom individuelle anstrengelser og under veiledning av Guds inspirasjon.¹¹

Det er noen enkle, men fundamentale ting alle kan gjøre. Én er at enhver arbeider på sin egen frelse. En fremstående lære i Kirken er at hver enkelt har dette ansvar, og at menneskenes frelse er en gradvis utviklingsprosess... Vi skulle søke Guds styrke og nåde for å bli inspirert til å vinne den endelige seier.

Men å arbeide på sin frelse er ikke å sitte makelig henslengt og drømme og lengte etter at Gud på en mirakuløs måte skal sende sine velsignelser i rikt mål ned i fanget vårt. Det innebærer at vi hver dag, hver time og på stående fot, om nødvendig, påtar oss de nære oppgaver og plikter som foreligger, og med glede fortsetter å gjøre dette etter hvert som årene kommer og går, og at vi overlater til en rettferdig og velgjørende Fader å bestemme hvordan fruktene av slikt arbeid skal fordeles, enten på oss selv eller på andre.

Jeg er fullt klar over det skriftsted som lyder: «Av nåde er dere frelst, ved tro. Og dette er ikke av dere selv, det er Guds gave.» [Se Efeserbrevet 2:8.] Det er helt riktig, for da mennesket kom til jorden, hadde det [ingen kraft] til å frelse seg selv. Overlatt til å famle i en naturlig tilstand ville menneskene ha blitt – og det ble de også – «kjødelige, sanselige og djevlelske av natur». [Alma 42:10.] Men ved sin nåde viste Herren seg for menneskene, ga dem evangeliet eller den evige plan hvorved de kunne heve seg over livets kjødelige og egoistiske ting og oppnå en åndelig fullkommenhet.

Men menneskene må heve seg ved egen anstrengelse, og de må vandre ved tro.¹²

**Når vi velger å adlyde evangeliets prinsipper,
høster vi lykke, fred og frelse**

Etterlevelse av Herrens ord eller lov vil uvegerlig bidra til menneskenes lykke og frelse. De som ikke gjør det Herren befaler, vil bli underkastet rettferdighet og dom, blir vi fortalt. I den moralske verden er med andre ord alltid en lov for belønning og straff

i virksomhet – belønning som er proporsjonal med etterlevelse av loven, straff som svarer til graden av ulydighet.¹³

Vi oppnår ikke Kristi fred ved å søke livets overfladiske ting, heller ikke uten at den strømmer ut fra vårt hjerte. Jesus sa til sine disipler: «Fred etterlater jeg dere. Min fred gir jeg dere. Ikke som verden gir, gir jeg dere.» [Johannes 14:27.] Slik ga Menneskesønnen som sin egen testamentsfullbyrder sine disipler og menneskeheten den «første av alle menneskenes velsigelser». Det var en testamentarisk gave betinget av lydighet mot prinsippene i Jesu Kristi evangelium. Den er således testamentert til hver enkeltperson. Intet menneske har fred med seg selv som er utro mot sitt bedre jeg, som overtrer rettmessighetens lov enten ved å hengi seg til lidenskap og begjær og ved å gi etter for fristelser mot sin anklagende samvittighet, eller ved behandlingen av sine medmennesker og ved å svikte deres tillit. Fred blir ikke den til del som overtrer loven. Fred får man ved å være lydige mot loven, og det er dette budskap som Jesus vil vi skal forkynde blant menneskene.¹⁴

Jesu Kristus, verdens Frelser, har gitt oss midlene hvorved menneskene kan oppnå evig lykke og fred i vår Faders rike, men menneskene må arbeide på sin egen frelse ved lydighet mot evangeliets evige prinsipper og ordinanser.¹⁵

Som samfunnsborgere skulle vi verdsette frihet og fremme ansvarlig bruk av den

Talefrihet, frihet til å handle innenfor grenser som ikke krenker andres frihet, er ... guddommelige gaver «som er nødvendige for menneskets verdighet og lykke».¹⁶

Frihet kan enten være nyttig eller ødeleggende, avhengig av hvordan den brukes... «Frihet er en atmosfære i et høyere liv... Frihet? – Det er respekt... Menneskene må bli i stand til å bruke sin [frihet] og være verdige til den, ellers blir det umulig å leve i samfunnet.»¹⁷

Sann frihet for enkeltmennesker består i å nyte enhver rett som vil bidra til ens fred og lykke, så lenge utøvelsen av et slikt privilegium ikke krenker det samme privilegium for andre. Det

består ikke i å gjøre det man liker å gjøre, men å gjøre det man bør gjøre. Det er enhvers rett å være herre over sin egen tid og sine egne handlinger når de er rettskafne og rettferdige overfor medmenneskene og i harmoni med Guds lover... Det er frihet til å velge, en guddommelig gave, en nødvendig dyd i et fredfullt samfunn.¹⁸

I disse usikre og urolige tider er frihetselskende menneskers største ansvar og aller viktigste plikt å bevare og forkynde den enkeltes frihet, menneskets forhold til Guddommen og ... nødvendigheten av lydighet mot Jesu Kristi evangeliums prinsipper – bare slik vil menneskeheten finne fred og lykke.¹⁹

Hvis vi ønsker å gjøre verden bedre, la oss da fremme større iver for og verdsettelse av ... frihet.²⁰

Forslag til studium og drøftelse

- Hvorfor ga Gud oss handlefrihet? (Se side 208-210.) Hvorfor ønsket Satan å berøve oss handlefriheten? (Se side 208-209.)
- Hvordan fortsetter Satan å prøve å øve innflytelse på vår handlefrihet? Hvordan kan vi stå imot disse forsøkene?
- Hvilken veiledning har Herren gitt oss som hjelp til å bruke vår handlefrihet riktig? Hvilket råd kan du gi noen som strever med å skjelne mellom riktig og galt?
- Hvordan kan foreldre undervise og lære sine barn opp til de er modne nok til å ta avgjørelser på egen hånd? Hvordan kan vi respektere familiemedlemmers handlefrihet og samtidig hjelpe dem å ta riktige avgjørelser? Hvordan kan vi hjelpe familiemedlemmer å forstå konsekvensene av sine avgjørelser?
- President McKay forkynte at livets hensikt er at «menneskeheten skal bli fullkommen gjennom individuelle anstrengelser og under veiledning av Guds inspirasjon» (side 212). Hvordan kan handlefrihet hjelpe oss å oppfylle denne guddommelige hensikt? (Se side 210-11.) Hvilket personlig ansvar har vi når det gjelder å bruke vår handlefrihet? (Se side 210-211.)

- Hvilken forbindelse er det mellom personlig handlefrihet og Jesu Kristi forsoning?
- Hvordan gjør rettferdig bruk av handlefriheten oss fri?
- Hvordan kan vi hjelpe til med å bevare frihet og fremme ansvarlig bruk av personlig frihet? (Se side 213-214.)

Aktuelle skriftsteder: Josva 24:15, 2. Nephi 2:14-16, 26-28, Alma 5:40-42, Helaman 14:30-31, L&P 58:26-28, 130:20-21, Abraham 3:24-28

Noter

1. I *Conference Report*, apr. 1967, s. 134-135.
2. I *Conference Report*, apr. 1917, s. 46-47, avsnittinndeling endret.
3. I *Conference Report*, apr. 1950, s. 32.
4. I *Conference Report*, okt. 1965, s. 7.
5. I *Conference Report*, apr. 1950, s. 34-135.
6. I *Conference Report*, okt. 1969, s. 6-7.
7. I *Conference Report*, apr. 1950, s. 32.
8. I *Conference Report*, apr. 1940, s. 116.
9. I *Conference Report*, apr. 1938, s. 18. Sitert i *Læresetninger fra Kirkens presidenter*; s. 293-294.
10. I *Conference Report*, apr. 1950, s. 33.
11. I *Conference Report*, okt. 1963, s. 7.
12. I *Conference Report*, apr. 1938, s. 17-18, avsnittinndeling endret.
13. I *Conference Report*, okt. 1951, s. 6.
14. I *Conference Report*, okt. 1938, s. 133.
15. *Gospel Ideals* (1953), s. 8.
16. *Pathways to Happiness*, red. Llewelyn R. McKay (1957), s. 166.
17. I *Conference Report*, apr. 1937, s. 29, avsnittinndeling endret.
18. *True to the Faith: From the Sermons and Discourses of David O. McKay*, red. Llewelyn R. McKay (1966), s. 139.
19. I *Conference Report*, apr. 1950, s. 37.
20. I *Conference Report*, okt. 1940, s. 104.

«Det har bare vært én fullkommen karakter i denne verden – Jesus fra Nasarets uforlignelige personlighet, han som er Guds Sønn, verdens Forløser. Ingen kan gjøre noe bedre enn å godta Kristus som det store forbilde og den sikreste veileder.»

Utvikle en Kristus-lignende karakter

Menneskets viktigste oppgave i livet skulle ikke være å skaffe seg gull, berømmelse eller materielle eiendeler.

Det skulle ikke være å utvikle fysisk styrke eller intellektuell styrke, men dets mål, livets høyeste mål, skulle være å utvikle en Kristus-lignende karakter.¹

Innledning

President David O. McKay forsto hvor viktig det var å utvikle en rettskaffen karakter med Frelserens karakter som forbilde. Dette kom tydelig frem både i hans offentlige liv og hans privatliv. Hans sønn Robert sa en gang om ham: «I alle de år jeg hadde nær kontakt med ham i hjemmet, på gården, i forretningslivet og i Kirken, har jeg aldri sett en eneste handling og heller ikke hørt et eneste ord, selv ikke mens han trente en stri hest, som kunne gi meg den minste tvil om at han til sist ville bli, og til slutt også ble, vår himmelske Faders representant og profet.»²

President McKay sa at å utvikle en Kristus-lignende karakter er en vedvarende, daglig prosess som hver enkelt må påta seg ansvaret for. For å illustrere dette prinsippet for de unge beskrev han en gang han besøkte en billedhugger i Firenze i Italia: «Spredd omkring lå ubrutte, uregelmessige biter av granitt som en billedhugger skulle bruke til å hugge ut noe han så for seg i sitt indre...

Hvis du hadde stått på den gårdsplassen og en mann hadde lagt en meisel og en hammer i hendene dine, ville du da ha våget å ta en av disse uformelige steinblokkene og meisle ut et menneskeansikt? Du kunne ikke. Eller hvis en hadde satt et lerret foran deg og gitt deg maling og stukket en pensel i hånden din,

ville du da satt i gang med å male et bilde av en fullkommen sjel på dette lerretet? Du ville trolig ha sagt til den første: “Jeg er ingen billedhugger” og til den andre: “Jeg er ingen kunstmaler. Jeg kan ikke gjøre det.”

Likevel former hver enkelt av oss en sjel nettopp i dette øyeblikk – vår egen. Skal den bli en deformert sjel, eller skal den bli noe beundringsverdig og vakkert?

Det er ditt ansvar. Ingen andre kan forme den for deg. Foreldre kan gi veiledning, og lærere kan bidra med forslag, men hver ung mann og ung kvinne har ansvar for å forme sin egen karakter.»

President McKay beskrev deretter resultatene av å forme en rettskaffen karakter: «Hvis din karakter er hevet over kritikk, kan du med lett hjerte holde hodet høyt og møte verden uforferdet, fordi du selv vet at du har holdt din sjel uplettet – uansett hva andre måtte tenke eller hvilke beskyldninger de kommer med.»³

David O. McKays læresetninger

Vi skulle strebe etter å følge Frelserens fullkomne eksempel

Det har bare vært én fullkommen karakter i denne verden – Jesus fra Nasarets uforlignelige personlighet, han som er Guds Sønn, verdens Forløser. Ingen kan gjøre noe bedre enn å godta Kristus som det store forbilde og den sikreste veileder.⁴

Hvis vi ønsker å vite hvordan vi kan ha et ideelt liv blant våre medmennesker, kan vi finne et fullkomment eksempel i Jesu liv. Hva enn våre edle ønsker, våre største forhåpninger, våre idealer i noen fase av livet er, så kan vi se hen til Kristus og finne fullkommenhet...

De dyder som samlet former denne fullkomne karakter, er sannhet, rettferdighet, visdom, velvilje og selvbeherskelse. Alle hans tanker, ord og gjerninger var i harmoni med guddommelig lov og derfor sanne. Kommunikasjonskanalen mellom ham og Faderen var alltid åpen, slik at sannheten, som hviler på åpenbaring, alltid var kjent for ham.

Hans rettferdighetsideal oppsummeres i følgende formaning: «Gjør mot andre det dere vil at andre skal gjøre mot dere.» (Se Matteus 7:12.) Hans visdom var så stor og omfattende at den inkluderte menneskenes veier og Guds hensikter... Hver gjerning som er nedtegnet fra hans korte, men begivenhetsrike liv, viste en velvilje som omfatter barmhjertighet og kjærlighet. Hans selvbeherskelse, enten den viste seg i hans makt over lyster og følelser eller i hans verdighet og likevekt når han sto overfor sine forfølgere, var fullkommen – den var guddommelig.⁵

Det er [noen] bilder jeg alltid liker å se på. Det første av disse er bildet av Kristus hos Pilatus da denne romerske embedsmannen sa til den opprørte mobben: «Se det menneske!» (Johannes 19:5). Da han sa det, pekte han på Jesus, med tornekrone på hodet og purpurkappe på skuldrene. Han pekte på en som den hissige mobben spottet og fordømte som en kriminell og gudsbespotter, men da han sa: «Se det menneske!», beskrev han en som var fullkommen i sin karakter, som seiret over svakheter og fristelser, og som kunne si, slik han gjorde til sine medarbeidere: «Dette har jeg talt til dere for at dere skal ha fred i meg... vær frimodige! Jeg har overvunnet verden.» (Johannes 16:33.) Han er vårt forbilde.⁶

Som enkeltpersoner skulle vi ta etter Jesus Kristus på grunn av hans guddommelige karakter... Når de kristne hedrer ham, er det ikke fordi han var en stor poet, fordi han var en stor vitenskapsmann, fordi han var en stor oppdager, en stor oppfinner eller stor statsmann eller stor general. De hedrer ham fordi han var et stort menneske. I karakterens rike var han overlegen.⁷

Rettferdige tanker er nødvendig for å utvikle en rettferdig karakter

Det liv du lever, din legning, din egen natur, vil bestemmes av dine tanker, som kommer til uttrykk gjennom dine handlinger. Tanken er frøet til handling.⁸

Karakteren har sitt utspring i sjelens dyp. Fortell meg hva du tenker på når du ikke må tenke, så vil jeg fortelle deg hva du er.⁹

Tanker gjør oss til det vi er. Like bestemt og sikkert som veveren lager blomster og figurer av renningen og innslaget i veven,

beveger tankens skyttel seg hvert øyeblikk frem og tilbake og former karakter, til og med våre ansiktstrekk. Tanker løfter deg opp mot himmelen eller trekker deg ned mot helvete.¹⁰

Intet prinsipp i livet ble mer understreket av Den store lærer enn nødvendigheten av gode tanker. For ham var ikke et menneske det som det ytre viste, heller ikke hva vedkommende ved sine ord hevdet å være. Det som et menneske *tenkte*, avgjorde i alle tilfeller hva vedkommende *var*. Ingen lærer understreket kraftigere enn Han den sannhet at “som han tenker i sin sjel, slik er han” [se Ordspråkene 23:7]...

I hans læresetninger om menneskets plikt overfor seg selv, så vel som menneskets plikt overfor sine medmennesker, går den sannhet igjen at tankene i alle tilfeller bestemmer menneskets rett til lykke eller fordømmelse for synd...

Enten den oppdages eller ei, betaler alle som begår synd, straffen for synd og feiltrinn. Hensikten som går forut for gjerningen, etterlater et uutslettelig inntrykk på karakteren. Og selv om den skyldige prøver å berolige sin samvittighet ved å si ... at «denne ene» ikke betyr noe, regnes den likevel med dypt i hans indre, og sporene på hans karakter vil tale imot ham på dommens dag. Ingen kan skjule seg for sine tanker og heller ikke unnsnippe deres uunngåelige konsekvenser.¹¹

Frelseren visste at hvis sinnet kunne ledes riktig, hvis vi kunne motstå onde tanker og tendenser, da ville onde gjerninger reduseres til et minimum. Jesus reduserer ikke alvoret av disse handlingene og sier heller ikke at de ikke skulle straffes. Men han understreker at det er et større behov for å ha rene tanker og et rent sinn. Et dårlig tre bærer dårlig frukt. Et godt tre bærer god frukt. Hold treet rent og tankene rene, så vil frukten være ren og livet rent.¹²

En rettferdig karakter er et resultat av en vedvarende innsats og gode tanker, en følge av lang tids fostring av gudlignende tanker. Den som gjør Gud til midtpunktet for sine tanker, kommer nærmest en Kristus-lignende ånd. Og den som kan si i sitt hjerte: «La ikke min vilje skje, bare din» [se Lukas 22:42], kommer nærmest Kristi ideal.¹³

Over tid former «små ting» vår karakter

På samme måte som strå sier oss hvilken vei vinden blåser, viser små ting hvilken retning en persons følelser og tanker tar.¹⁴

Små ting er bare deler av det store bilde. Gresset blir ikke plutselig fullt utvokst. Det vokser og blir høyt så lydløst og forsiktig som for ikke å forstyrre det mest ømfintlige øre og er kanskje usynlig for det skarpeste øye. Regnet fosser ikke ned, men kommer dråpevis. Planetene farer ikke avgårde i sine baner, men millimeter for millimeter og bit for bit kretser de i sine baner. Intellett, følelse, vane, karakter – alt blir det de er ved påvirkning fra små ting, og i moral og religion er det ved små ting, ved små gjerninger, at vi alle vil gå til evig liv eller død – ikke ved store sprang, men millimeter for millimeter.

Det viktigste vi må lære i verden i dag, er å anvende evangeliets strålende prinsipper i livets små gjerninger og ansvarsoppgaver. La oss ikke tro at fordi noen av tingene kan virke små og trivielle, så er de uviktige. Livet består tross alt av små ting. Vårt liv, vår fysiske eksistens, består av små hjerteslag. Om dette lille hjertet slutter å slå, vil livet i denne verden være over. Den store solen er en mektig kraft i universet, men vi mottar velsignelsene av dens utstråling fordi den kommer til oss i form av små stråler, som samlet fyller hele jorden med solskinn. Den mørke natten gjøres behagelig ved skinnet av det som ser ut som små stjerner. På samme måte består et sant kristent liv av små Kristus-lignende gjerninger, utført akkurat i denne time, dette minutt – i hjemmet, i quorumet, i organisasjonen, i landsbyen, hvor enn vårt liv og våre gjerninger bringer oss.¹⁵

Det et menneske er i dag, vil i stor grad bestemme hva vedkommende vil være i morgen. Det han har vært i foregående år, vil i stor grad stikke ut hans kurs gjennom året som kommer. Dag for dag, time for time utvikler menneskene den karakter som vil bestemme deres sted og stilling blant deres omgangsfeller gjennom tidene.¹⁶

Vi utvikler en Kristus-lignende karakter ved lydighet og selvbeherskelse

Karakter dannes ved lydighet til prinsipper. Karakteren utvikler seg innenfra, slik et tre utvikler seg og slik alt levende utvikler seg. Det finnes ikke noe du kan ta på deg for å forskjønne deg selv. [Produkter fra] apoteket eller parfymieriet [hjelper] riktignok, men det er bare overfladisk og midlertidig. Virkelig skjønnhet, som karakter, kommer innenfra, og det som bidrar til karakterstyrke, faller sammen med de prinsipper som profeten Joseph og Frelseren selv forkynte: dyd, rettskaffenhet, hellighet – det å holde Guds bud [se *History of the Church*, 5:134-35].¹⁷

Når karakteren skal utvikles, er lovene som gjelder fred og lykke, alltid i virksomhet, på samme måte som når et parkanlegg skal forvandles. Innsats, selvpoffrelse og målbevisst handling er trinn på veien til fremgang. Ettergivenhet og synd er vandler som nedbryter karakter. Kun sorg og anger følger i deres kjølvann.¹⁸

Selvbeherskelse betyr kontroll og regulering av alle våre naturlige lyster, ønsker, lidenskaper og følelser. Og det er ikke noe som gir et menneske en så sterk karakter som å kunne mestre seg selv, å forstå at han kan få sine lyster og lidenskaper til å tjene ham og at han ikke er tjener for dem. Denne dyd inkluderer måtehold, avholdenhet, tapperhet, styrke, håpefullhet, edruelighet, kyskhets, uavhengighet, toleranse, tålmodighet, ydmykhet, renhet.¹⁹

Hva er menneskets høyeste herlighet på denne jorden med hensyn til hva det kan oppnå? Det er karakter – karakter som utvikles ved lydighet til livets lover slik de er åpenbart gjennom Jesu Kristi evangelium, han som kom for at vi skulle ha liv og ha overflod [se Johannes 10:10]. Menneskets viktigste oppgave i livet skulle ikke være å skaffe seg gull, berømmelse eller materielle eiendeler. Det skulle ikke være å utvikle fysisk styrke eller intellektuell styrke, men dets mål, livets høyeste mål, skulle være å utvikle en Kristus-lignende karakter.²⁰

«Menneskenes største plikt i denne familien er å oppdra gutter og piker som er fysisk sunne med et våkent sinn, og enda viktigere – med en Kristus-lignende karakter.»

Ved vår innflytelse og undervisning kan vi hjelpe barn og unge å utvikle en Kristus-lignende karakter

Ved fødselen er barn de mest avhengige og hjelpeløse av alle skapninger, likevel det yndigste og største av alt i verden... Deres sjeler er som plettfritt, hvitt papir, hvor et helt livs forhåpninger eller oppnåelser skal skrives.²¹

På samme måte som et barn vokser fysisk ved å spise regelmessig, ved stadig å puste inn frisk luft, ved å hvile med visse mellomrom, slik utvikles karakteren ved små ting, ved daglig kontakt, ved en påvirkning her, en kjensgjerning eller sannhet der.²²

I bunn og grunn formes vår karakter i hjemmet. Familien er en guddommelig organisasjon. Menneskenes største plikt i denne familien er å oppdra gutter og piker som er fysisk sunne med et våkent sinn, og enda viktigere – med en Kristus-lignende karakter. Hjemmet er fabrikken hvor disse produktene blir laget.²³

Ungdomslærere og -trenere som meisler ut og skaper de moralske omgivelsene hvor folk befinner seg, er av uendelig verdi for samfunnet. Blomster sprer skjønnhet og duft en kort tid, så visner og dør de og er borte for alltid, men barn som takket være edle læreres undervisning blir fylt med sannhetens evige prinsipper, utstråler en innflytelse til det gode som i likhet med deres egne sjeler vil vare for evig.²⁴

Forslag til studium og drøftelse

- Hva er kjennetegnene på Frelserens karakter? (Se side 218-19.) Hvordan kan vi innarbeide disse trekkene i vårt eget liv?
- Hvorfor er edle tanker grunnlaget for å utvikle en Kristus-lignende karakter? (Se side 219-20.) Hvordan ville du forklare president McKays uttalelse: «Fortell meg hva du tenker på når du ikke må tenke, så vil jeg fortelle deg hva du er»? Hva kan vi gjøre for å utvikle rene tanker?
- Hvilke «små ting» i ditt liv har bidratt til å forme din karakter? Hva kan du gjøre hver dag for å bli mer Kristus-lignende? (Se også L&p 64:33.)
- På hvilke måter er lydighet mot Jesu Kristi evangelium en nødvendig faktor for å utvikle karakterstyrke? (Se side 221.) Hvordan bidrar selvbeherskelse og tjeneste til denne utviklingen? (Se side 221.)
- Hva kan vi som foreldre og lærere gjøre for å hjelpe de unge å utvikle en Kristus-lignende karakter? (Se side 223-224.)

Aktuelle skriftsteder: Filipperbrevet 4:8, Mosiah 4:30, 3. Nephi 27:27, L&p 64:33, 93:11-14

Noter

1. I *Conference Report*, okt. 1926, s. 111.
2. I *Conference Report*, apr. 1967, s. 84. Sitert i *Kirkens presidenter – lærerhefte*, s. 145.
3. *Secrets of a Happy Life*, red. Llewelyn R. McKay (1960), s. 145-146, 147.
4. I *Conference Report*, okt. 1945, s. 132.
5. I *Conference Report*, apr. 1968, s. 7.
6. *Gospel Ideals* (1953), s. 355.
7. *True to the Faith: From the Sermons and Discourses of David O. McKay*, red. Llewelyn R. McKay (1966), s. 133.
8. *Treasures of Life*, red. Clare Middlemiss (1962), s. 200.
9. *Pathways to Happiness*, red. Llewelyn R. McKay (1957), s. 257.
10. *Secrets of a Happy Life*, s. 160.
11. «As a Man Thinketh ... », *Instructor*, sept. 1958, s. 257-258.
12. *Man May Know for Himself: Teachings of President David O. McKay*, red. Clare Middlemiss (1967), s. 8-9.
13. I *Conference Report*, okt. 1953, s. 10.
14. *True to the Faith*, s. 270.
15. *True to the Faith*, s. 153. Sitert i *Lys over Norge*, jan. 1995, s. 79.
16. «Man's Soul Is as Endless as Time», *Instructor*, jan. 1960, s. 1.
17. *True to the Faith*, s. 95-96.
18. *True to the Faith*, s. 29.
19. I *Conference Report*, apr. 1968, s. 8.
20. I *Conference Report*, okt. 1926, s. 111.
21. «The Sunday School Looks Forward», *Improvement Era*, des. 1949, s. 804.
22. «The Home and the Church as Factors in Character Building», *Instructor*, apr. 1946, s. 161.
23. *True to the Faith*, s. 107.
24. *True to the Faith*, s. 248.

President McKay fulgte Frelserens formaning: «Slik skal dere la deres lys skinne for menneskene, så de kan se de gode gjerninger dere gjør og prise deres Far i himmelen» (Matteus 5:16).

«La deres lys skinne»

Måtte Herrens ånd dvele i deres hjerte og i deres hjem, slik at de som nyter godt av deres ærlighet, integritet, rettskaffenhets og tro på vår Herre Jesus Kristus, vil komme til å prise vår Fader i himmelen.¹

Innledning

President David O. McKay mottok følgende brev fra Harold L. Gregory, som var president for Øst-Tyskland misjon tidlig på 1950-tallet:

«Kjære president McKay!

Du vil nok være interessert i å høre om noe jeg opplevde denne uken. To dårlig kledde menn i 40-årsalderen kom for å snakke med meg denne uken. De fortalte at de hadde mistet troen. Likevel ville de ikke gå til noen av de andre sektene eller religiøse organisasjonene de kjente til. Herr Braun (som den ene het), hadde overtalt sin venn, herr Fascher, til å oppsøke meg. Han fortalte herr Fascher at han kjente litt til vår kirke og at vi ville hjelpe dem. Fascher protesterte energisk i to dager, men ble med til slutt.

Herr Braun begynte med å si at han en dag sto på et gatehjørne da han la merke til hundrevis av mennesker som gikk forbi. Han spurte en hvor han skulle, og fikk til svar: «Jeg skal se profeten.» Herr Braun fulgte etter. Det var innvielsen av møtehuset i Berlin-Charlottenburg, og profeten var bror McKay.

Han sa (og jeg siterer ham i grove trekk): «Jeg hadde aldri før følt en så kjærlig og god ånd som jeg gjorde blant disse menneskene den dagen. Og så reiste profeten seg, en høy mann i åttiårene, med en stor hårmanke – helt hvit – og han talte til forsamlingen. Jeg har aldri sett et så ungt ansikt på en mann i den alderen. Da han talte, var det noe som skjedde inni meg. Da han

etterpå gikk til bilen sin, så jeg at han håndhilste på medlemmene, og selv om jeg ikke var en av dem, presset jeg meg frem og tok ham i hånden. Noe varmt og godt gikk gjennom hele kroppen min, og jeg forundret meg igjen over hans unge, klare ansiktstrekk. På grunn av verdslige bekymringer og ekstreme økonomiske vanskeligheter ble minnet noe dunkelt, men jeg visste at jeg måtte komme tilbake for å finne ut mer.”

Herr Fascher fortalte at Braun bare hadde kunnet gi uttrykk for forbauselse og forundring over mannen han hadde sett. De to satt på mitt kontor og lyttet oppmerksomt til gjenopprettelsens budskap som jeg ga dem, og det så ut som om de suget til seg hvert ord. De var pengelense og i elendig forfatning, men ydmyke og utilfredse med menneskenes kirker. Jeg lånte dem en Mormons bok, og de lovet å komme til kirken på søndag. Jeg tror disse to mennene (begge russiske krigsfanger) er rede for evangeliet.

Måtte Herren velsigne deg, bror McKay. Du og alle våre brødre i spissen for vår kirke er skinnende eksempler på alt som er rettferdig og godt.»²

Mange mennesker så det samme som disse to mennene så i David O. McKay – et eksempel på en sann Kristi disippel. Det fortelles en historie om en avisfotograf som så president McKay for første gang:

«Det var ordnet med fotografering, men den faste fotografen kunne ikke møte opp, så i frustrasjon ba United Press sin kriminalfotograf om å møte frem. Det var en mann som var vant med de tøffeste arbeidsvilkår i New York. Han dro til flyplassen, ble der i to timer og returnerte senere fra mørkerommet med en svær bunke bilder. Han skulle bare ha tatt to. Sjefen refset ham straks: “Hva i all verden har du sløst bort tid og all denne filmen på?”

Fotografen svarte meget kort at han gladelig ville betale for ekstra forbruk, og de kunne gjerne trekke ham i lønn for den tiden han hadde brukt ekstra... Noen timer senere kalte daglig leder ham inn på kontoret, han ville vite hva som hadde skjedd. Kriminalfotografen sa: “Da jeg var liten, pleide mor å lese for meg fra Det gamle testamente, og hele livet har jeg lurt på hvordan en Guds profet må se ut. I dag fant jeg en.” »³

David O. McKays læresetninger

Vi påvirker andre ved det vi sier, ved det vi gjør og ved hvem vi er

Ethvert menneske som lever i denne verden, øver innflytelse på andre, enten på godt eller ondt. Det er ikke bare det vedkommende sier, det er ikke bare det han eller hun gjør. Det er det han eller hun er. Ethvert menneske, enhver person utstråler det han eller hun er. Ethvert menneske lar seg påvirke. Frelseren var oppmerksom på dette. Hver gang han var i nærheten av en person, følte han denne utstrålingen – enten det var kvinnen i Samaria med sin fortid eller kvinnen som skulle stenes eller mennene som skulle til å stene henne, eller om det var rådsherren Nikodemus eller en av de spedalske. Han var oppmerksom på det enkelte menneskes utstråling. Og til en viss grad er det slik med både deg og meg. Det er det vi er og det vi utstråler, som påvirker menneskene rundt oss.

... Som enkeltpersoner må vi ha edlere tanker. Vi må ikke anspore til uanstendige tanker eller lave ambisjoner. Gjør vi det, vil vi utstråle dem. Hvis vi tenker edle tanker, hvis vi ansporer til og nærer edle ambisjoner, vil vi ha denne utstråling når vi møter mennesker, spesielt når vi omgås dem.⁴

Virkningen av våre ord og gjerninger er enorm i verden. Hvert øyeblikk av livet forandrer du i en viss grad liv i hele verden... Så det er ikke omgivelsene, det er ikke stillingene det kommer an på. Det som vil påvirke [andre] i verden, er personlighet. Uansett hva du er, vil folk føle og oppfatte det. Du utstråler det, du kan ikke skjule det. Du kan late som noe annet, men det vil ikke påvirke folk.⁵

Det er viktig ... at vi både i livet og i bøker søker omgang med de beste og edleste menn og kvinner. [Thomas] Carlyle, en stor engelsk forfatter, sier at «store menn som vi omgås på noe vis, er nyttig selskap. Vi kan ikke se på en stor mann, uansett hvor ufullkommen han er, uten å få noe igjen. Han er den levende «lyskilde», som det er godt og behagelig å være i nærheten av.»

Hvis du vil studere livet til disse store «lyskildene» i verden, vil du lære minst én ting som har fått deres navn til å vare. Det er

Når vi følger Frelserens eksempel, vil vi «utstråle styrke, selvbeberskelse, kjærlighet, barmhjertighet, ... omtanke og de beste ønsker for alle mennesker».

dette: Hver enkelt har gitt noe av sitt liv for å gjøre verden bedre. De tilbragte ikke all sin tid med bare å søke fornøyelse og komfort og en «god tid» kun for seg selv, men fant størst glede i å gjøre andre lykkelige og gjøre det behagelig for dem. Alle slike gode gjerninger lever for alltid, selv om verden kanskje aldri hører om dem.⁶

Ingen god gjerning kan gjøres, intet vennlig ord kan uttales uten at alle merker den gode virkningen. Noen ganger kan det gode som gjøres, være uendelig lite, men på samme måte som

en stein som kastes i en dam starter en bølge fra sentrum som fortsetter å utvides til hele stranden merker den, slik har også dine gjerninger ringvirkninger og rører ved mange hjerter, selv om mange av dem foregår i stillhet, er ukjente, ikke omtalt eller utbasunert.⁷

Gud velsigne dere, mine kjære medarbeidere, dere generalau-
toriteter, stavspreidentskaper, biskopsråd, hver funksjonær og
lærer utover landet, ethvert medlem. Måtte Herrens ånd dvele i
deres hjerte og i deres hjem, slik at de som nyter godt av deres
ærlighet, integritet, rettskaffenhet og tro på vår Herre Jesus
Kristus, vil komme til å prise vår Fader i himmelen.⁸

Siste-dagers-hellige hjem kan være eksempler på harmoni og kjærlighet

Våre hjem utstråler det vi er, og denne utstrålingen skjer gjennom det vi sier og hvordan vi oppfører oss i hjemmet... Du må bidra til et ideelt hjem ved din karakter, ved å kontrollere sterke følelser og temperament og ved å vokte din tale, for slike ting vil gjøre ditt hjem til det det er, og være avgjørende for hva det vil utstråle til nabolaget...

En far besøkte sin sønns nye hjem. Sønnen viste ham stolt det nye soveværelset og den nye kjøkkeninnredningen. Etter at de var ferdige med omvisningen, sa faren: «Ja, det er vakkert, men jeg ser ingen tegn på at Gud er i ditt hjem.» Sønnen fortalte: «Jeg gikk tilbake og så meg rundt i rommene. Da la jeg merke til at jeg ikke hadde noe der som antydte at Forløseren eller Frelseren var tilstede.»

Det jeg sier er at vi – som menn med prestedømmet, som kvinner i Kirken – [har et] større ansvar enn noensinne for å gjøre våre hjem slik at våre naboer merker at de utstråler harmoni, kjærlighet, pliktroskap overfor hverandre og lojalitet. La våre naboer se det og høre det. I et siste-dagers-hellig hjem må det aldri høres en ed, et fordømmende ord, uttrykk for sinne, jalousi eller hat. Kontroller det! La ikke ordene falle! ...

Frelseren er vårt forbilde. Han var alltid rolig, alltid behersket og utstrålte noe folk kunne føle når de gikk forbi... Måtte Gud

hjelp oss å utstråle styrke, selvbeherskelse, kjærlighet, barmhjertighet – som er et annet ord for kjærlighet – omtanke og de beste ønsker for alle mennesker.⁹

Gud velsigne dere, mine kjære medarbeidere, velsigne dere i deres hjem. La deres tro vises ved det dere gjør i deres hjem. Ektemenn, vær trofaste mot deres hustruer, ikke bare i gjerning, men også i tanke. Hustruer, vær trofaste mot deres menn. Barn, vær trofaste mot deres foreldre. Ikke [tenk] at de er gammeldagse i sin tro og at dere vet mer enn de gjør. Piker, følg deres gode mor og hennes læresetninger. Gutter, vær trofaste mot deres far, som ønsker dere lykke og fremgang, noe som kun kommer ved å etterleve evangeliets prinsipper. Fremmede som ser slike hjem, vil si: «Hvis dette er et resultat av mormonisme, tror jeg at den er god.» Ved din tro og dine handlinger i hverdagen vil du vise hva du egentlig er.¹⁰

La de oppriktige undersøkere, som tror mer ut fra hva de ser enn ut fra hva de hører, finne ut at de siste-dagers-hellige ved sitt eksempel i hjemmet, ved sin hengivenhet og sin gudstjeneste beviser at de tror på og vet at Gud er deres Fader.¹¹

Hvis vi lever ifølge vår tro, vil vårt gode eksempel styrke Kirken og være et lys for verden

Måtte Gud hjelpe oss å gå frem ... fylt av Herrens ånd, slik at hver mann og kvinne som har anledning til å arbeide i Kirken – og det betyr alle – kan være fast bestemt på å leve i dyd og renhet og slik påvirke og styrke verden og vinne dens beundring. La oss, kort sagt, være ærlige i alt overfor alle mennesker. Hvis det er mulig, så la oss så langt vi kan, leve i fred med alle mennesker – ikke overvinne ondt med ondt eller bli overvunnet av det onde, men overvinne det onde med det gode. Da vil Kirken være som et lys for verden. Det er dens fremtid.¹²

La deres lys skinne for menneskene, så de når de ser de gode gjerninger dere gjør, vil komme til å prise vår Fader i himmelen [se Matteus 5:16, 3. Nephi 12:16]. Det er trolig ingen mer effektiv måte å vitne om sannheten på for menneskene enn at enhver siste-dagers-hellig beholder og fremmer tillit som et trofast medlem av Kristi kirke blant våre venner utenfor Kirken.

For å gjøre dette må vi være ærlige i alle ting. Hvis vi er entreprenører og lover å bruke en viss type materialer til en bygning, la oss gjøre det. Hvis vi er enige i betingelsene i en kontrakt om å anvende femti meter [varmekabler] i bygningen, så la oss bruke femti meter. Dette er detaljer, ikke sant, men det er detaljer som personene du gjør avtale med, vil bedømme dine handlinger etter. Hvis vi drar til torvet med poteter av en bestemt kvalitet og oppgir denne kvaliteten, så la oss vite at våre ord vil vise seg å være sanne ved en undersøkelse. Jeg ble bedrøvet da jeg hørte en forhandler fortelle at han har åpnet sekker med gårdsprodukter og funnet fremmedlegemer der, som steiner og jord, for at dette skulle øke vekten. Jeg spurte ikke hvilken religion disse mennene tilhørte. Jeg spurte ikke etter navn. Men dette er uheldig, intet sant medlem av Kristi kirke kan nedverdige seg til slik svindel. La deres lys skinne for menneskene. I verden i dag er det behov for et banner, et folk som tydelig står frem i verden som et eksempel på ærlighet og rettferdig behandling.¹³

Hvis vi bare kan opprettholde Jesu Kristi evangeliums normer, er Kirkens fremtid sikret. Ja, menn og kvinner vil se et lys som ikke skjules under en skjepe, men som er plassert på en høyde, og de vil tiltrekkes av det, og de vil komme til å søke sannheten mer på grunn av det vi gjør og det vi utstråler av dyd og integritet, enn på grunn av det vi sier.¹⁴

La oss være et eksempel på harmoni og fred for verden. La oss vise at enten vi er i Afrika, Syd-Amerika, New Zealand eller Australia, så er vi alle ett i Kristus. Vi har bare ett mål for øye: å forkynde for verden at Jesu Kristi evangelium er gjengitt i sin fylde, og at Jesu Kristi evangelium er den eneste plan som er gitt menneskene som til slutt kan bringe fred til byer og fred til nasjoner.¹⁵

Måtte Kristi sanne ånd komme inn i alles hjerter og inn i alle våre hjem, han som er vår Forløser og som jeg vet virkelig lever og gir oss inspirerende veiledning.

Evangeliet er vårt ankerfeste. Vi vet hva det står for. Hvis vi etterlever det, føler det og bærer vitnesbyrd for verden ved vårt liv, vil vi bidra til dets vekst og utbredelse. Tal vel om det, om prestedømmet, om autoritetene. La evangeliets normer utstråle i vårt liv.¹⁶

Forslag til studium og drøftelse

- Hvorfor er det viktig å huske at «virkningen av våre ord og gjerninger er enorm i verden»? (Se side 229-230.) Hvordan har du sett at små, gode gjerninger kan ha en langtrekkende innflytelse?
- Hvordan påvirker våre tanker og handlinger det vi utstråler til andre?
- Hva kan vi gjøre i vårt ekteskap og sammen med vår familie for å vise at vi er Kristi disipler? (Se side 231-232.)
- Hvilke personer har påvirket deg med sitt eksempel? Hvorfor har disse personene øvet så stor innflytelse på deg?
- Hvordan kan vårt eksempel være utslagsgivende i vårt hjem, på arbeidsplassen og i samfunnet? (Se side 230-31.) Hva kan du gjøre i dag for å utstråle Kristi lys?
- Hvorfor er eksempel en viktig del av misjonærarbeid? Hvilken erfaring har du med at siste-dagers-helliges gode eksempel har inspirert andre til å undersøke Kirken?

Aktuelle skriftsteder: Matteus 5:14-16, Alma 5:14, 17:11, 3. Nephi 12:14-16, 18:16, 24

Noter

1. I *Conference Report*, apr. 1953, s. 138.
2. Sitert i *Cherished Experiences from the Writings of President David O. McKay*, red. Clare Middlemiss, rev. utg. (1976), s. 109-110.
3. Arch L. Madsen, sitert i «Memories of a Prophet», *Improvement Era*, febr. 1970, s. 72, og i *Liabona*, jan. 1999, s. 13-14.
4. I *Conference Report*, apr. 1963, s. 129.
5. «Talk by President David O. McKay Given to the North British Mission 1 March 1961», Slekthistorisk og historisk avdelings arkiver, Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige, s. 3.
6. *Ancient Apostles* (1918), s. 2-3.
7. I *Conference Report*, apr. 1953, s. 137.
8. I *Conference Report*, apr. 1953, s. 138.
9. I *Conference Report*, apr. 1963, s. 129-30, avsnittinndeling endret.
10. I *Conference Report*, okt. 1967, s. 152.
11. I *Conference Report*, okt. 1922, s. 78.
12. I *Conference Report*, apr. 1912, s. 57.
13. I *Conference Report*, okt. 1910, s. 48-49, avsnittinndeling endret.
14. I *Conference Report*, apr. 1968, s. 94.
15. *Cherished Experiences*, s. 189.
16. I *Conference Report*, okt. 1967, s. 149.

Liste over malerier

Forsiden: *Portrett av David O.*

McKay, av Everett Clark Thorpe.

Side XXX: *Kristi ansikt*, av Heinrich

Hofmann. Foto © C. Harrison

Conroy.

Side 60: «*Se mine bender og føtter*»,

av Harry Anderson.

Side 83: «*Bort fra meg, Satan*», av

Carl Bloch. Det nasjonalhistoriske

museum ved Frederiksborg i

Hillerød.

Side 93: *Det første syn*, av Gary

Kapp. © 1998 Gary Kapp.

Side 98: *Herrens profet*, av David

Lindsley. © 2000 David Lindsley.

Side 172: *Peters fornektelse*, av

Carl Bloch. Det nasjonalhistoriske

museum ved Frederiksborg i

Hillerød.

Side 176: *To tusen unge soldater*,

av Arnold Friberg.

Side 206: *Kristus kaller Peter og*

Andreas, av Harry Anderson.

Side 210: *Den endelige dom*, av

John Scott.

Side 216: *Kristus og barna*, av

Del Parson.

Side 230: *Kvinnen som rørte ved*

kanten av Frelserens kappe, av

Judith Mehr. © 1995 Judith Mehr.

Emneregister

B

Baktalelse, fører til splid, 42-43

Barn

David O. McKays syn på, XXI
undervise b. om bønn, 75-77
undervise b. om ærbødighet og
lydighet, 31, 33, 159-60
utvikle karakter hos, 223-224

Beiling. *Se* Stevnemøter

Bønn

krever tro, innsats og ydmykhet,
73-74
makt til å overvinne motgang,
71-72
nødvendig når vi skal undervise,
191-192
trøstet David O. McKay som
barn, 29
undervise barna om, 75-77
velsignelser ved, 77-78

C

Cannon, Hugh J., reiste sammen
med David O. McKay på en
verdenstur, XXI-XXII, 1, 71-72

Clark, J. Reuben, eksempel på
ydmykhet og enhet, 39-41

D

Den hellige ånd
gave, mottas etter tro, omven-
delse og dåp, 203-204
gir de lydige vitnesbyrd, 166-167
veiledning fra, 203-204

Det første syn, åpenbarte sann-
heter om Faderen og Sønnen,
92-95

Død (fysisk), overvinnes ved
oppstandelsen, 61-68

Dåp, hensikten med, s. 202-203

E

Eksempel

betydningen av, når barn
undervises, 153, 160-161
mektig misjonærredskap,
52-54, 229-233

Ekteskap. *Se* Evig ekteskap

Elohim. *Se* Gud Faderen

Enhet

i hjemmet, 43-44
i Kirken, 44-47
kreves av Herren, 41-42
president McKay og hans rådgiv-
ere var et eksempel på,
39-41
skades av visse holdninger og
handlinger, 42-43

Evig ekteskap

besejler ektepar og familier,
127-128, 132
dets hellighet, XXVII-XXVIII
forberedelse til, 137-142
krever vedvarende oppmerk-
somhet, innsats og forplik-
telse, 150-151
pakt bringer velsignelser,
146-147

undervise de unge om, 137-138
 velsignelser som følger, 141-142
 vær på vakt mot farer som
 truer, 148-150

F

Familie, betydningen av enhet i,
 43-44

Fedre

David O. McKays verdsettelse av,
 153

David O. McKays eksempel for,
 153

deres ansvar, å sørge for og vei-
 lede barna, 155-161

skulle lære barna å be, 74-77

Feil, å finne, fører til splid, 42-43

Foreldre

ansvar for å lære barna ærbø-
 dighet, 31, 159-160

David O. McKays verdsettelse av,
 XV

deres ansvar, å sørge for og vei-
 lede barna, 155-161

skulle lære barna å be, 74-77

Frelseren. *Se* Jesus Kristus

Frihet, skulle brukes ansvarsbe-
 visst, 213-214

Fristelse

Frelserens eksempel på å motstå,
 85-87

motstå, ved lydighet og selvbe-
 herskelse, 87-89

tre slags, 82-85

Fullkommenhet

Jesu eksempel på, 3-5

Kirkens rolle mht. å oppmun-
 tre til, 25-26

G

Grant, Heber J.

gir prestedømsvelsignelse til
 David O. McKay, 115-116

kaller David O. McKay til Det
 første presidentskap, XXIII

Gud Faderen, en person som vi
 kan henvende oss til i bønn,
 72-73

Guds rike

betingelser for å komme inn i,
 197-204

Kirkens rolle i forberedelsen til,
 22-23

H

Handlefrihet

en gave som gjør at vi kan ha
 fremgang, 208-210

medfører personlig ansvar,
 210-214

Hjelpeorganisasjoner, hensikten
 med, s. 23-24

Hjem

betydningen av rettferdighet i,
 XXVII

rettferdighet i, et eksempel for
 verden, 231-232

skulle være et sted for enhet,
 43-44

Hjemmeundervisning, et preste-
 dømsansvar, 122-123

Hundreårsjubileet i Utah, David
 O. McKays rolle i planleg-
 gingen, XXIV

Håp, gir oss mot, 174-175

I

Integritet, en svært viktig dyd, 5

J

Jesus Kristus

anvendeligheten av hans læresetninger, 6

eksempel på hvordan vi kan motstå fristelse, 85-87

eksempel på hvordan vi kan tjene andre, 185-186

eksempel på hvordan vi skal leve, 3-5

eksempel på mot, 173-174

karakter, 4, 218-219

lys for menneskene, 2-3

Mesterlæreren, 194-195

oppstandelse, 62-66

tro på, grunnleggende prinsipp i Kirken, 198-202

velsignelser ved å etterleve hans læresetninger, 7-8

K

Karakter

formet over tid ved «små ting», 221

fullkommen, Jesus Kristus et eksempel på, 218-219

hjelpe barn og unge å utvikle, 223-224

krever at vi har rettferdige tanker, 219-220

styrket ved lydighet og selvbeherskelse, 110-111, 222

Kirken

gjenopprettet gjennom Joseph Smith, 96-99

har fremgang i forhold til medlemmenes enhet, 44-47

hensikten med, 21-27

vekst i president McKays tjenestetid, XXV-XXVI, 21-22

Kirkens bygninger, hensikten med, s. 32-33

Kjærlighet

dens evige natur av, 127-128

styrket gjennom den evige ekteskapspakt, 146-147

Kristus. *Se* Jesus Kristus

Kyskhhet

nødvendig for å forberede seg til ekteskap, 138-139

tap av, truer ekteskapet, 148-149

L

Lee, Harold B., hyllest til president McKay, XXVIII

Legeme, åndens tabernakel, 12-14

Livet, hensikten med, 14-16

Lydighet

bringer lykke, fred og frelse, 212-213

bringer trøst og vitnesbyrd om Frelseren, 67-68

styrker karakter, 222

undervise barn, 159-160

Lykke

gjennom tjeneste, 184-185

oppnås ved å etterleve Jesu læresetninger, 7-8

Lys, Jesus Kristus er det sanne, 2-3

Lærere

historie av president McKay om deres innflytelse, 189-190

må forberede seg ved studium, tro og bønn, 191-192

skulle undervise om karakter, 223-224

M

- McKay, David Lawrence (sønn),
hyllest til David O. McKay som
far, 153
- McKay, David O.
anstrengte seg for å få et vitnes-
byrd, 163-164
død, XXVIII
eksempel på «å la ditt lys
skinne», 227-228
eksempel på etterlevelse av
Visdomsordet, 103
eksempel som far, 153
erfaring med undervisning,
XVIII-XXI
forhold til sin hustru, 145-146
frir til Emma Ray Riggs, 135-136
fødsel og barndom, XIII-XV
får utdanning, XVI-XVII
helbredet ved prestedømsvel-
signelser, 115
karakter, 217
misjonspresident i Europa,
XXII-XXIII
misjonær i Storbritannia, XVII-
XVIII
mottar sin patriarkalske velsig-
nelse, XVI
møter Emma Ray Riggs, XVII-
XVIII
oppholdt til Det første presi-
dentskap, XXIII-XXIV
ordinert til apostel, XXI
så Frelseren i et syn, 1-2
templer innviet av, XXVI
tjeneste som Kirkens president,
XXIV-XXVIII
ungdom, XV-XVI
verdenstur, en ett-årstur for
Kirken, XXI-XXII
verdsettelse av sine foreldre, 153
- McKay, David sen. (far)
aksepterer misjonskall til
Skottland, XIV
eksempel for og undervisning
av David O. McKay, 153
familien, sluttet seg til Kirken i
Skottland, XIII
vitnesbyrd om Joseph Smith,
91-92
- McKay, Emma Ray Riggs (hustru)
forhold til sin mann, David O.
McKay, 145-146
møter David O. McKay, XVII-
XVIII
- McKay, Jennette Evans (mor)
eksempel for og undervisning
av David O. McKay, XIV
familien, sluttet seg til Kirken i
Wales, XIII
verdsatte utdanning for barna,
XVII
- McKay, Robert (sønn), hyller
David O. McKays karakter, 217
- McKay, Royle (sønn), død, som
barn, 61-62
- McMurrin, James L., råd til David
O. McKay om å motstå fristelse,
81-82
- Meditasjon
svært viktig under nadverden,
34-37
verdien av, 31-32
- Misjonærer, heltids-, må være
verdige til å tjene, 54-56
- Misjonærarbeid
eksempels makt i, 52-54
Kirkens medlemmers ansvar,
49-54
President McKays innsats for å
forbedre, XXIV-XXV

takknemlighet for, 49
 velsignelser ved, 57-58

Misunnelse, fører til splid, 42

Mot
 har sitt utspring i tro og håp, 174-175
 historie om en ung manns, fortalt av president McKay, 171
 hjelper oss å overvinne motgang, 177
 Jesus er det ypperste eksempel på, 173-174
 Joseph Smiths, 99-101
 nødvendig for å beholde åndelige normer, 175-176

Motgang, kan overvinnnes med mot, 177

Mødre
 ansvar for å lære barna å be, 75-77
 David O. McKays verdsettelse av, 153
 deres ansvar, å sørge for og veilede barna, 155-161

N

Nadverden
 hensikten med, 34-37
 krever meditasjon og ærbødighet, 34-37

O

Omvendelse
 fører til dåp, 202-203
 innebærer forandring i liv, tanker og gjerninger, 200-202

Oppstandelse
 Jesu Kristi, 62-66
 vitnesbyrd om, gir trøst, 61-62, 67-68

P

Packer, Boyd K., erfaring med å bli undervist av president McKay i templet, XXVIII

Prestedømme
 ansvar, omfatter hjemmeundervisning, 122-123
 bruk av, krever verdighet, 119-120
 definisjon av, 116-117
 kraft, kommer til uttrykk ved å tjene andre, 121-122

Prestedømsvelsignelse, helbredelse av David O. McKay ved, 115-116

Prestedømsquorumer
 hensikten med, 23-24
 kilde til prestedømmets kraft, 117-118

R

Respekt, viktig del av ærbødighet, 30-31

Riggs, Emma Ray. *Se* McKay, Emma Ray Riggs

S

Sabbatsdagen, velsignelser ved å helligholde, 34

Selvbeherskelse
 kreves for åndelighet, 16-18
 nødvendig for å motstå fristelse, 87-89
 styrker karakter, 222

Selvskhet, fører til splid, 42

Smith, George Albert, kaller David O. McKay til Det første presidentskap, XXIV

Smith, John, gir David O. McKay patriarkalsk velsignelse, XVI

Smith, Joseph, profeten
David McKay sen.s vitnesbyrd om, 91-92
Det første syn, 92-94
evangeliets sannheter gjengitt gjennom, 95-96
gjenopprettet Kirken ved guddommelig inspirasjon, 96-99
hans mot, 99-101

Smith, Joseph Fielding, hyller president McKay, XXVIII

Stevnemøter
President McKays råd til de unge, 140-141
råd til David O. McKay fra hans far, XV

Storhet, sann, oppnås ved å etterleve Jesu læresetninger, 7-8

Søndagsskolen, David O. McKays arbeid med, XX-XXI

T

Takknemlighet, større gjennom bønn, 77

Tanker
handlinger påvirkes av, 88
karakter påvirkes av, 219-220

Tempelarbeid
begavelsen fører oss til Guds rike, 127
gjør det mulig for ektepar og familier å bli beseget for evigheten, 127-128
Kirkens medlemmers ansvar, 132-133
krever verdighet og ærbødighet, 132-133

tilbyr frelse til dem som dør uten evangeliet, 129-131

Templer, innviet av president McKay, XXVI, 125-126

Tiende, David O. McKays fars eksempel på, XV

Tilbedelse, elementer i, 29-37

Tjeneste
bringer lykke, 184-185
Jesus Kristus et eksempel på, 185-186
kreves av Herren, 182-183

Tro
fører til omvendelse og dåp, 202-203
gir oss mot, 174
grunnleggende prinsipp i Kirken, 198-200
nødvendig når vi ber, 73
nødvendig når vi forbereder oss til å undervise, 191-192

U

Undervisning
anledninger til, i Kirken, 190-191

David O. McKays innsats for å forbedre, XX-XXI

Jesus Kristus et eksempel på, 194-195
krever ærbødighet og orden, 193-194

Utdannelse
betydning av, XX
hensikt med, 175
verdsatt av Jennette Evans McKay, XVII

V

-
- Velferdsprogrammet, begynnelsen til, XXIII-XXIV
- Visdomsordet
angripes av uhederlige og onde mennesker, 108-109
- Kirkens medlemmers plikt å adlyde, 109
- tydelig bud fra Herren, 105-106
- ulydighet mot, fører til skadelige konsekvenser, 106-108
- velsignelser ved å etterleve, 109-110
- Vitnesbyrd
David O. McKays innsats for å få, 163-164
- forankrer sjelen, 169
- mest dyrebare eie i verden, 165-166
- mottas gjennom Ånden når vi er lydige, 166-169
- Vår himmelske Fader. *Se* Gud Faderen

Y

-
- Ydmykhet
nødvendig for effektiv bønn, 74
- vist av David O. McKay hele livet, XVI, XXIII, XXVIII, 2

Æ

-
- Ærbødighet
definisjon av, 30-31
- i Kirkens klasserom, 193-194
- nadverden krever, 34-37
- nødvendig når vi ber, 73
- undervise barn om, 31, 33, 159-160

Å

-
- Ånd. *Se* Den hellige ånd
- Åndelighet
krever selvbeherskelse og samfunn med Gud, 16-18
- må utvikles fremfor vår fysiske natur, 12-18
- økes ved ærbødighet og meditasjon, 30-32

JESU KRISTI
KIRKE
AV SISTE DAGERS HELLIGE

